

Trabzonspor-Lille

Arda Alan 30.09.2011

Sanırım Trabzonspor'un salı günkü oyununu değerlendirmeden önce geçen senenin başındaki Trabzonspor'u hatırlamakta fayda var. **Geçen sezonun ilk yarısındaki Trabzonspor aldığı sonuçlar dışında oynadığı oyun ile gelecek vaat eden bir takımdı.** Günümüzde Barcelona'nın ortaya koyduğu ve geçmişten gelen bütün yozlaşmış "oyun" anlayışlarını rafa kaldıran organizasyona küçük de olsa bir yakınlık gösteren, en azından modern bir oyun anlayışı oturtmaya çalışan bir Trabzonspor vardı.

Geçen sezonun ilk yarısındaki başarıyı her ne kadar Türkiye'deki futbolseverler Burak'ın sprintlerine, Yattara'nın çalımlarına bağlamaya çalıştıysa da meselenin özü organizasyondur. Ali Fikri Işık'ın da dediği gibi Şenol Güneş öncelikle ritim bozucu ve anarşizan futbolcu tiplerini bir oyun planı içinde ehlileştirmeyi başardı ve oyunda bir bütünlük sağladı. **Oyunu sürekli ileride oynamaya çalışan ve oyununa sadık kalan bir Trabzonspor izletti bizlere. Ve bu cesur oyunu ile Trabzonspor ilk yarıyı farkla önde kapadı.**

Ancak ne var ki sezonun ikinci yarısında, Türkiye'deki şikeci ve sadece başarıya odaklı futbol anlayışı karşısında Trabzonspor ve Şenol Güneş direnemedi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyükşehir çalışıyor! Ama...

Arda Alan 07.10.2011

İBB, Abdullah Avcı döneminde hiçbir zaman rakibe önde **"basan"**, oyunu rakip yarı sahada oynayan bir takım olmadı. İBB, her zaman kontratağı düşünen ve geleneksel bir savunma stratejisi ile **"rakibe göre oyun"** planını hazırladı. Açıkçası Süper Lig'deki çoğu antrenörün rüyasında görebileceği bir istikrar ile beş senedir İBB'nin başında olan Abdullah Avcı'nın halen **"kendi oyun planını"** yaratmıyor olması beni çok şaşırtıyordu.

Ancak Fenerbahçe maçında Abdullah Avcı gelecek adına ümit veren, **"etkileyici"** bir performans sergiledi. Büyükşehir Belediye Spor özellikle maçın ilk yarısında Fenerbahçe'den hiç çekinmeden önde yalnızca bir kişi ile gölge pres değil, üç oyuncu ile **"hakiki bir baskı"** yaptı. Bunun sonucunda hem **"ikinci toplar"** İBB'de kaldı, hem de Fenerbahçe defansı sürekli baskı altında kaldığı için bolca hata yaptı.

Tabii bunu gören bizler, bir atılım da Fenerbahçe'den beklerken, Fenerbahçe adeta yuvasına çekildi. Kaptırılan her topta, topa basmak yerine **"Volkan'a ilk ulaşan şekeri kapar!"** misali bütün Fenerbahçeli oyuncular hata yapma korkusuyla kendi kalelerine çekildi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kardeşçe/ pek qardaşça

Arda Alan 14.10.2011

“İnsanlar ne yapacaklarını bildikleri zaman herhangi bir tedirginlik yaşamazlar ve özgüvenleri yükselir. Bu da her insanın kendine has olan yeteneğini ortaya koymasına temel olur.” Bu altın kural futbol için de geçerlidir. Eline paleti aldığı anda ne yapacağını bilen ressam ne kadar rahat ise, 3. Bölge’de topla buluştuğunda, teknik direktörünün planında görevinin ne olduğunu bilen oyuncu da o kadar rahattır.

Ancak tersi durumda ise tam bir kargaşa çıkar. **“Zaten fundamental ve mental özellikleri yerlerde olan bir Türk futbolcunun, bir de topla buluştuğu vakit ne yapacağını bilmediğinde olabilecekleri bir hayal etsenize Allah aşkına!”** Onun başına gelen pişmiş tavuğun başına gelmez! Aslında hayal de etmenize gerek yok. Türkiye-Azerbaycan maçı anlattığım durumun 90 dakikalık başarılı bir gösterimiydi.

İki tane **“Saldım çayıra, Mevla’m kayıra”** mantığı ile oynayan takımın maçı ne kadar kaliteli olabilecekse, o kadar bile olamadı Türkiye-Azerbaycan maçı. Aslında maçtan önce Azerbaycan Teknik Direktörü Berti Vogts **“Yeni bir oluşum içindeyiz.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Onun adı Mendes, işte Beşiktaş teknik direktörü

Arda Alan 24.10.2011

Emanet emanettir, üzerinde fazla oynanmaz. Genellikle sahibinden alındığı gibi geri verilir, emanet olanın üzerinde oynamak da etik değildir. Peki, bir takım emanet olarak verilirse; sahibi hapiste iken, emaneti alan teknik direktör ne yapmalıdır? Emanet olarak aldığı takımı elbet bir gün teslim edeceğini bilen bir teknik direktör ortaya ne kadar yapıcı ve **kalıcı** bir sistem koyabilir?

Bu sorular uzadıkça uzar, ancak cevapları pek de hoş değildir. Sizce bu takıma (çok yüksek bir ihtimal) kısa süreliğine gelmiş olan Carvalhal, ekmeğini de bu işten kazandığını düşünürsek, **kendinden sonraki teknik direktörlere bir ekol mü bırakmaya çalışır, yoksa kısa vadede başarı getiren geleneksel günü kurtarma opsiyonuna mı döner?** Beşiktaş’ın bugüne kadarki oyununa baktığımızda Carvalhal’in ikinci seçeneğe dört kolla sarıldığı çok aşikâr.

İlginç olan bence Carvalhal’in seçimi değil aslında, çünkü ondan başka bu seçimi yapacak, geleneksel doğaçlama oyun anlayışıyla günü kurtarmaya çalışacak çok insan var bu camiada. **İlginç olan bizim ülkemizde bolca yetişen bu meyve için Portekiz’den mahsulün getirilmesi.** Eğer bu yabancı mahsul bu ülkede yetişmeyen nadide ve **“yeni”** bir meyve verecek ise kabul. Ancak Beşiktaş’ımız halen kalite olarak bir Diyarbakir karpuzu seviyesine çıkabilmiş değilken, neden aynı kaliteyi vereceği halde **“yerli malı, yurdun malı”** kullanılmıyor diyecekseniz, onun ardında başka bir isim var: **Jorge Mendes.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yenilmez!

Arda Alan 31.10.2011

Futbol gibi bir takım oyununda üstlenilmesi zor bir lakap. Aslına bakarsanız sevimsiz de. Sonuçta futbol da eğlence sektörünün bir parçası. Kim sürekli **“takılmış bir plak misali”** aynı sonucun çıktığı bir gösteriyi izlemek ister ki? Buna rağmen artık **endüstriyel futbol** dediğimiz bir kavram var. İşin eğlence kısmı biraz arka planda artık. Takımlar her maçı kazanmak istiyor, taraftarlar her maçı kazanmak istiyor, kısacası herkes **“yenilmez”** olmak istiyor. Bir eğlence sektöründe tüketicinin (taraftarın) bu ruh hâli başlı başına bir araştırma konusu ama biz işe farklı bir boyuttan bakacağız.

Günümüz futbolunda yenilmez denince akla ilk gelen takım şu aralar Barcelona. Formülleri de gayet net. **Her maç tekrar edilebilen bir oyun geliştirdiler ve rakip kim olursa olsun bu oyunu oynuyorlar.** Elbette rakiplerine saygı duyuyorlar ama rakiplerine duydukları saygı kendi oyunları hakkında tereddüde düşmelerine yol açmıyor. Bu da çok çalışmanın ve çok düşünmenin onlara hediyesi. **Barcelona ve futbol dünyasındaki devrimi de başlı başına bir araştırma konusu ama biz bir de güzel yurdumuza bakalım.**

Türkiye’de 25 maçı yenilmeyen bir Fenerbahçe var. Tabii ki şike soruşturmasını gözardı etmiyoruz ama ortada kanıtlanmış bir suç olmadığı için Fenerbahçe’nin şampiyonluğunu ve yenilmezlik serisini legal olarak kabul edeceğiz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başı var sonu yok!

Arda Alan 07.11.2011

Galatasaray ve Fatih Terim, Mersin İdman Yurdu maçında, modern oyunun gereklerinden birini sahada uygulamayı başardı. Sezonun başlangıcından beri ilk kez bir süper lig ekibi defansını ileride kurma cesaretini gösterdi.

Bunlar güzel işaretler. Galatasaray’ın bu çabası en azından bize, izleyenlere, bu takımın gelişen futbola ayak uydurmaya çalıştığını gösteriyor. Bu konuda Fatih Terim’e hakkını verelim. Ancak bildiğiniz gibi amacın rakibe olabildiğince gol atmak olduğu bir oyunda defansı ileride kurmak, büyük bir dişlinin küçük bir parçası sadece. **Bol gol atmak için bolca pozisyona girmeniz gerekir. E, bolca pozisyona girmeniz için de oyunu rakip sahada oynamanız gerekir. Defansı ileri kurmakta bu amaç için atılan ilk adım olur o zaman.** Fatih Terim ilk adımı attı. Modern futbol bakımından belki **“küçük”** bir adım ama günümüz Türkiye futbolu gözönüne alındığında **“büyük”** bir adım.

Galatasaray açısından işler buraya kadar gayet güzel. Şimdi Fatih Terim’in gözüyle oyunun devamına bakalım:

İkinci topları toplayıp rakibin üzerinde baskı kurmak için defansı ileride kurduk.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avcı av olmasın!

Arda Alan 21.11.2011

Kimler geldi, kimler geçti. Nice Rijkaardlar, nice Schusterler, nice Hiddinkler geldi bu memlekete. Ama tabiri caizse geldikleri gibi gittiler. Geldikleri zaman başına geçtikleri organizasyon ne durumdaysa, gittiklerinde de aynı durumdaydı. Tabii hepsinin kendine göre mazeretleri var, ancak Türk futbolu kendi elindekilerin bilmediği şeyleri öğretmeleri için bu insanları ithal etmişti. Demek ki kendi elindeki gerekeni veremiyordu ki yurtdışından “kaynak kodu” almak gerekmişti. Ama artık Milli Takım’ın başında yerli bir hoca var. Kendisinden beklenenler konusunda resmî bir açıklama olmamasına rağmen, sonuç odaklı bir beklenti olacağını tahmin etmek zor değil.

Peki, Abdullah Avcı’yı bu göreve getiren CV’si nasıl? İBB ile geçirdiği 5,5 yılda, dört sezondur da Süper Lig’de, Süper Lig’in ortalarından daha yükseğini bir türlü göremedi. Geçen sezon oynanan kupa finali de kupaya en çok yaklaştığı andı. **Ama bu grafiği çizerken yalnızca bir kontratak oyunuyla adını duyurabilmişti Abdullah Avcı. Açıkçası ekonomik problemleri olmayan bir takım olarak, eğer İBB’nin yöneticisi olsaydım, teknik direktörümün neredeyse altı yılda sadece bir kontratak oyunu geliştirebilmesinde endişe duyardım.** Ancak tam da bu sene bir farklılık göstermeye başlamıştı Abdullah Hoca.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tereciye tere satmak!

Arda Alan 28.11.2011

Galatasaray kalecisi Muslera’ya göre çok kaliteli olan ligimizi izlemeye bir ara verip, La Liga’ya göz atmaya karar verdim bu hafta, “bakayım elin İspanyol’u Arda’yı da almış nasıl top oynuyor” dedim. Tam da haftası olmuş arkadaş. Real Madrid-Atletico Madrid maçına denk gelmeyeyim mi? Yılların derbisini de kaçıramazdım artık. Lig başladığından beri İspanyol basınının kendisinden bahsettiği Arda’nın performansı da en merak ettiğim konuydu.

Aralarında ki siyasal görüş farklılığı rekabetin yeterince kızışmasına yetmiyormuş gibi maç öncesi Atletico Madrid teknik direktörü Manzano’nun sahaya oyuncu değil gladyatör çıkaracakmışçasına söylediği “Bu maçta Real Madrid gerçek bir savaşa hazır olsun” sözü de maçın gayet sert geçeceğinin sinyali veriyordu. Gerçi bir oyunda savaş kelimesinin yeri var mı oda ayrı konu.

Velhasılıkelam ilk 10 dakikada da Manzano maç öncesi verdiği sözü tuttuğunu gösterdi. **Atletico Madrid aynı herhangi bir Avrupa deplasmanında ki bir Türk takımı gibi kendi yarı sahasına kapanarak Real Madrid ile boğuşmayı bekledi.** Kaptıkları her topu da kontratağa dönüştürmeye çalıştılar. Taktik de gayet basitti: Arda sol çizgi de topu alacak, o topu aldığı anda Salvio ve Adrian defansın arkasına çoktan koşuyu başlatmış olacak, Arda da onların önüne uzun top atacaktı. Açıkçası bu işin piri olan Mourinho’ya karşı bunu uygulamaya çalışmak **tereciye tere satmaktan farksızdı.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanlış mı duyduk? Ne! Fenerbahçe Bank Asya'da mı!

Arda Alan 05.12.2011

Tabii yazımın başlığı herhangi bir gerçekliği yansıtmaktan ziyade ironi amaçlı. Ben bu satırları yazarken iddianame daha yeni açıklanmıştı ve Fenerbahçe hakkında bir hüküm verilmemişti. Yok hayır, sevgili Fenerbahçeliler, işin adli boyutunda korkulacak bir durum yok. Ama saha içinde gerçekten korkulacak bir durum var.

Fenerbahçe Bank Asya'da derken de bunu kastetmiştim aslında. Fenerbahçe-Ankaragücü maçında oynanan oyun gerçekten bu ligin seviyesinde değildi.

Önce Fenerbahçe'den başlayalım. Süper Lig'in liderinin, Lig'in dibine demir atmış Ankaragücü'ne karşı defansını bu kadar geride tutması nasıl açıklanır bilmiyorum. Sanki Fenerbahçe sahaya iki ayrı takım olarak çıkmış, ne defans hattının hücumla ilgisi var ne de hücumcu olarak nitelendirilen oyuncuların defans ile ilgisi... Bu kadar kopuk oynamanın sonucu olarak da rakip yarı sahada hiç baskı kuramadılar.

Bir diğer ilginç konu da Fenerbahçe'nin bırakın rakip yarı sahada baskı yapmayı, oyunun hiçbir ânında rakibe baskı yapmamasıydı. Orta sahayı tamamen rakibe bıraktılar (tabii bunu değerlendirecek düzeyde bir rakip yoktu). Emre'nin yokluğu da bu konuda bir etken bence.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanlış yoldasın Real!

Arda Alan 12.12.2011

Ünlü yazar Stephen R. Covey'nin çok sevdiğim bir kitabında, benim çok hoşuma giden, çok etkileyici bir cümle vardır:

"Eğer gittiğiniz yön yanlışsa, hızınız pek önemli değildir."

Açıkçası, Barcelona modern futbolda devrim yaptıktan ve doğru oyun modelini tüm dünyaya sunduktan sonra, Real Madrid organizasyonunun gerçekleştirdikleri bu cümleden daha iyi anlatılamazdı. Real Madrid'in egosu, Barcelona'nın doğru yolunu, belki de hâlâ Franco rejiminin etkisiyle, bir türlü kabul edemiyor.

Özellikle Mourinho dönemi bu tezin en güçlendiği dönem. Rakibinin geliştirdiği top hâkimiyeti ve sabır

üzerine dayalı, mükemmele yakın, oyuna hak ettiği değeri vermek yerine Mourinho yine Stephen Covey'nin dediği gibi "Evrensel ilkelere saygı duymayıp, akılcı yalanlar üretmeye başladı". Zaten kişilik olarak saygısız ve kibirli biri olan Mourinho'nun, Barcelona'nın yaptığı devrime saygı duymasını beklemek biraz iyimserlik olurdu.

Mourinho'nun akılcı yalanlarından biraz söz etmek gerekirse;

Birincisi, oyunun hâkimiyetini rakibe bırakıp, basit, doğaçlama ve belirsiz kontrataklar ile rakibi vurmaya çalışmak. Belki bu stratejisi dünya üzerinde her takıma söker, ama Barcelona'ya değil. Çünkü, eğer siz Barcelona'ya oyunun hâkimiyetini bırakırsanız, sizin yarı sahanıza kurulan organize rakip karşısında asla istediğiniz kadar hızlı ve etkili kontra toplar bulamazsınız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayal ve endişe

Arda Alan 02.01.2012

Hayatın her alanında olduğu gibi sporda da gerçek başarılarla ulaşmanın ilk adımı hayaldir. Hayallerimiz ve kendimizi içinde görmek istediğimiz durumların beyinde canlandırılması, o anların bir idmanı, bir hazırlığıdır adeta. Kısacası hayal etmeden başarıya ulaşmak imkânsızdır.

Bunlar tabii ki hayal etmenin pozitif yönde kullanılması ile gerçekleşecek durumlar. **Ama maalesef hayal gücümüz yalnızca kendimizi motive edecek ve bize güç verecek şeyler üretmiyor.** Günümüzde çok popüler olan ve insan sağlığını olumsuz etkileyen sorunlar listesinde başa oynayan endişe ve stres hayal gücümüzün, doğru kullanılmadığında tabii ki, yan etkileri. **Aslında stres vücudun endişe durumuna verdiği bir tepkidir ve insanoğlunun, dışı ile uçak çekmesi veya bir ayı ile güreşmesini sağlayan da stresin vücutta salgıladığı hormonlardır. Ancak günümüzde her an bir ayıyla karşılaşma ihtimalimiz olmadığı halde sürekli bir stres içinde oluşumuz, hayal etme yeteneğimizin bizde yanlış bir endişe oluşturduğunu gösterir.** Tabii ki bahsettiğim stres insanı uyutmayan ve kendini her an moralsiz ve gergin hissetmesine yol açan stres. **Yoksa hayatta herhangi bir şey için endişe duymadıysanız hiç hayal kurmamışsınız demektir.**

Öncelikle söylememiz gerekir ki endişe bir düşünce ürünüdür. Anksiyete gibi beynin limbik yani duygusal bölümünde değil, düşünce bölümünde doğar. **Ve endişe âni yaşamının tam tersidir. Endişe eden bir insan, âni yaşamıyor demektir çünkü âni yaşamak yapmakta olduğunuz şeyin üzerine odaklanmayı gerektirir.**

Ancak her zaman âni yaşamamız mümkün değildir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nostaljik bir şövalye!

Arda Alan 09.01.2012

İngiltere ve dünya da bu sezon çok konuşulan Manchester'ın City tarafını bu sezon hiç izleme fırsatım olmamıştı. Aldıkları sonuçlar çok etkileyici olmasına rağmen, eh United'ı deplasmanda 6-1 yenmek her babayığının harcı değil, oyun olarak İngiltere futbolunda bir devrim yapıp yapmadıklarını çok merak ediyordum. Rakipte Manchester United ve Şövalye Ferguson olunca, üstüne futbola dönme kararı alan Scholes'un da daha kararı aldığı gün kadroya girmesi eklenince bu maç kaçmazdı.

Aslında Sir Alex Ferguson'un kişiliğinden yola çıkarak maçı anlatsak çok daha yararlı olacak. **Radikal yazarı Tanıl Bora'nın "bir İskoç sosyalisti" olarak tanımladığı Sir Alex'in (sendikalarla ilişkileri gayet sıkıdır) oyun stratejisi de tıpkı reel sosyalizm gibi kendini yenileyen kapitalist düzen karşısında (bu da Barcelona ve sistematik devrimi oluyor), oldukça muhafazakâr kaldı ve kendini yeni düzene göre uyarlayamadı.** Kendisini uzun yıllar İngiltere futbolunun zirvesinde tutan yol olarak bildiği, hız ve güce dayalı oyundan artık devir değiştiği halde vazgeçmiyor Ferguson. Oysa artık hız ve güç yalnızca sistematik bir yapının temel taşlarından ikisi, yapının kendisi değil. Gelişen oyunda artık sadece ayakların değil beyinlerinde çok hızlı olması gerekiyor.

Eğer Ferguson kapitalist düzen karşısındaki Doğu Blok'una dönmek istemiyorsa, geçen yılki şampiyonlar ligi finalini hatırlamakta fayda var, kendini ve oyun yapısını revize etmesi gerek. United belki İngiltere'de bu yolla şampiyon olmaya devam eder ama Barcelona seviyesine asla çıkamaz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim daha az korkarsa!

Arda Alan 16.01.2012

Uzun süredir yürüttüğüm yurtdışı futbol takibimi cumartesi saat 19:00'da bitirdim ve Galatasaray-Karabükspor maçıyla yurda döndüm. Açıkçası fazla gelmeye başlamıştı zaten Edirne'nin batısında kalan futbol bana. Ne o öyle oyun kurgusuymuş, pas dolaşım modeliymiş falan. **Yurdumun en basitinden futbolunu bir görene diğer ülkelerdeki futbol kuantum fiziğinin ilk dersi gibi gelir.** Belki sadece Barcelona'nın oyunu kuantum fiziği gibi gelir ama diğer liglerde biraz zorlar değil mi canım? O yüzden memleket futbolunu arada bir yatmadan önce tok karnına izlemek lazım. Ama fazla da kaçırmamak gerek. Yozlaştırma tehlikesi var çünkü. **En fazla vur dibine gitsin!**

Bu sebeplerden dönüşüm büyük keyif verdi bana, bir rahatlama geldi! **Servet'in büyümlü oyununa bıraktım kendimi.** Ama içimde de bir kuşku yok değildi doğrusunu söylemek gerekirse. **Maazallah Fatih Terim defansı öne çıkarır ya da ne bileyim Bülent Korkmaz önde basar falan diye düşünürken Selçuk İnan imdadıma yetişti ve daha 30. saniyede verdiği "müthiş" pas ile bana derin bir oh çekti.** Selçuk'un verdiği müthiş pası Karabük'lü oyuncu da "nefis bir vuruşla" Muslera'ya nişanlayınca skoru 2-0'a getirmiş bir takım kadar rahattım artık.

Hatta Karabükspor işi biraz daha ilerletip, golü kaçırdığı için ahlayıp vahlarken bir amatör küme takımının yemeyeceği golü yedi. Arada geçen ve ahlayıp vahladıkları süreninde bir dakika olduğunu belirtmek lazım. Akabinde golü yiyen Karabükspor çok oyuncu ile rakip sahada oynamaya çalıştı demek isterdim ama olmadı. **Hafta arasında "Çok basit goller yiyoruz, defansta daha sağlam olmalıyız" diyen Bülent Korkmaz lafında ciddiydi galiba.** Çünkü maç boyunca Karabükspor'un defans dörtlüsü, hatta

önlerindeki iki libero kadraja ancak top kaleci Orkun'la veya filelerle buluşmak üzereyken girebildi. Buradan Sayın Korkmaz'a sormak isterim, topun kalenize gelmesini engellemenin en iyi yolu sadece üç oyuncuyu ileride bırakıp sekiz kişi ile kendi ceza sahanıza kapanarak rakibin, tehlike bölgenizde cirit atmasına izin vermek midir? Üstelik takımı böyle ikiye bölerek orta sahanın ve dönen topların kontrolünü rakibe bırakmak mıdır?

İşin komik tarafı karşı tarafta da aynı stratejinin biraz yumuşatılmış bir hali olmasına rağmen skorun 5-1 gibi farklı olmasıdır. Tabii ki Karabükspor'un 10 kişi kalmasının bunda büyük etkisi var. Çünkü 10 kişi kaldıktan sonra ileride kimseyi bırakmadı artık Bülent Korkmaz. **Topyekûn Çanakkale geçilmez formasyonuna geçtiler.**

Peki ya Galatasaray? Beş gol atmasına rağmen rakibin acizliğini değerlendirmekten başka herhangi bir yenilik göstermedi. **Aynı Karabükspor gibi Galatasaray'ın defansı da kendi ceza sahasına demir attı. İki takımın arasındaki tek fark Galatasaray'ın beklerini ve orta saha oyuncularını da ileriye arada bir yollamasıydı.** Yoksa defansın oyuna katkısı bakımından Karabükspor'dan hiç farkları yoktu. Bunun bedelini ödemediği için Galatasaray çok şanslı aslında. **Çünkü defansla hücum hattı arasında bıraktıkları boşluk yüzünden Karabükspor üç net pozisyona girdi.** Direktten döndü, Muslera çıkarttı derken Galatasaray'da yırttı desek yanlış olmaz.

Sonuç olarak Barcelona'nın oyun planına ve kolektif aklına, Ferguson'un sosyalizmine (Ee Halil Amca ile Murat Amca bir tartışmaya girmiş biz de bir şeyler kapmaya çalışıyoruz), Mourinho'nun rakibin başarısına karşı saygısızlığına kafa patlattıktan sonra bu oyun ilaç gibi geldi. Biraz dinlendikten sonra yeniden bir yurtdışı seferine çıkacağımdan kuşkunuz olmasın!

Kaleci gözüyle:

"Hayal ve Endişe" adlı yazımda bir video önermiştim, endişeyi yararlı bir hale getirmekle ilgili. Bence Karabükspor kalecisi Orkun o videoyu izlerse kendi adına çok yararlı bir iş yapacaktır. Yediği beş golün sadece ilkinde belki biraz daha berrak bir görüşe sahip olsaydı golü yemeyebilirdi, onun dışındaki gollerde hatası yok. Ama kaledeki duruşu, hâl ve hareketleri çok endişeli biri olduğunu çok belli ediyor. Dışarıdan onu seyreden herhangi biri bile bunu rahatlıkla anlayabilir. **Cepheden gelen şutlardaki çabukluğu çalıştığını ve çaba gösterdiğini kanıtlıyor. Ama geçen haftaki Gençlerbirliği maçında yaptığı hatada olduğu gibi bazen endişesi onu kontrolden çıkarıyor.** Diğer yandan Galatasaray 5-1 gibi rahat bir galibiyet aldıysa bunu büyük ölçüde Muslera'ya borçlu. **Özellikle ilk yarıda iki net pozisyonda açığı çok iyi kapatarak, Karabükspor forvetlerinin de katkısı ile tabii, gole izin vermedi.** İkinci yarıda ise yediği gol (yapabileceği hiçbir şey yoktu) dışında fazla zorlanmadı.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Sağlam' oyun

Arda Alan 30.01.2012

Bursaspor'un 2010 yılındaki şampiyonluğunu hatırlıyorum da, medya yere göğe sığdıramamıştı o takımı ve Ertuğrul Sağlam'ı. Bursaspor son haftada 2-2 faciası geçiren Fenerbahçe'nin önünde şampiyon olurken herkes bunu **"Anadolu Devrimi"** olarak nitelendiriyordu. Tabii medya bu değerlendirmeyi yaparken, kaç sonuçlardan çok bu şampiyonluğu oluşturan iç öğeler sebebiyle **"devrim"** nitelendirmesini yaptı bilmiyorum. **Çünkü insan bir devrimin devamlılığı olmasını ve yapıldığı yerde değişiklik yaratmasını bekliyor.** Oysaki 2010 yılından beri ne Bursaspor'un futbolunda ne de Türk futbolunda devrimden doğan bir değişim ve gelişme süreci var.

Cumartesi gecesi oynanan Galatasaray-Bursaspor maçı anlattıklarımın tam bir kanıtı gibiydi. Maçta Bursaspor'un oynadığı oyunu boş bir sayfayla özetlesem çok daha anlamlı olurdu. **Hadi geçtim organizasyonu, pas modelini, stratejiyi. Yahu bir takım iki pas yapmaz mı? Maç boyunca Bursaspor'un üst üste üç pas yaptığı pozisyon yok. Bir takımın sahaya çıkarken ne yapacağından haberi olmadığını bundan daha çarpıcı bir şekilde kanıtlayan bir istatistik olabilir mi?**

Santra yapılıyor, daha ikinci saniye, ne yaptığını bilmeyen ve adeta **"şapşallaşan"** Batalla topu Sercan'ın ayağına bırakıyor. **Senaryoya bir kere bakmadan sahneye çıkan bir tiyatro oyuncusu gibi, doğaçlama ne yapsam derken batırıyor.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her eve bir Busquets lazım

Arda Alan 06.02.2012

Ertuğrul Sağlam ile Fatih Terim'in kördövuşü resitalinden sonra Guardiola'nın oyununu izlemek aradaki kalibre farkını tescilliyor. Bugün de Guardiola'nın bu oyun aklını incelemek istiyorum. Sanırım bu oyunu ilke ilke anlatmak en iyi yol olacaktır.

1- Topun değeri:

En temel kurallardan biridir: **Top sizde ise rakibin size gol atma şansı olmaz.** Tam tersi şekilde **top rakipte ise sizin gol atma şansınız da olmaz.** Bu yüzden topu olabildiğince en garanti şekilde oynamanız gerekir. Ayrıca kaptırılan her topu geri kazanmak için efor sarf etmek zorunda kalacak olmanız da topun değerini arttırır.

2- Topa sahip olan oyuncuya pas seçeneği oluşturmak:

Bir pas dolaşım modelinin değişmez unsuru; topa sahip oyuncuya diğer oyuncuların hareketli seçenek oluşturmalarıdır. Belli bir oyun şablonu dâhilinde topun defanstan orta sahaya, orta sahadan da hücum hattına taşınması için **en az iki-üç oyuncunun hareketli seçenek oluşturmaları gerekir.** Bu seçenekler sarmalını oluşturmak bir teknik direktörün birincil görevlerinden biridir. Yoksa, oyuncunun doğaçlama yeteneğine bırakılan bir oyunda asla bir devamlılık sağlanamaz.

Barcelona'da bu işi en iyi yapan (hatta dünya da en iyi yapan) **ve sahadaki ilk görevi bu olan isim Busquets.** Barcelona'da topu alan her oyuncunun ilkin cebinde Busquets'e pas seçeneği oluyor. Bu hem top kayıplarını en az seviyeye indiriyor hem de oyunun ritim kaybetmesini önüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olacak uşaklar olacak!

Arda Alan 13.02.2012

Aldığı sonuçlar ve puan durumundaki yeri dolayısıyla ülkemizin futbol kamuoyu tarafından pek beğenilmeyen Trabzonspor bence bu ligin çağdaş futbol oynamaya en yakın takımı. Yorumcular istedikleri kadar **“iyi oynamadan da kazanmak çok önemlidir”** palavrasını söyleyedursun, Trabzonspor kaybettiği maçlarda bile en umut vadeden takım.

Daha önceki yazılarımda bu umut vadeden takımın **Galatasaray** olduğunu söylemiştim. Ama ilginçtir bu dönemde Galatasaray'ın 10 maçlık galibiyet serisinden önceki puan kayıpları yaşadığı dönemdi. Fatih Terim takımını o dönemde yenilikçi bir tarzda oynatıyordu ve bu yeni oluşumun takıma iyice oturup meyvelerini vermesi için belli bir süre geçmesi şarttı. Ve tabii puan kayıpları olması da çok doğaldı. Ama Fatih Terim bu sabrı göstermedi ve geleneksel, sonucu önemseyen tarza döndü. Gerçi Türkiye gibi bir yerde, elindeki malzemenin kısıtlı ve işinin de kısa sürede aldığı sonuçlara bağlı olduğunu düşünürsek, bazen teknik direktörlerden fazla şey mi bekliyoruz diye düşünmeden edemiyorum.

Biz dönelim Trabzonspor'a.

Trabzonspor, özellikle son dönemde Olcan'ın takıma gelişiyle sahada organize olma çabası gösterdi. Bu çaba özellikle iki noktada belirginleşiyor: **İleride çok adamla baskı ve topu belirlenmiş hücum planına göre kullanmak.**

Öncelikle ileride çok adamla baskıdan bahsedelim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Kaliteli' maç!

Arda Alan 20.02.2012

Camia olarak hayati bir duruşma sürecine girmişken Şükrü Saracoğlu Stadı'nı dolduran kadın taraftarların maç öncesi hep bir ağızdan 10. Yıl Marşı'nı söylemesi sizce de garip değil mi?

Neden gerek duyuldu buna? Hangi amaçla yapıldı? Kime bir mesaj gönderilmeye çalışıldı?

Bildiğim kadarıyla 18 şubat milli bayram günlerinden biri değil (galiba 28 Şubat'tı!). Peki, neden Fenerbahçe camiasının milliyetçi damarı kabardı?

Yoksa Fenerbahçe şike sürecinde birilerinin desteğiyle mağdur imajını sürdürmek mi istiyor?

Belki de Aziz Yıldırım'ın "Mücadelemiz zalimle ve zulümlerdir" açıklamalarına kendilerince destek verdiler. Tabii Fenerbahçe'nin hangi delillere göre kendini mağdur ilan ettiği ve zulme uğradığını düşündüğü çok merak ettiğim bir konu.

Şike sürecinde bu merakımı yakın bir zamanda gideremeyeceğim açık ama Sivasspor maçının özellikle ilk yarısında zulme uğradığı konusunda hiç şüphem yok!

Tam bir kaos oyunu olmasına rağmen küçük ayrıntılar oyunu tamamen Sivasspor'un lehine çevirdi. **Rıza Çalımbay'ın iki kanat oyuncusunu, Grosicki ve Eneramo, çizgiye çok yakın oynatması Fenerbahçe'nin defansını genişleterek dengesini bozdu ve kontratak yapısına çok uygun geniş alanlar yarattı.** Ayrıca defans ile hücum hattı arasında kopukluk olması da Fenerbahçe'yi oyunun her alanında sabote etti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Nasıl oldi anlamadum!'

Arda Alan 27.02.2012

Yıl 2009, Galatasaray finalin Kadıköy'de oynanacağı sene UEFA'da mücadele ediyor. Teknik Direktör sezonun ortasında gelen **Bülent Korkmaz** ve kadroda **Hasan Şaş**, **Lincoln** ve **Kewell** gibi eski isimler var. Her neyse, Galatasaray gruplardan çıkmayı başarmış ve **Bordeux**'yu nefes nefese kalarak elemiştir. Sıradaki rakip **Hamburg**'tur ve deplasmandaki maçtan da 1-1 gibi istediği bir sonuçla ayrılmıştır. Evindeki maça da tam istediği gibi başlamış ve 2-0 öne geçmiştir. Ancak Hamburg geri dönmüş ve maçı 3-2 kazanarak Galatasaray'ı elemiştir. Maç sonu ise, halen yöneticilik yapan ve o yıllarda da yönetici olan **Abdurrahim Albayrak** Reha Muhtar'ın programına konuk olur. Mağlubiyet hakkında görüşleri alınmak istendiğinde ise ağlamaklı bir ses tonuyla şu cevabı verir:

"Nasıl Oldi Anlamadum"

Aslında Abdurrahim Albayrak'ın verdiği bu içten ve çaresiz tepki, Karadeniz aksanıyla olmasa da, çoğumuzun bir futbol maçını izlerkenki hislerine tercüman olmuştur.

Misal, bir Braga taraftarı Beşiktaş serisi sonrası, daha 30. dakikada bütün hafta hazırladığı maçın stratejisinden vazgeçmek zorunda kalacak kadar dengesiz bir ekibe nasıl elendiğini merak edecektir.

Açıkcası iki maçta da rakibini yarı sahasında beklemekten başka bir şey yapmayan, tek umudu Fernandes, Quaresma ve Simao gibi yıldız olarak gördüğü oyuncuların kendi becerileriyle bir şeyler üretmesi olan bir takıma karşı Braga'nın elenmesi antrenör Leonardo Jardim'i bence düşündürmeli.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kusursuz Fırtına!

Arda Alan 05.03.2012

Sanıyorum dünya üzerinde Lionel Messi'nin izlemesi en keyifli oyunculardan biri, hatta en keyiflisi olduğuna katılmayan yoktur. Onun saha içindeki rahatlığı, bileklerine hâkimiyeti ve cesareti Barcelona'nın her maçını gazozuna dahi olsa izlemeye değer kılıyor. Gerçi Barcelona'nın Messi'siz olsa dahi her maçı izlenir ama onun sahada olmasının maça ayrı bir tat kattığı da bir gerçek. **Bir anda savunmanın arasına korkusuzca dalması, olmadık bir yerden inanılmaz bir şut çıkarması ya da Xavi'yi bile kıskandıracak ara paslar atması gibi birçok özelliği maçları görsel bir şölene dönüştürüyor.** Bir izleyici daha ne ister!

Bir izleyicinin Messi'den daha fazlasını beklemeyeceği açık. **Peki, ya bir teknik direktör onun gibi bir oyuncudan ne ister? Yaratıcılık konusunda insanın hayal gücünü zorlayan böyle bir oyuncu elindeyken çoğu antrenör ona bir görev vermekle ya da stratejisinde dışlı yapmakla uğraşmaz bile. Onun bileklerine bırakır bütün işi ve kulübede keyif yapar.**

Ama Guardiola öyle yapmıyor. Çoğu futbolseverin düşündüğünün aksine Messi rakibin dengesini bozacak türden hareketleri (Misal beş kişinin arasına dalma) **kendi kafasına göre değil, belli bir şablonun, kurgunun dâhilinde yapıyor.** Özellikle oyun sıkıştığı zamanlarda Barça'nın rakibin dengesini bozmak için başvurduğu ilk yollardan biri Messi'nin tabiri caiz ise **yıldırım saldırılarıdır.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Twitter başka gerçek başka'

Arda Alan 12.03.2012

Gençlerbirliği teknik direktörü Fuat Çapa'nın **Twitter**'da yaptığı yorumlara gözüm takıldı geçenlerde. Çapa'nın takımı ile ilgili en çok yaptığı yorum **"takım oyunu"** oynadıklarıydı. Kendi takımının, ilk dördü zorlamasının en büyük sebebi olarak da bunu gösteriyordu.

Ancak son dönemde alınan başarısız sonuçlar ve oynanan oyun bu durumun tersini işaret ediyordu sanki. **Ben de durum tesbiti yapmak ve Twitter'da yazılanların hayattaki karşılığına tanık olmak için, Galatasaray karşısında Gençler'i izlemeye karar verdim.**

Özellikle ilk yarıda Çapa'nın iddia ettiğinin tam aksine oyunu ikiye bölünmüş şekilde oynayan bir Gençlerbirliği vardı.

Takım hücum ve savunma olarak keskin bir şekilde ikiye bölünmüştü. Ne savunmacılar hücumu destek veriyor ne de hücumcular savunmaya geri dönüyordu. **Doğal olarak bu iki kutup noktası arasında da Galatasaray'a gönlünce kullanması için geniş bir alan kalmıştı. Bu geniş alanı rakibe bıraktıkları için hem hücumu etkin bir şekilde çıkamadılar hem de savunmada kaptırdıkları her top, rakip orta sahada bir dirençle karşılaşmadığı için, kendi kaleleri önünde tehlikeye dönüştü.** Buna rağmen ilk yarıyı gol yemeden kapatmayı başardılar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

'Sık rastlanan bir vaka!'

Arda Alan 19.03.2012

Maç öncesi iki tarafın yorumlarına, medyanın maçı lanse edişine ve yaratılan atmosfere bakıldığında, hem Fenerbahçe'nin hem de Galatasaray'ın bu maça bir futbol maçından daha fazla anlam yüklediği görülüyordu. Fenerbahçe'nin bu tutumu gayet normaldi. Çünkü rakiplerinin hatırı sayılır bir farkla gerisindeydiler ve bu maçtan hem üç puan hem de psikolojik üstünlüğü almak istiyorlardı.

Benim anlamadığım ise Galatasaray'ın bu maça gereğinden fazla bir anlam yüklemesiydi. Çünkü sezonun genelinde hem rakiplerinden hem de ligin diğer takımlarından, **"Türkiye standartlarında"** daha iyi bir oyun sergiliyordu. Yine de çok suni bir atmosfer oluşturuldu. Rakibin adının Fenerbahçe olması, yıllardır Kadıköy'de galip gelinememesi gibi faktörler mazeret olarak sunulacaktır bunun için.

Açıkçası bunlar bana miadı dolmuş mazeretler gibi geliyor. **Galatasaray'ın gerçek bir oyun planının ve stratejisinin olmayışı bu tarz şeylerle örtülmeye çalışıyor.** Yoksa, herhangi bir ligin lideri olmayı başarmış bir takımın, dokuz puan fark attığı rakibi karşısında ilk 30 dakika elinin ayağının birbirine karışması mümkün mü? Bence değil.

İlk 30 dakikalık, psikoloji bilimi adına ibretlik sendrom, her ne kadar futbolcuların zihinsel yapısının yetersizliğinden büyük ölçüde beslense de, takımın bir oyun planına sahip olmayışının göstergesidir. Çünkü en evhamlı oyuncu bile ne yapacağını önceden bildiği zaman, bir rahatlama yaşar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Tam bir resital!

Arda Alan 26.03.2012

Geçen hafta Galatasaray'ı elinden son anda **"kaçıran"** Fenerbahçe, bu hafta tam bir strateji **"duayeni"** olan Ertuğrul Sağlam'ın Bursaspor'u ile karşılaştı. Açıkçası Galatasaray maçında, özellikle ikinci yarıda, **"şahane"** bir futbol sergileyen Fenerbahçe ile **"her daim formda"** Bursa'nın karşılaşması bana, haftanın maçı olarak gözüken Galatasaray-Trabzon maçından daha ilgi çekici geliyordu.

Maç da tam adına yakışır bir biçimde başladı zaten. **Defanslar utanmasa kendi kalelerinin içine girecekti, iki pas üst üste yapan bir takım olmadı, Serdar Aziz ve Bekir İrtegün önderliğinde iki takım karşılıklı, topla adeta sanat yaptı derken izleyenler daha maçın başında mest olmaya başlamıştı.** Evimde Lig Tv olmadığı için maçı bir kafede izledim. Maçın başlangıcı bahsettiğim gibi olunca doğal olarak mest olan Fenerli amcaların ağızlarından dökülenler **Shakespeare'in sonelerini** andırıyordu.

Her neyse, **ilk yarıda bir ara takımlar öyle bir mevzilerine çekildiler ki, kamera orta sahayı gösterdiğinde kimse ortalıkta yoktu.** Tabii teknik direktör Ertuğrul Sağlam olduğu için Bursaspor'un kesin bir bildiği vardır

diye düşündüm. Ne de olsa yıllardır takımına oturttuğu bir oyun kültürü ve oyun akli olduğu ve bunu Avrupa arenasında başarıyla sergilediği için Bursaspor'un rakibine bir tuzak kurduğundan hiç şüphem yoktu!

Ama hesaplamalarda küçük bir hata oldu herhalde.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş değişiyor mu

Arda Alan 09.04.2012

Geçen hafta, Beşiktaş'ta hem yönetim hem de teknik direktör değişikliği yaşandı. **Önce, Beşiktaş'ı artık veraset sistemiyle yönetmeye doğru giden Yıldırım Demirören, kimsenin oturmaya cesaret edemediği TFF başkanlığı koltuğuna "istemeye istemeye!" de olsa oturdu.** Onun bu seçimine en çok şike davasından etkilenenler sevindi herhalde. **Çünkü Demirören her fırsatta şikenin ve şikecilerin savunuculuğunu yapmış, 58. Madde'nin değişmesinin de en şiddetli savunucularından olmuştur.**

Olaya Beşiktaş açısından bakılırsa, başkanlık yaptığı dönemde kulübü içine soktuğu ekonomik durum bile ne kadar **"başarılı"!** bir yöneticilik yaptığını gösteriyor. Kulübün, sadece kendisine **"103 milyon TL"** borcu var. **Ekonomik alanın dışında sportif alanda da Beşiktaş bir arpa boyu yol kat edemedi.** Sadece futbol değil, hiçbir branşta ne bir spor kültürü ne de kaynağını altyapıdan alan bir yapı yaratılabildi. Tam bir egosu şişmiş yönetici zihniyetiyle, her branşta yıldız oyuncu transfer etmeye çalışarak taraftarın gözü boyandı. Tabii bu transferlerin hepsi Beşiktaş'a borç yükü olarak döndü.

Şimdi Fikret Orman yönetiminin önünde korkunç bir mali tablo var. Bu borç yükünün altından Beşiktaş'ı, başka birine borçlanmadan nasıl çıkaracaklar bilemiyorum. **Eğer Fikret Orman da Demirören krallığının izinden gider, kulübü kendi cebinden yönetmeye kalkarsa işler çok daha beter bir hâl alabilir.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Merseyside Derbisi!

Arda Alan 16.04.2012

Birleşik Krallıkta, Celtic-Rangers derbisinden sonra en büyük derbi tartışmasız **Liverpool** ile **Everton** arasında oynanan **Merseyside Derbisi'**dir. Liverpool şehrinin bu iki takımının arasındaki rekabet 1800'lü yılların sonuna, daha Türkiye'de (daha doğrusu Osmanlı devletinde) herhangi bir kulüp kurulmadan önceye dayanıyor.

İlk olarak 1878 yılında Everton kuruldu. Daha sonra Liverpool'u kuracak birçok yönetici ve şehrin ileri gelen işadamları o zamanlar Everton yönetimindeydi. Her ne kadar takım şehrin tüm desteğini arkasına almış gibi gözükse de, kulüp içindeki bu çeşitlilik (özellikle siyasi görüş çeşitliliği) takımı zamanla bölmeye başladı.

Yöneticilerin çoğunluğunu o yıllarda alkol tüketimine savaş açan National Temperance Federation (Türkçe meali, Ulusal Alkol Karşıtlığı Federasyonu) üyesi Liberal Parti üyeleri oluşturuyordu. İlginç tezat ise, kulüp

başkanı **John Houlding**'in ülkenin en büyük bira üreticilerinden biri ve Liberal Parti'nin en büyük rakibi Muhafazakâr Parti üyesi olmasıydı. Ayrıca iki parti arasında dinsel bir ayrım bulunması da (Liberal parti Protestan, Muhafazakâr Parti ise Anglikan mezhebindendi) ilişkilerin gerilmesine yol açtı.

Bu gelişmelerin üzerine Liberal Parti üyesi yöneticilerin çoğu Başkan Houlding'i kulüp bünyesinden uzaklaştırmak için yollar aramaya başladı. Aradıkları yolu da kulübün stat seçiminde buldular.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu Mourinho Şanslı Adam!

Arda Alan 23.04.2012

Geçtiğimiz yılın başında oynanan ve Barcelona'nın Santiago Bernabeu'da 3-1 kazandığı maçtan sonra Real Madrid'in yanlış yolda olduğu hakkında bir yazı yazmıştım. Ancak yanlış yolda olmalarına rağmen en azından bazı şeyleri doğru yapmaya çalıştıklarını da söylemiştim. **Mourinho o maçta takımına hep önde baskı yaptırmış ve Barcelona'nın oyununu belli bir süre bozmayı başarmıştı.** Devamında ise ısrarla kontratak oynamaya çalıştığı için hüsrana uğradı tabii. Ama yine de Barcelona'yı yenmek adına yapması gerekenlerden ilkinin anladığını düşünüyordum Mourinho'nun.

Artık ilk adımı attığına göre, cesaret edip diğer adımları da atar diyordum. Aslında buna cesaret dememek lazım, çünkü Madrid eğer **"beş altı"** yılda bir şampiyon olmak istemiyorsa bunları yapmak zorunda. **Her neyse, bu önde baskıya bir de rakip alanda oyun kurma cesaretini ekleseydi Mourinho, ister Barça'dan beş gol yesin, ister küme düşsün benim gözümde bu sezonu başarılı bitirmiş sayılacaktı.** O klişe **"Galiptir bu yolda mağlup"** lafının cuk oturduğu bir senaryo olurdu. **Çünkü rakip bu oyunu yıllardır oynuyor ve neredeyse hatim etmiş, siz ise daha yeni, mağaranızdan çıkıp bu gelişime ayak uydurmaya çalışıyorsunuz.** Dolayısı ile tabelada başarısız gibi gözüken sonuçlar gelecek yılların başarıları için basamak olacaktı.

Ama bu cumartesi oynanan El Clasico'da gördük ki **Sinyor Mourinho**'nun biraz acelesi var galiba. **Öyle acelesi vardı ki top oynamaya bile tahammülü yoktu.** Sağ olsun, bir Türk takımının Avrupa'da maç oynarken **"mükemmele yakın"** bir başarı ile uyguladığı Çanakkale Geçilmez'in yine **"harika"** İspanyol versiyonunu izlettirdi bizlere.

Aslında maçın ilk 15 dakikası halen Mourinho'dan umudum vardı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Süper" maç

Arda Alan 29.04.2012

Herhalde Süper Final müsabakası değil de baklavasına maç olsaydı Trabzonsporlu oyuncular daha istekli olurdu. Son yıllarda izlediğim belki de en kötü Trabzonspordu diyebilirim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şenol Hoca tatilde!

Arda Alan 30.04.2012

Açıkçası Galatasaray-Trabzonspor maçı bu yeni **“Süper Final”** olayının ne kadar **“süper”** olduğunu gösterdi hepimize. Saha içinde **“kıran kırana bir mücadele ve tam bir taktik savaşı”** vardı. İki takım da öylesine örgütlü ve kurgulu bir oyun oynadılar ki antrenörler bir yerden sonra **dört beş hamle** sonrasını düşünmeye başladı.

Şaka bir yana, oyun olarak **beşinci sınıf** bir maç bile değildi maalesef Trabzonspor-Galatasaray maçı. Özellikle Trabzon tarafının oynadığı oyun inanılır gibi değildi. Ben önce Trabzonspor’un sahada hiçbir varlık gösteremeyişini tatile erken çıkmalarına bağlamıştım, hatta maçtan sonra maç hakkında yazdığım küçük yazıda da **maç baklavasına olsa** Trabzonlu oyuncuların daha istekli olabileceğini söylemiştim. Ama sanıyorum işin aslı öyle değil, **özellikle Fenerbahçe ile aralarındaki husumet bu maçın farklı geçmesinde etkili olmuş olabilir**. Zaten gergin olan ilişkiler şike sürecinden sonra iyice gerilmiş, iki kulüp arasında savaş ortamı oluşmuştu. Bunun da **ister bilinçli ister bilinçsiz** sahaya yansıdığını düşünüyorum.

Çünkü bu açıklama dışında, Şenol Güneş’in takımına oynattığı oyun karşısında aklıma başka bir açıklama gelmiyor. Sezonun neredeyse tümünde tek stratejisi **Burak’ı** defans arkasına kaçırmak olan Güneş Hoca forvette **Halil’i** deneyince ortaya gaip bir şey çıktı. Tabii yanlış anlaşılmasın, **Trabzonspor’un oyunu bireylerin kötü performansı yüzünden değil bir oyun yaratması gereken teknik ekibin gerekli planlamayı yapmayışı yüzünden bu hale geldi**. Şenol Hoca’nın geçen sene yarattığı takımdan birçok oyuncusunu kaybettiğini ve tekrardan yeni isimlerle aynı sistemli oyunu oturtmasının zor olduğunu biliyorum. **Ama zaten kendisinden beklenenler gözönüne alındığında çok yüksek ihtimal başarısız olarak nitelendirileceği bir sezonu, en azından bir oyun oturtmak adına feda edebilirdi**.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe Galatasaray’ı yenebilir

Arda Alan 07.05.2012

Fenerbahçe ve Galatasaray yazım yayımlandığında iki kritik maçı bitirmiş olacak. Bu maçlar sonucunda şampiyon da belli olabilir, heyecan son maça da kalabilir. Ama her iki ihtimalde de son hafta Kadıköy’de iki takımı da çok gergin bir maç bekliyor. **Bu gerginliğin saha içindeki oyuna, oyuncuların performanslarına ve seyircilerin maçı izleyiş tarzına etki edeceğinden şüphem yok, ancak olaya Fenerbahçe Galatasaray’ı yenebilir mi, yenemez mi boyutundan baktığımızda, spor kamuoyunun maçın gidişatını sadece oyuncuların zihinlerinde maça bakışlarının etkileyeceğini düşünmesi doğrusu beni şaşırttı**. Eğer Fenerbahçe şampiyonluk şansını son haftaya taşırsa, bu bakışa göre Fenerbahçeli oyuncular ve Aykut Hoca bu

bir haftalık süreç içinde kişisel gelişim sürecine girer veya ruhani aydınlanma falan yaşarlarsa saha içinde oynadıkları oyunda kendiliğinden dört beş seviye atlayacak ve Galatasaray'ı yenebilecek düzeye gelecekler.

Bu bakış açısı bana göre biraz **yüzeysel** kalıyor. Kaygının ve geleceği zihinde tasarlamamanın sadece futbolcular üzerinde değil, bütün insanlar hem olumlu hem olumsuz **muazzam** bir etkisi vardır. **Eğer kaygılı ve gergin olursanız bedeniniz sizin işinize yarayan çoğu işlevi kaybeder**, bu yüzden rahatlık çok önemlidir. **Ama sadece rahat olmak başarıyı getirmez.** Bu, üniversite sınavına yeterince çalışmadığı halde rahatlığına güvenen bir öğrenciyi anımsatıyor bana. Rahattır ve kendisine yöneltilen soruları net bir şekilde anlıyordur belki ama sorulara verecek bir cevabı yoksa rahat olması pek de bir işe yaramaz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sabaha kadar oynasalar Fenerbahçe kazanamazdı

Arda Alan 14.05.2012

Garip, anlamsız ve zevksiz bir sezonu sonunda bitirdik. Adı şike davasına karışmamış ve Avrupa'da boy göstermeyeceği için tüm dikkatini Türkiye Şampiyonluğu'na çevirmiş olan **Galatasaray** çoğunluğun beklentisini haklı çıkararak şampiyon oldu. Ama belki de **bir takımın şampiyonluğunun, futbol dışı bir etmen ile en çok gölgelendiği bir sezonda şampiyon oldu.**

Şike denen illetin bu sporun içine girmesi her şeyi anlamsızlaştırıyor. Oynanan oyunun amacını, eğlendirici yönünü, daha doğrusu bize bu işin bir oyun olduğunu unutturuyor. Bu yüzden de yöneticiler, futbolcular, taraftarlar ve medya bütün bir sezon boyunca oyunu ve oyunun içeriğini tartışmak ve oyuna yenilik katmak yerine, şike yapana ceza verilsin mi verilmesin mi, küme düşürmek yerine puan mı silsek veya Avrupa'ya 5-10 yıl gitmesek çok şey kaybeder miyiz diye absürt konuları tartıştı. Hâl böyle olunca da saha içini yorumlamak komik kaçıyor biraz.

Yukarıda bahsettiğim nedenlerden dolayı belki **de Galatasaray, yola şampiyonluk hedefiyle çıkan takımların içinde futbola en çok konsantre olmuş olanıydı.** Galatasaraylı futbolcular, "Büyük üstat" Rıdvan Dilmen'in yorumuyla "Gece yastığa kafasını koyduğunda, acaba sabah uyandığımda küme düşmüş olacak mıyım" sorusuyla yaşamadılar. Bir de **bu tür durumlardan maksimum verim almayı çok iyi bilen "İmparator" Fatih Terim'in geminin dümenine geçmesi Galatasaray'ı ligin favorilerinden yaptı.**

Açıkçası sezonun başında Fatih Terim beni oldukça şaşırtmıştı. Ben, takımını olabilecek en kestirme yollardan şampiyonluğa ulaştırmasını beklerken, **o, takımına belki de son yıllarda bu ligde oynanan en modern oyunu oynatmaya çalışıyordu.** Bu bir süreç işi olduğu için bu oyuna sabır göstermesi gerekiyordu ama daha **ligin başında ardı ardına puan kayıpları yaşayınca Terim'in skorcu tarafı ağır bastı ve bu oyunu bıraktı.** Geleneksel tarza dönerek tepesindeki yönetici güruhunun ve sonuç delisi taraftarın beklentisine uygun bir şekilde **takımını "Süper" Final'in son haftasına lider bir şekilde getirmeyi başardı.**

Cumartesi akşamı ise tam bir "titreyen ayaklar" tiyatrosu vardı. Yöneticilerin ve taraftarların baskısı, antrenörlerinin yeterli bir oyun aklından yoksun oluşu ve oyuncuların da baskıyı kaldıracak bir kültürlerinin olmayışı maçın bu hale gelmesine sebep oldu. Topu ayağına alan istisnasız her oyuncu meşin yuvarlağa "bomba" muamelesi yaptı. Dolayısıyla maç boyunca iki takım da ortaya planlı bir oyun koyamadı. Sonuç odaklı

zihniyetin çok güzel açıkladığı gibi “**bu tür maçlarda güzel oyun beklenmez**” mantığının doğru çıktığı bir karşılaşma oldu.

İki takım da defansını sürekli geride tuttu ve iki takımın da önceliği gol yememektir. Galatasaray’a beraberlikte yetiyordu bu yüzden rakibi geride kabul ettiler diyelim. Peki Fenerbahçe? **Bekir ve Yobo’nun kendi ceza sahası çizgisinden beş metre öteye gitmediği bir durumda rakibe nasıl baskı kuracaksınız?** Üstüne bir de **Selçuk Şahin’i onları yanına monte ederek defansın hücum katkısını neredeyse sıfıra indiriyorsunuz. Rakip sizin baskı kurmanızı daha maçın başında kabullenmişken siz, kendisine gülümseyen hoş bir kıza hâlâ açılmakta tereddüt eden bir delikanlı gibi, yarı sahanın ortasında yapmanız gereken pasları kendi ceza sahanızın çevresinde yapıyorsunuz.** O zaman kimse kusura kalmazın, **bu maç sabaha kadar oynansa Fenerbahçe, Galatasaray’ı yenemezdi.**

Kaleci Gözüyle:

Maçın 70. dakikasına kadar belki de bu sezonun en kötü Muslera’sını izledik. Fenerbahçe’nin yakaladığı en net iki pozisyon kornlerden geldi ve ikisi de Muslera’nın hatasıydı. İki pozisyonda da topun yüksekliğini hesaplayamayan Uruguaylı kaleci pozisyonların devamında bence oldukça şanslıydı. Orhan Şam’ın vuruşunda en temel fundamental hatalardan birini yaparak topa ayağını uzattı. Şansı ise Orhan’ın açısının dar oluşu ve topu ayağına nişanlamasıydı. İkinci pozisyonda ise Yobo’nun çevirdiği topta Semih Şentürk topu ve belki de şampiyonluğu Muslera’nın üzerine nişanlayarak Uruguaylı kaleciyi kurtarmış oldu.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye Büyükşehir Belediyespor

Arda Alan 04.06.2012

Milli Takım’da yıllardır süregelen skorcu ve kaotik oyun anlayışından sonra, İBB’de her ne kadar tamamen savunmaya dayalı bir anlayışla da olsa, nispeten bir oyun yaratabilen Abdullah Avcı’nın Milli Takım’a gelişi açıkçası beni biraz ikileme düşürdü. **Acaba Abdullah Avcı gerçekten elindeki malzeme yetersizliğinden mi İBB’de tamamen savunmaya dayalı bir anlayışı benimsemişti? Yoksa Barcelona’nın başına geçse dahi aynı oyunu mu oynatacaktı?**

Milli Takım’ın ilk hazırlık maçlarına baktığımızda ilk seçeneğin biraz daha öne çıktığını düşünüyorum. Elinde artık **Selçuk, Nuri ve Arda** gibi hücumcu bir oyun yaratabileceği malzeme de bulunan Avcı, özellikle Gürcistan maçının ilk yarısında takımını bir düzen içinde oynatmaya çalıştı. Daha takımıyla ikinci maça çıkan bir teknik direktörden de bana göre beklenen budur. **Bir oyun yaratma çabası.** Milli Takım oynadığı bütün hazırlık maçlarında yenilseydi bile bu çaba, kamp döneminin başarıyla geçmesine yeterdi. Tabii takım olarak bu oynama çabasını bütün hazırlık maçlarında gösterebilseydiler.

Avcı’yı ilk hazırlık maçlarında oynattığı oyun nedeniyle ne kadar övdüysek, Portekiz maçında oynattığı oyun yüzünden de ne kadar yersek azdır. Tabiri caiz ise, maçın adı **Portekiz- Türkiye Büyükşehir Belediyespor**’du. Aslında çıkardığı kadroyla da nasıl bir oyun oynatacağının sinyalini vermişti Avcı. **Düzenli ve hücumu**

düşünen bir oyunda takımın değişmez isimleri olması gereken Selçuk ve Nuri'yi yedek bırakarak, Portekiz'in gücüne boyun eğdiğini ve top oynamak gibi bir düşüncesinin olmadığını gösteriyordu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Avcı' Portekiz!

Arda Alan 11.06.2012

Portekiz Teknik Direktörü Paulo Bento sanıyorum geçtiğimiz hafta takımının Türkiye ile yaptığı maçta Türkiye'nin oyunundan fazlasıyla etkilenmiş. Artık hafta arası Abdullah Avcı ile biraraya gelip Avcı'dan kontratağın sırlarını mı öğrendi bilinmez ama şu gerçek ki **Türkiye'nin Portekiz'e karşı uyguladığı salt defans oyununun aynısını Portekiz Almanya'ya uyguladı.**

Tabii Bento'nun atladığı nokta, karşısında kendi **Portekiz'i** değil çok daha oturmuş bir takım olan **Almanya'nın** olduğuydu. **Türkiye maçında kendi defansını yeterince öne çıkarmadığı için takımı ikiye bölen ve rakibin kontrataklarına maruz kalan Portekiz, herhalde aynı defansif korkuyu Almanya'dan da bekliyordu ki maça tam da Avcı'nın oyun felsefesi ile başladı.** Ama Almanya'nın tepkisi beklediklerinin dışında oldu. Almanya, kontratak yerim korkusu ile defansını geri çekip takımı ikiye bölmek yerine kendi oyununa sadık kalıp defansını orta sahaya yakın tuttu.

Portekiz'in bu oyun anlayışı belki de biraz Ronaldo'dan kaynaklanıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karaman ve Yunanistan el ele çeyrek finale!

Arda Alan 18.06.2012

Otto Rehhagel'in takımın başına geçmesinden beri, belki de dünya üzerindeki **en sevimsiz futbolu oynayan takım olan Yunanistan**, Euro 2012'de de yoluna aynı mantaliteyle devam ediyor.

Ama bunu tamamen Otto Rehhagel'e veya son yıllarda futbola bakışa bağlayamayız. Çünkü ülkenin tarihinde savunma çok önemli bir yer tutuyor. **300 Spartalı** gibi (tabii burada kastettiğim gerçekçi sahneleri) filmlerden de anlayacağımız üzere ülke, savunmayı bir sanat olarak görüyor. Belki binlerce yıl önce salt savunma yapmak etkili bir yöntemdi ama artık devir değişti. Devir artık hücum devri ve gelişen teknoloji sadece savaşta değil futbolda da hücumu geliştirdi. **Artık Yunanlıların, salt savunmanın bir esprisi kalmadığını ve devrin değiştiğini anlaması gerek.**

Ancak halen durumun farkında olmayan **Yunan Milli Takımı, Rusya karşısında utanç verici bir oyun oynadı.** Rakip yarı sahada bir kere bile üç pas yapamayan takım, maç boyunca Rus hücumlarına duvar olmakla uğraştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rousseau'nun kemikleri sızlamıştır!

Arda Alan 25.06.2012

Sanıyorum Yunanistan'da başlayıp Avrupa'ya hızla yayılan ekonomik kriz gibi, aynı topraklarda doğan basiretsiz oyun anlayışı da hızla tüm Avrupa'ya yayılıyor. Turnuvada neredeyse İspanya ve Almanya dışında kendi oyununu oynamaya çalışan bir ekip göremedik. Bütün takımlar, stratejilerini rakibe ve rakibin zaaflarına göre hazırlıyor.

Turnuvaya gelmeden önce Fransa Teknik Direktörü **Laurent Blanc** çok iddialı konuşarak, yeni ve özgün bir Fransa milli takımı yarattıklarını söylemişti. **Açıkçası yenilikten kastettiği, sekiz kişilik bir defans bloku oluşturup, önlerine de üç kişilik bir "gerilla" timi koyup vur-kaç yapmaktıysa, buradan kendisine bunun çok da yeni bir iş olmadığını belirtmek isterim.** Ribery'nin aldığı her topta kalabalığın arasına dalıp kaostan bir şeyler çıkarmaya çalışması, defansın kazandığı her topu kafasını bile kaldırmadan ileriye vurması gibi türlü olaylar kulağa hiç de özgün gelmiyor.

Diğer tarafta, İspanya ise turnavadaki diğer takımlardan (**Almanya dâhil**) neden birkaç gömlek üstte olduğunu cumartesi gecesi bize bir daha gösterdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vasat bir turnuva

Arda Alan 02.07.2012

Her ne kadar Ömer Üründül ve Hikmet Karaman yorumlarıyla turnuvaya çok renk katmış olsalar da, Euro 2012'nin gerek heyecan, gerekse oyun kalitesi bakımından "çok vasat" bir turnuva olduğunu düşünüyorum.

Tabii burada milli takımdaki oyuncuların birlikte geçirdiği sürenin çok kısıtlı olduğu gerçeğini de kabul etmemiz gerekiyor. Zaten normal sezon boyunca kulüp takımlarına odaklanmış oyuncuları bir anda başka bir yapının içine çekip, kısıtlı sürelerde onlara aktardığınız varyasyonları kusursuz bir şekilde sahaya yansıtma bekleme biraz hayalcilik olur. Ancak milli takımların Barcelona gibi oynamasını da bekleyen yok ki. Futbolseverlerin tek istediği sahada daha cesur ve hücumu düşünen takımlar görmek. Ve aslına bakarsanız en pozitif futbolun da bu tür organizasyonlarda oynanması gerekiyor. **Çünkü kulüp takımlarının katıldığı organizasyonların maddi getirisi ile karşılaştırıldığında Dünya Kupası, Avrupa Futbol Şampiyonası gibi turnuvalar çok küçük çaplı kalıyor. Bu yüzden, bu tür turnuvaların, kapitalist sistemin bir uzvuna dönüşen endüstriyel futbola karşı bir eğlence isyanı niteliği taşıması gerektiğini düşünüyorum.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Simon Kuper haklıydı!

Arda Alan 09.07.2012

Bu ülkedeki futbolun halini gördükçe aklıma hep aynı şey geliyor. **Acaba, bundan yüz yıl belki de daha uzun süre önce futbolu ilk oynayan insanlar, hani bu oyunu sadece boş vakitlerini eğlenceli geçirmek için oynayanlar, oynadıkları oyunun yaşamın bu denli önemli bir parçası olacağını, maçların sonucunu parayla manipüle etmeye varacak kadar bu oyunun kirleneceğini veya topu kendi ağlarıyla buluşturduğu için insanların öldürüleceğini düşünmüşler miydi?**

Simon Kuper, **“Futbol Asla Sadece Futbol Değildir”** derken haklıydı. Bu oyunun bazı insanların hayatlarında kapladığı yeri görünce insan dehşete kapılıyor. Ancak burada çok garip bir durum var. Bir futbol takımı yöneticisinin hayatının büyük çoğunluğunu futbolun kaplamasını anlayabilirsiniz, çünkü bu iş onun mesleğidir ve başarının getirisi para, şöhret ve itibar olacaktır. Aynı şekilde antrenörleri ve oyuncularını da... Onların başarı uğruna **“şike”** yapmasını bile bir ölçüde anlayabilirsiniz. **Her ne kadar hukuka, mesleki ahlaka, insani ilkelere aykırı ve Makyavelizm’in dibine vurmuş bir kişiliksizlik örneği olsa da maddi getirisi düşünüldüğünde, bu suçun neden işlendiği anlaşılır.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transfer furyası!

Arda Alan 16.07.2012

Sıcakların artık asfaltta omlet yapma kıvamına geldiği, metrobüslerde oksijenin tükendiği şu “muhteşem” yaz günlerinde, takımlarımız da transfer bombalarını ardı ardına patlatarak “keyfimize keyif katıyor.” Taraftarın doymak bilmez transfer isteği, “Yüzüklerin Efendisi” filmindeki zavallı mahlûkat “Smeagol’ün” yüzüğe duyduğu isteği andırdığı için, üzerinde büyük baskı hisseden yöneticiler de milyon avroların gözünün yaşına bakmıyor.

Garibim Beşiktaş dışında neredeyse tüm Süper Lig ekipleri kadrolarını “gerekli, gereksiz” yeni oyuncularla doldururken, taraftarlarının egolarını da ligin başlama düdüğüne kadar doyurmuş oldular. Tabii hem taraftarı olmam hem de yönetimin değişmesi bir yana geçtiğimiz seneler olduğu gibi taraftarın gözünü boyamaya yönelik hiçbir transfer yapmayışi nedeniyle (her ne kadar zorunluluktan da olsa) bu sene, Beşiktaş’ın başarılı olmasını en çok istediğim sene sanırım. Ancak Samet Aybaba’nın geçmiş pratiğinin bana çok da umut vermediğini söylemek zorundayım. Yine de ön yargılı davranmayarak bekleyip görmek gerektiğini düşünüyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eğlence isyanı!

Arda Alan 23.07.2012

Daha önce ki birçok yazımda **Dünya Kupası, Avrupa Şampiyonası, Yaz Olimpiyatları** ve **Konfederasyonlar Kupası** gibi turnuvaların artık neredeyse tamamen eğlence yönünü kaybetmiş, futbolun ekonomik getirisinin ön planda olduğu kulüpler bazındaki turnuvalara (**Yerel Ligler- Kupalar, Şampiyonlar Ligi vs.**) ve endüstriyel futbola karşı bir eğlence isyanı niteliği taşıması gerektiğini belirtmiştim.

Ekonomik getiri bakımından kulüpler bazındaki turnuvalarla karşılaştırıldığında, sembolik bir maddi ödüle sahip olan Milli Takım turnuvalarını özel kılan şey manevi olarak kazandırdıklarıdır. Milli Takım'a giden oyuncuların hiçbiri kazanacakları maçların veya kaldıracakları kupanın maddi getirisini düşünmez. Onları motive eden tek şey kazandıkları başarılar ile ülkelerindeki insanların takdirini ve sevgisini kazanmaktır. **Bu bakımdan, Milli Takımların kaybedecek çok şeyleri olmamasına rağmen katıldıkları turnuvalarda futbolu sevgiyle değil korkuyla oynamaları üzücü bir durum.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amatör ruh

Arda Alan 30.07.2012

Cuma gecesi düzenlenen Olimpiyat açılışındaki havai fişek gösterisi, koreografiler ve Kraliçe Elizabeth'in helikopterden atlayışı (dublörü tabii) kadar güzel olan bir şey vardiysa o da törenin Olimpiyatların tamamen eğlendiren yönüne vurgu yapmasıydı. Başlangıçta böyle keyifli bir havanın yaratılması, daha doğrusu olması gereken rahatlığın seyircilere ve sporculara aktarımı, Olimpiyatların sonuna dek sürdüğü takdirde dünyaya çok renkli bir organizasyon izlettirecektir. İşini keyifle yapan sporcuların birçok ilke imza atacağından ve bu başarıyı Olimpiyatların **"Amatör Ruh'unun"** yaratacağından şüphem yok.

Başka bir sevindirici nokta ise endüstriyel futbolun artık reklam yüzü olmuş **David Beckham**'ın Olimpiyat Ateşi'ni yakmamasıydı. Ben de bir futbolcu olmama rağmen; şike, teşvik primi ve şiddet ile kirlenmiş endüstriyel futbolun en büyük figürlerinden birinin, Olimpiyatların Amatör Ruhu'na futbol damgasını vurmamasından son derece memnunum. Çünkü Olimpiyatların futboldan değil, futbolun Olimpiyatlardan etkilenmesi gerekiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mental çalışmalar

Arda Alan 06.08.2012

"Bir anda dağıldım. Anlamsız bir şekilde dağıldım. Ben de inanamıyorum kendime. Bu derecelerin altına antrenmanda bile girmiyorum. 133'e hiç girmem bile, 135-140 kilo çalışırım. 133 kilo benim için çok komik bir derece. Hocalarım da şaşırdı. Ben de şoktayım. Kendime çok kızgıyım. Dikkatim dağıldı. Kendimi çok sıktım 'Mutlaka madalya almalıyım, ilk madalyayı ben alayım' dedim. Kimse madalya alamadı, ülkeme bir madalya götüreyim istedim. Herkes aslında böyle. Tüm Türk sporcuların hepsi aynı psikolojide, hepimiz kendimizi çok gerdik."

Rekor sayıda sporcu ile Yaz Olimpiyatlarına katılan Türkiye, tam beklediği gibi olmasa da, “rekor” sayıda madalya ile organizasyonu tamamlayacak gibi gözüküyor. Herkes bu “başarının” sırrını merak ederken, Olimpiyatlarda halter branşında ülkemizi temsil eden Sibel Şimşek, yukarıda görmüş olduğunuz açıklamasıyla sanıyorum kafalardaki tüm soru işaretlerini silmiş oldu. Türkiyeli sporcuların ne kadar “başarılı” bir “zihinsel hazırlık” sürecinden geçtikleri ve Türkiye’nin spor psikolojisi alanında ne kadar geliştiği de bu açıklamayla kanıtlandı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uzatmada kurtardılar

Arda Alan 16.08.2012

Bu yazı aslında pazartesi günü yayımlanacaktı. Dolayısıyla Olimpiyatlar bittiği için yazıyı değiştirmeyi düşünmedim desem yalan olur. Ancak Olimpiyatların bir değerlendirmesini yapmadan Londra defterini kapatmak istemedim.

Öncelikle **Çin** ve **Amerika Birleşik Devletleri**’nin diğer ülkelerden çok farklı bir yerde olduğunu herkesin kabul etmesi gerekiyor. Bu iki ülke dışında başka hiçbir ülke, tüm branşlarda başa oynama başarısını gösteremedi. İşin ilginç yanı, bu başarıyı çok farklı yollardan elde etmiş olmaları. Çin’de sporcular daha çok küçük yaşlarda ailelerinden koparılıp bir tür “**spor karantinasına**” alınıyor. Bir buçuk milyarlık nüfusun getirdiği çeşitlilik, belirli insanları tamamen spora odaklamalarına olanak sağlıyor. **ABD’de ise sporcular Çin’deki karantinanın aksine, devletin eğitim ile sporu birarada götürmek isteyenlere verdiği destek ile “çok yönlü” bireyler olarak yetiştiriliyor.** ABD’li “sırıkla atlama şampiyonu” Jennifer Suhr’un hem eski bir basketbolcu hem de psikoloji diplomasına sahip biri olması buna güzel bir örnek sanırım. Hayatını tek branşa adayan (veya adamaya zorlanan, bilemiyorum) Çin’deki sporculara nazaran, ABD’li sporcular çok daha rahat ve özgür.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şaşkın bir avcı!

Arda Alan 20.08.2012

Gerek Liverpool’da, gerekse Feyenoord’da oynadığı zamanlarda, **Dirk Kuyt** hiçbir zaman çarptığını deviren, inanılmaz bir hızla sprint atan veya çok yumuşak bilek hareketlerine sahip olan bir oyuncu olmamıştır. Onu hem İngiltere’ye hem de Hollanda Milli Takımı’na taşıyan yegâne özelliği “**oyun bilgisi**” olmuştur.

Cumartesi akşamı Elazığspor-Fenerbahçe maçını izlerken, Kuyt’ın oyun bilgisini ve zekâsını teyit etme fırsatı buldum. Ve o da beni hayal kırıklığına uğratmadı açıkçası. Öncelikle Kuyt, Aykut Kocaman’ın geliştirdiği “**hücum stratejisinin**” oldukça “**ilkel**” olduğunun kesinlikle farkında. Öyle ki, maç boyunca eğer onu izlediyseniz, **hiç durmadan, topun olduğu bölgede boş alanlara doğru (doğaçlama ve antrenörün planlamasının dışında olduğu çok belli olan) koşular yaptığını görmüşsünüzdür.**

Eğer altyapı seviyesinde oyuncu arayan biri olsaydım, kesinlikle her oyuncuda Kuyt'ın sahip olduğu bu **"kendine pozisyon yaratma"** özelliğini arardım. Ancak profesyonel seviyede, bu pozisyonların, oyuncunun bireysel yaratıcılığından ziyade **"antrenörün planlaması"** dâhilinde yaratılması beklenir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Manuel 'Aybaba'!

Arda Alan 03.09.2012

Benim Beşiktaş yönetimine bir önerim var. **Bence teknik direktör Samet Aybaba'nın maaşı Manuel Fernandes'e verilmeli.** İlk bakışta, kıraathanedeki amcaların "Bu Fernandes de ne topçu be!" yorumlarına benzer bir yorum olarak gözükebilir. **Ancak önerimin asıl sebebi, oyunu yönlendirme ve pozisyon yaratma konusunda Portekizli oyuncunun, Samet Aybaba'nın saha dışında kurgulaması gereken planları saha içinde kendi başına kurgulamak zorunda olması.**

Henüz üçüncü haftadan Samet Aybaba hakkında kesin yargılara varmanın doğru olmayacağını düşünmekle birlikte, geride kalan haftaların çok da umut vaat etmediğini söylemek zorundayım. Bu üç haftada Aybaba'nın en göze çarpan özelliği, geçmişten gelen **"Stratejiye göre oyuncuları sahaya dizmek yerine, oyuncuların sahaya dizilişine göre strateji belirlemek"** mantalitesini (ki bu tüm Türk antrenörlerin strateji anlayışıdır bana göre) değiştirmemesiydi maalesef. Bu **"dizilişe biat eden"** anlayış, bir nevi antrenörlerin, saha içinde bir organizasyon kurma konusundaki basiretsizliklerini kabul etmelerinin ilanı aslında.

Ve bu basiretsizlik yüzünden takımlar asla sürdürülebilir bir başarı elde edemiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'nin Mourinho'yu keşfi!

Arda Alan 10.09.2012

Eğer dün **Taraf** aldıysanız, İstanbul'un kentsel dönüşümü hakkında Fransalı akademisyen **Nora Şeni'nin** yorumlarını görmüşsünüzdür. **Şeni, İstanbul'daki kentsel dönüşümün Paris'te 70'li yıllarda uygulandığını ve çok olumsuz sonuçlar alındığını, Türkiye'nin modern şehir planlamasının da "50 yıl" gerisinde olduğunu söyledi.** Sayın Şeni futbolla ne kadar ilgilidir bilmiyorum ama eğer biraz takip ettiyse Türkiye'deki futbolun da, şehir planlamasıyla aynı seviyede olduğunu anlamıştır.

Genel olarak yeniliğe kapalı, muhafazakâr bir toplum olduğumuz her araştırmada ortaya çıkan bir gerçek. **Ancak bu muhafazakârlık, ilkesel bir duruştan ziyade hâlihazırda işleyen çarkı korumaya yönelik duruş. Ve evrensel ilkelere göre yaşamayan her toplumda olduğu gibi bizim toplumumuz da yalnızca kendi zihnini ve rahatını fazla zorlamayacak, pragmatist çözümlerin üzerine "balıklama" atlıyor.** Belki de futbol bu muhafazakârlığın en fazla kök saldıği işkolu.

Önce **Aykut Kocaman**’ın “**Rakiplerimizi avlayacağız**” şeklindeki açıklaması ve ardından **Abdullah “Avcı”**’nın Hollanda maçında bize izlettirdiği oyun bizlere, Türkiye’nin **Jose Mourinho**’yu ve onun “**gerilla**” stratejisini yeni keşfettiğini gösteriyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: [taraf.com.tr](#), [web.archive.org](#) (arşiv bağlantısı)

Terim’in yolu ve fundamental

Arda Alan 17.09.2012

Fatih Terim’in antrenörlükteki somut pratiğinin bize net bir şekilde gösterdiği gibi, Terim hiçbir zaman uzun vadeli ilkesel başarıları yakalamak uğruna günü feda etmeyi seçmemiştir. Aslında seçmesi de biraz zor, çünkü kendisine “**İmparator**” lakabını kazandıran pragmatizmi bu topraklarda her zaman el üstünde tutulmuştur. Öyle ki, hasbelkader ilkeli davranmaya çabaladığı ve bu çabayı gösteren herkes gibi başlarda somut başarıyı elde etmekte zorlandığı zamanlar; gerek medyası, gerek taraftarıyla Galatasaray ve futbol camiasının hışmına uğramıştır (bkz. geçen sezonun başları).

Ve bundandır ki Terim, Türkiye ve Galatasaray futboluna seviye atlatmaya çalışmak yerine (tabii o seviyede bir antrenör olup olmadığını ancak denediği zaman göreceğiz) egosu şişkin yöneticileri ve taraftarları kısa sürede tatmin etme yolunu seçti. **Avrupa’da tutunamamasının en büyük sebeplerinden biri de bu ilkesel duruştan yoksun oluşu bence, çünkü oradaki rakipleri Türkiye’deki antrenörler kadar basiretsiz değildi ve Terim’in pragmatizmi birkaç gömlek aşağıda kaldı.**

Cumartesi akşamı ise tam “**İmparator’un**” dişine göre bir rakip vardı sahada.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: [taraf.com.tr](#), [web.archive.org](#) (arşiv bağlantısı)

Diziliş ve strateji

Arda Alan 24.09.2012

Ülkelerin futbol kültürlerinin ne kadar gelişmiş ve âkil olduğunu anlamanın yolu, o ülkelerin strateji ve diziliş arasındaki bağa yükledikleri anlama bakmaktan geçiyor bana göre. Türkiye’nin en beğenilen futbol yorumcusu olan **Rıdvan Dilmen**’in Beşiktaş- Gaziantepspor maçı hakkındaki yorumlarına bir göz atarak ülkemizin strateji ve diziliş arasındaki bağa nasıl bir anlam yüklediğini anlamaya çalışalım:

“Beşiktaş direk 5-4-1 oynamalıydı. Sağdaki ve soldaki oyuncular birbirlerinden çok uzak kaldılar. Erkan ile Necip, Olcay ile Veli arasında en az 40 metre boşluk vardı. Aslında bana göre dün gece Beşiktaş 4-4-1-1’e dönebilseydi daha etkili olurdu.”

Yorumlarından da anlayacağımız üzere Sayın Dilmen, **bir antrenörün asıl görevinin setler hâlinde devinim içinde olan bir oyun yaratmak ve bu oyuna göre oyuncular arasında bir pas ilişkisi oluşturmak yerine,**

oyuncuları sahaya salt bireysel yeteneklerine göre dizip gerisini Allah’a havale etmek olduğunu düşünüyor. Diziliş ile stratejiyi eşdeğer kılan bu anlayışı biraz irdelememiz gerekiyor bence.

Mesela kendimizi Ortaçağ’da yaşayan bir kralın yerine koyalım, ordumuzla bir meydan muharebesine gireceğiz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diziliş ve Barcelona

Arda Alan 01.10.2012

Geçen hafta Türkiye’nin, diziliş ve strateji arasındaki bağa hâlihazırda yüklediği anlamı incelemiştik. Ülkemizde bu bağa yüklenen anlamın çok ilkel oluşunun sebebi, futbol camiasının derin stratejik çalışmalar yapmasına imkân sağlayacak bir **“fundamental eğitimin”** olmamasıdır. **Üzerine güzel bir rezidans dikmeden önce binanın temelini çok sağlam olması gerekir.** Futbolda bu temelin ne durumda olduğuna dair Gaziantepspor antrenörü **Hikmet Karaman’dan** güzel bir örnek:

“Isınmaya giden oyuncuların başında kesinlikle teknik direktör olmalı. Çünkü iyi ısındıklarına inanmıyorum. İyi ısınmayan oyuncu oyuna girince kalıyor. Tıpkı bizim maçta olduğu gibi.”

Sizin planlarınızı saha içinde icra edecek olan futbolcular, henüz iyi ısınmaları gerektiğini bilecek kadar iş ahlakına sahip değilse, orada stratejiyi şimdilik bir kenara bırakıp öncelikle oyuncuların kişilik bozukluklarını tedavi etmek gerekir. Böyle bir tedavi sürecine girişmek ise neredeyse imkânsız görev gibi bir şey. Çarpık bir eğitimle artık belli bir yaşa gelmiş oyuncuların hayata bakışını değiştirmenin zorluğu bir yana, zaten sürekli istim üstünde olan antrenörlerin de böyle bir işe girişmesi beklenemez.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barcelona ve Bielsa

Arda Alan 08.10.2012

Diziliş ve strateji arasındaki bağa, Türkiye’deki futbol kültürünün yüklediği anlamı ve yüklemesi gereken anlamı inceledikten sonra, incelememiz gereken bir diğer konu **“oyun ve oyuncu arasındaki ilişki”** olmalı. Türkiye’de bu ilişki yalnızca oyuncu üzerinden yorumlandığı için ülkemizin bakışından bahsetmeye gerek duymuyorum. Bu ilişkiyi matematiksel, psikolojik ve felsefi bir şekilde ele alan bir bakıştan söz etmek gerek bana göre.

Barcelona ve Bielsa, modern oyun dendiğinde akla gelen ilk iki isim. Birbirine denk iki kavramı (misal: Barcelona ve Athletic Bilbao’yu veya Guardiola ve Bielsa’yı) ele almamamın sebebi ise, **Barcelona’nın rasyonel bir oyun felsefesini içselleştirmiş olması** ve gelen her teknik direktörün kendinden öncekilerin bıraktığı mirası geliştirerek devam etmesinin yanında, Athletic Bilbao’nun ise henüz yolun başında oluşu ve Bielsa’nın bir nevi **“misyonerlik”** görevinde olması diyebiliriz.

Barcelona'nın ve Bielsa'nın oyun anlayışındaki nihai hedef; **oyuna ritim kazandırarak, boş alan, boş adam ve oyunun her alanında sayısal üstünlük yaratmaktır.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayal ve gerçek

Arda Alan 15.10.2012

Son iki haftada ele aldığımız konulara baktığımda, **daha binanın temelini atmadan üst katları** (strateji, diziliş, oyun planı vs.) **inşa etmeye başladığımızı görüyorum.** Oysa derin planlamalara girişmeden önce, bu planları uygulayacak insanları belli bir seviyeye getirmek gerekiyor. Seviyenin yükselmesi için de çalışma tekniklerinin dünyada kabul görmüş, modern çalışma teknikleri olması lazım. Maalesef Türkiye (hatta bu coğrafya), Osmanlı duraklama dönemine girdiğinden beri dünyadaki gelişmeleri takip etme ve onlara ayak uydurma konusunda oldukça isteksiz. Bu yüzden ben, içeriden bir harekâtla bu muhafazakârlığı delmek için bugün bazı çalışma metotlarından bahsedeceğim.

Her şeyden önce ister futbolda olsun ister başka bir alanda, mesleğini icra eden insanın rahat, algısı açık ve işine odaklanmış olması gerekir. Aslında gayet basit gözüküyor değil mi? Bir kere bunu öğrenen insanın artık hep rahat olması gerekir. Ancak böyle olmadığını hepimiz biliyoruz. Peki, nedir insanları kontrolden çıkaran?

Öncelikle şunu söylemem gerekiyor ki, **“Akdeniz insanı, Türk insanı rahattır”** miti kuyruklu bir yalan. Sayısı milyonlarla ölçülen bir topluluğun genel geçer bir zihinsel tanımlamasını yapmanın komikliği bir yana, bulunduğumuz coğrafyanın sürekli **“sıcak”** ve eğitim sistemimizin de bozuk olması, ülkemizde rahat ve kendiyi barışık bireylerin yetişmesini engelliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uğur Meleke ve Fenerbahçe

Arda Alan 22.10.2012

“Fenerbahçe'nin altı kritik eksiği var, ama sahaya çıkan 11'in sekizi geçen hafta milli göreve gitmişler, ikisi de ulusal takımın geniş kadrosunda varlar. Alex'i kaybetmiş, altı sakatlı Fenerbahçe, sahaya bu denli güçlü bir on birle çıkabiliyorsa başarılı kadro mühendisliği için yönetimi ve hocayı tebrik etmek gerek.”

Türkiye'deki futbol yorumcularının tipik sığ yorumlarının aksine, çoğu zaman derin analizleri ile aklımızda kalan **Uğur Meleke'nin, Fenerbahçe-Bursaspor** maçı hakkındaki bu yorumu bana hayli ilginç geldi. Eğer sahadaki 11 gerçekten güçlü bir mühendislik örneği ise, bu yapının bize, teknik direktörün kafasında kurguladığı aksiyonları eksiksiz bir şekilde izletmesi gerekir değil mi? Bu konuda Uğur Meleke'ye üç sorum var;

1- Oyun kurarken topa sahip olan oyuncuya, takım arkadaşlarının seçenек oluşturumaması **(ya da böyle bir görevin bilincinde olmamaları)** bir mühendislik hatası değil midir?

- 2- Doğaçlama bir Şekilde orta sahaya ulaşan topu rakip kaleye götürmek için, önceden tasarlanmıŐ bir planı uygulamak yerine Fenerbahçeli oyuncular (** zellikle Selçuk**) neden her defasında uzun topla oynadılar?
- 3- Son olarak, Bursaspor kendi sahasına çekilerek kocaman bir alanı boş bırakmıŐken, Fenerbahçe neden o alanları doldurup baskı kurmak yerine geride bekledi?

Sayın Meleke'nin yorumlarıyla devam edelim:

"Kocaman, sahaya herkesin beklediği on birle çıktı, ama beklenmedik iki önemli rotasyon yaptı: Bekir-Egemen savunma uyumunu gözönüne alıp Serdar'ı sağ bekte kullanması bence doğru tercih."

Burada merak ettiğim bu üç oyuncunun hangi oyun planı içinde bu kadar uyumlu olduğu? Defanstaki oyuncuların ma boyunca hücuma destek vermekte ve ileride pozisyon almakta gösterdiği  rkeklik gözönüne alınırsa zannediyorum bu yorum oyuncuların bireysel özellikleri  zerine. **O zaman da, daha topa hangi ayağı ile müdahale etmesi gerektiğini bilmeyen Serdar, yanlış pozisyon alarak ve rakipten kaçarak oynayan Bekir ile "slowmotion" Egemen'in nasıl bir bireysel uyum içinde oldukları merak konusu.**

"Kocaman'ın diğer tercihiyse ileri d rtl yle ilgiliydi: Maça Kuyt en uçta, Sow solda, Krasi sağda, Caner santrfor arkasında başladılar. İkinci devrede bu kez Sow sağda, Caner soldaydı. Çok akışkan oynadılar, defalarca yer deĐiŐtirdiler."

Aynı Ertuğrul Sağlam'ın hücum için tek planının tek toplanla oynamak olması gibi, Aykut Kocaman'ın da tek planı "bir Şekilde" topu Selçuk'la buluŐturmak ve uzun toplanla rakibi hazırlıksız yakalamaktı. KargaŐadan pozisyon yaratmayı hedefleyen ve içinde bol miktarda belirsizlik taşıyan bu plan için de tabii ki oyuncular ileride bolca yer deĐiŐtirmeliydi. Burada takıldığım nokta, Aykut Hoca örgütlü ve bilinçli bir Şekilde topu ileriye taşımak yerine neden belirsizliklerden medet umuyor? **Aykut Hoca aynı zamanda bu belirsizliklerin, takımı, artık her rakibin ezberlediği ve savunulması çok kolay olan uzun topa mahkûm ettiğini görmüyor mu?**

UĞur Meleke'ye son sorum ise; **Futbolun en temel problemlerini neden tartıŐmayı bıraktınız? Neden Ziya Őeng llerin, Ercan Saatilerin yolundan giderek her Şeyi  st  kapalı geçmeye baŐladınız?**

Kaleci Gözüyle:

Ne Scott Carson'ın ne de Volkan'ın yedikleri golde hataları vardı. **Bursa'nın yediği golde stoper İbrahim'in topa Sow'dan önce ulaşmak yerine garip bir Şekilde ayağını uzatması, yurdum futbolcusunun pozisyon bilgisini çok güzel gösteriyor.** Hakeza Serdar Kesimal'in kendi kalesine attığı gol de tipik bir temel eksiklik. Tüm bunların dışında **Volkan'**ın gerek refleksleriyle gerekse doğru pozisyon alıŐıyla iyi bir maç çıkardığını belirtmek lazım. Uzaktan vurulan Őutların hepsinde de gayet başarılıydı.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fatih Terim ve ilkeler

Arda Alan 29.10.2012

Geçen hafta **Uğur Meleke**'ye yönelttiğim eleştirilerin ve kendisinden beklentilerimin ne kadar gerçekçi olduğunu uzun süre düşündüm. Zira futbol yorumcularını eleştirdiğimiz, onların tutarlılığını sorguladığımız zaman, **"sokakta"** en sık duyduğumuz savunma: **"Hocaların üç gün önce verdikleri kararlar, sahaya yansıttıkları niyet, üç gün sonra ile tutarlı mı ki Allah aşkına?"** şeklinde oluyor.

Eğer biz, yorumlarımızı takımların üç günlük performansına bağlı olarak yaparsak, hele ki bunlar Türkiye takımlarıysa, yorumlarımızın tutarsız olmasından daha doğal bir şey olamaz. **Dolayısıyla biz üç gün öncesini, üç gün sonrası ile mukayese etmek yerine; var olanı, olması gereken ile mukayese etmeliyiz.** Dünya'nın başka bir köşesinde insanlar bu oyunu oynamanın çok daha gelişkin yöntemlerini bulmuşken, biz **"yerel bir miyopluk"** içinde bulunursak, elbette **"güvenli yerel"** sınırlarımızdan çıktığımızda bir tutarsızlık yaşarız. Bu tutarsızlığı gidermek için de kendimizi sorgulamaktan ve dünya ile karşılaştırmaktan vazgeçmemeliyiz.

Sadece futbol değil, hayatın her alanında bu böyledir. Misal, Türkiye'deki demokrasi anlayışının tutarsızlığını ele aldığımızda, bunu Türkiye'nin somut demokrasi pratiği ile açıklayamayız. Çünkü Türkiye'nin şu anda tarihinin en demokratik dönemini yaşadığını düşünürsek yanılgıya düşmüş oluruz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rıdvan Dilmen ve Galatasaray

Arda Alan 10.11.2012

Son haftalarda başladığım yazar eleştirilerine hız kesmeden devam ediyorum. Bu hafta, Rıdvan Dilmen ve Galatasaray- İBB maçı hakkındaki yorumlarını incelemek istiyorum. Sayın Dilmen'in, Galatasaray'ın oyunu hakkındaki yorumlarıyla başlayalım:

"Sarı-kırmızılılar dün farklı bir taktik uygulayınca rakibini de farklı yenmesini bildi. Sahadaki iki takım da rollerini değiştirerek oynadı. Tabii bu durum G. Saray'a yaradı. Her zaman rakibine önde basan G. Saray, dün bunu yapmadı. İstanbul BB, G. Saray'ın her zaman oynadığı gibi rakibine önde basmak isteyince tuzağa düştü."

Gerek medya, gerekse taraftarlar tarafından oyun felsefesinden **"asla ödün vermeyen"** biri olarak bilinen, üstüne üstlük bu sezonun başından beri takımına **"korkusuzca!"** bir hücum futbolu oynattığı herkes tarafından doğrulanan Fatih Terim'e, adeta **"korkak"** minvalinde bir eleştiri getiren Rıdvan Dilmen'i esefle kınıyorum!

Dilmen, Galatasaray'ın kendi yarı sahasına kapandığını ve kontratağı düşündüğünü belirtirken anladığım kadarıyla takımın ilkeli bir oyun sergilemediğini söylüyor. Gereğinden fazla ilkeli olmaya ne gerek var yahu? Gül gibi galibiyet dururken üstüne üstlük **"Kâmil"** Belediyespor ürkek bir serçe misali önde basmaya çalışırken), ilkeli olacağım diye işi abartmaya da gerek yok bence.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aybaba Style!

Arda Alan 12.11.2012

Son maçlarda **Beşiktaş**'ta bir **"Gangnam Style"** rüzgârı almış başını gidiyor. Özellikle **Holosko**, dansın Güney Koreli mucidi **Park Jae-sang**'a taş çıkartacak seviyede. Öyle ki, kaçırdığı bazı pozisyonlardan sonra, antrenmanlarda bir köşeye çekilip sadece dans ettiğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Her şey bir kenara, yıllardan sonra ilk kez Holosko'yu gülerken görebildiği için Beşiktaş taraftarı Gangnam Style'a ve Park Jae-sang'a bir şükran borçlu!

Tabii, böyle **"yeni ve çılgın"** bir rüzgârın **Samet Aybaba**'nın müsaadesi olmadan takımı sürüklemesi düşünülemez. Futbol oynadığı dönemlere yetişemesem de, sadece özet görüntülerinden bile ne kadar **"aykırı"** bir oyuncu olduğunu hemen anladığım Aybaba, kesinlikle bu delidolu akımın arkasındaki isim. Bu yeni akım takıma öyle bir enerji ve dinamizm veriyor ki, bazen sahada sadece **"oradan oraya koşan on bir tane adam"** izliyoruz.

Değişim sadece fiziksel gelişmeyle sınırlı kalmıyor elbette, Aybaba aykırı düşünce yapısıyla ülkedeki futbol anlayışını sarsarken aynı zamanda oyuncularını ayrı bir algı boyutuna taşıyor. Bakınız, **Uğur Meleke** konuya nefis bir açıklama getirmiş:

"Beşiktaş'ta bu sezon Veli gelişti. Olcay gelişti. Bitme noktasına gelen Holosko futbolu hatırladı. Bir türlü patlama yapamadığı için üzüldüğümüz Necip gelişti. Almeida hayata döndü. Oğuzhan kazanıldı. Fernandes sahada her şeyini eksiksiz veriyor."

Altına imzamı atıyorum! **Veli** gelişti, **artık kendini nasıl yere atması gerektiğini biliyor**.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Jarraipentzat Bilbao!(*)

Arda Alan 19.11.2012

Real Madrid- Athletic Bilbao maçı İspanya futbolunda her zaman ayrı bir yer tutmuştur. Temsil ettikleri grupların arasında etnik ayrımdan çok daha fazlasını ifade eder. Bask ülkesinin bağımsızlığı için silaha sarılan **ETA**'nın silah bırakmasının üzerinden bir yıl (20 Eylül 2011) geçmesine rağmen, Bilbao maçlarında Santiago Bernabeu'nün hiçbir maçta görmediğimiz bir şekilde İspanya bayraklarıyla donatılması da bunun kanıtı sanırım.

Özellikle **Franco** döneminden bu yana aralarında böylesine bir soğukluk olan bu iki kültürün, konu futbol olunca da çok ayrı karakterlere sahip olması şaşılacak bir durum değil. Bilbao'nun sadece **Bask oyuncularını** oynatması günümüz koşullarında biraz garip durabilir. Ancak geçmişte İspanya hükümetinin uyguladığı **asimilasyon** politikalarını düşününce bu durum anlaşılır oluyor.

Bugünlerde ise bu uygulama, **Marcelo Bielsa**'nın takıma katılışı ile birlikte çok farklı bir özellik kazandı. **"Hiç doymayan bir öğütücüye"** benzeyen **"endüstriyel futbol"**a karşı, **mütevazı bütçesi ve altyapıya dayanan sistemiyle** Bilbao, futbolun özüne dönmesi için önemli bir görev üstleniyor. Geçen sene bu yapıyla iki final

oynamayı başaran takım eğer devamını getirirse modern futbola bakışın (**özellikle bütçe ve transfere**) keskin değişimler yaşayacağını söyleyebiliriz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yılmaz Vural'ın ateşle imtihanı!

Arda Alan 26.11.2012

Yılmaz Vural'ın yönettiği takımın maçını izlemeye başlamadan önce kemerlerinizi bağlarsanız iyi olur. Çünkü **Dostoyevski'nin** romanlarının bile yanında sönük kaldığı; neşe, hüznün ve aksiyonun tam anlamıyla iç içe geçtiği, **"gel-gitlerle"** dolu gerçek bir şaheserle karşı karşıya kalma ihtimaliniz çok yüksektir. Hayatını keşfetmeye, yeniliğe ve adrenaline adadığını tam **"yirmi yedi"** takım çalıştırmısından anladığımız Yılmaz Hoca, **"içindeki ateşi"** oyuncularını aracılığıyla her maç sahaya yansıtmayı başarıyor! Rahmetli **Freud** eğer yaşasaydı, Vural'ın biyografisine (yazılırsa tabii) bir önsöz yazmak isterdi kanımca.

Yılmaz Hoca şimdiki durağı olan **Elazığspor**'da da felsefesini takıma benimsetmiş gözüküyor. Başına geçeli çok olmamasına rağmen, çok farklı bir oyun felsefesine sahip olan takımı kendi sistemine adapte etmeyi başarması takdire şayan bir durum. Zira Bülent Uygun gibi **"derin ilişkileri"** ile meşhur bir antrenörden **"sessiz ve derinden"** ilerleyen bir takım devralıp bu takımı tam bir **"adrenalin makinesine"** dönüştürmek kolay bir iş değil!

Galatasaray maçı da Vural için tam bir sınav niteliğindeydi. Kendisi gibi, idealleri uğruna rahatlıkla üç puanı elinin tersiyle itebilen **"İmparator"** karşısında Yılmaz Hoca tam da kendisinden beklediğimiz gibi maça atak başladı! Beşiktaş'tan Anadolu'ya uzanan **"başarılı"** grafiğiyle dikkat çeken **Aydın Karabulut** bir kanattan, maça beş dakika kala uyandırılmış gibi gözükten **Amr Zaki** diğer kanattan Galatasaray'ı bombalamaya başladı!

Özellikle **İ.B.B.** ve **Manchester United** maçlarında rakibini gafil avlamayı başaran Galatasaray bu maça da, **avının korumasız ânını pusuda bekleyen bir aslan gibiydi!** Elazığspor da **delidolu bir ceylan gibi** bu tuzağa çok uygundu! Ancak Yılmaz Hoca ikinci yarıda bizi şaşırtarak aynı Fatih Terim gibi pusuda beklemeye başladı. Böyle olunca da ikinci yarı, Stalingrad'da karşı karşıya gelen iki keskin nişancının düellosunu andırmaya başladı. Bu düellodan ise Vural **"bir kaza kurşunuyla"** mağlup ayrıldı.

Fatih Hoca'nın en kritik hamlesi ise maça Sabri Sarioğlu ile başlamasıydı bana göre. **"Tahmin edilemezliği"** meşhur Sabri'nin varlığı sebebiyle maç boyunca Elazığsporlu oyuncuların bir gözü hep sağ kanattaydı!

Kaleci gözüyle

Gözükten o ki, **İvesa** iki metrelik fiziğine rağmen pek bir narin, pek bir kırılgan! Yediği golde tutacağı topun üstüne, yüzme bilmeyen birinin havuza itilmesi misali atlaması herhalde kendi fiziğinin yanında bile çok **"görkemli"** kalan 170 santimetrelik Yekta'nın korkusundandı. **Gözünü kapatan kaleci kendi pimini çekmiş demektir.** Oyun kurma konusunda da **Muslera**'dan bir şeyler kapmış olacak ki neredeyse her topu **"taca vurdu"**. Başarılı olduğu tek alan cepheden gelen toplardı. Uzun boyuna rağmen dizlerini iyi kıldığını söylemeliyiz.

Diğer tarafta ise **Muslera** ve **ayakları** diye iki başlık açmamız gerekiyor. Galatasaray kulübesi kalecinin de topla oynama hakkı olduğundan bihaber olacak ki, Muslera da ayağına gelen her topa rastgele vurmakta bir sıkıntı görmüyor. Maçtaki en kritik hatası ise malum penaltı pozisyonu oldu. **Aslında maç boyunca defansın arkasına atılan toplarda tereddütlü davrandı ancak o son pozisyonda bir saniye bile tereddüt etmeden o topu çıkıp almalıydı.** Çünkü yavaş çıkmasına rağmen penaltıyı yaptığı anda diğer oyuncu topla yeni buluşmuştu. Bu da eğer Muslera şimşek gibi çıksaydı o topu rahatlıkla alırdı demek oluyor. **“Son kalecimiz Melo”** ise sahada geçirdiği süreye göre kuşkusuz en verimli olandı. Her ne kadar penaltıda mehter takımı misali **iki ileri bir geri** giderek kuralları ihlal etmiş olsa da yaptığı kurtarış ona büyük ihtimalle yeni bir kontrat kazandırdı!

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Topla 'müzakere değil mücadele'!

Arda Alan 03.12.2012

Milletçe zor günlerden geçiyoruz. Ortadoğu'yu kaplayan savaş çılgınlıklarının arasında kaybolmamak adına birlik ve beraberlik içinde, **“iç ve dış mihraklara karşı mücadele”** her an hazır olmalıyız! Bu bağlamda toplumu bilinçlendirmek adına sporcu, sanatçı, işadamlı, politikacı kısacası tüm ünlü isimlere **“büyük görev”** düşüyor.

Özellikle futbol camiası bu sorumluluğu **“derinden”** hissediyor olmalı ki, **Beşiktaş- Orduspor** maçı bahsettiğimiz konuda **“harika”** bir örnek oldu! **İbrahim Toraman** ve **İbrahim Kaş** gibi iki **“usta ayağın”** önderliğinde iki takım, maçı adeta bir **“sosyal sorumluluk projesine”** çevirdi. Milletimizin içindeki **“Son Samuray”**ı uyandırmak ve **“ecdadımıza yakışır”** bir mücadele sergilemek adına oyuncular topa **“ağırlaştırılmış işkence”** yaptılar desek yeridir. **“Sert futbol eşittir vatana hizmet”** mottosuyla yola çıkan her iki takımın oyuncularını yürekten kutluyorum!

Ancak hâlihazırdaki gelişmeler toplumu **“gaza getirmek”** adına yeterli değil bana göre. Daha radikal değişimler yapılmalı. Mesela ceza sahası içinde kalecilerin **“dokunulmazlığını”** kaldırmak, maçın sertliğini arttırmak adına şahane olur! **“Ceza sahası”** biraz kaos ortamına dönebilir fakat milletimiz **“kemik sesine”** alışır en azından.

Bu uygulamaların bir diğer kazanımı da eski ihtişamlı günlerimizdeki **“fetih”** politikasının yeniden insanımıza benimsetilmesi. İbrahim Toraman'ın, Orduspor yarı sahasını 90 dakikada nasıl **“fethettiğini”** **Rıdvan Dilmen**'den dinleyelim:

“İbrahim Toraman hem takımı öne doğru itti, itmekle de kalmadı Orduspor'un kazandığı toplarda kendi savunmasını öne doğru taşıdı. Beşiktaş savunmasının ve hücum oyuncularının oynamasını sağladı.”

Toraman'ın tabiri caiz ise **“gemileri karadan yürüttüğü”** bu performansına şapka çıkarmamak elde değil. Ayrıca gördüğü yerde **“topa tekme”** yapıştırmasıyla da **“toplum için sanat”** yaptı desek yeridir.

Öte yandan, ancak **Hector Cuper** ve **Samet Aybaba** gibi, pozitif futbol uğruna üç puan değil 33 puan kaybetmeyi göze alan **“ilkeli”** antrenörler böyle bir maç kurgulayabilirdi! Toplumu bilinçlendirmek adına **“hiç**

alışık olmadıkları” böylesine sert bir oyuna 90 dakika tahammül ederken kimbilir ne acılar çekmişlerdir...

Kaleci gözüyle

Biri İskoçya diğeri de Avusturya’nın kırlarında koşarken, bir anda kendilerini dört bir yanı bombalanan bir coğrafyada bulan **McGregor** ve **Fornezzi** için hayat gerçekten zor olmalı. Fornezzi geçen yıldan tecrübeli olmasına rağmen ülkedeki gelişmeleri iyi okuyamamış herhalde. Kendisini direğe yapıştıran Hugo Almeida’nın, attığı gollerden sonra asker selamı çakan, en az Bülent Uygun kadar **“patriot”(*)** bir forvet olduğunu ve **“milli mücadele”** uğruna direği bile yamultabileceğini hesaba katmalıydı. Yediği ilk golde, maçın havasına uygun bir şekilde kendisini topun önüne cansiperane atmasına rağmen golü engelleyemedi. İkinci golde ise tam tersi bir şekilde çok yumuşak kaldı. Oysa adımını attıktan sonra kendisini topa aynı kalas gibi fırlatmalıydı. Topu oyuna sokarken **“orantısız güç”**ten taviz vermemesi ise oldukça başarılıydı! Diğer tarafta McGregor da meslektaşları gibi kendisine oynanan toplara **“aman vermedi”**. Normalde, oyunu sakın bir şekilde kurmasıyla övdüğümüz İskoçyalı kalecinin bu tavrını da atmosferden etkilenmesine bağlıyorum. Onun da genlerinde **“Cesur Yürek”** ruhu var ne de olsa. En bariz hatası ise ikinci yarıda boşa çıktığı top oldu. Ceza sahası içindeki kalabalık gözünü korkuttu. Oysa kaleci **William Wallace** olsaydı, orada kim var kim yok dinlemez çift yumruğu yapıştırırdı topa! Yediği golde belki daha keskin bir müdahale yapabilirdi fakat hatası vardı diyemeyiz.

(*) *Patriot (Vatansever)*

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Umut Bulut ve oyun

Arda Alan 10.12.2012

Türkiye’de oynanan futbolu **Umut Bulut**’tan daha iyi özetleyen bir örnek yoktur bana göre. Rakip defansın arasına **“Tazmanya canavarı”** misali dalması, tekmeye çekinmeden kafasını uzatması, topun **“gözünün yaşına bakmaması”** gibi özellikleriyle Umut, hâlihazırdaki altyapı sisteminde Türkiyeli bir oyuncunun **“sadece fiziksel çalışmayla”** gelebileceği en yüksek noktayı temsil ediyor. *Lig Tv*’deki *Quiz* programında **Tolga Zengin** eski takım arkadaşı için, **“İdmandan önce iki saat, idmandan sonra da iki saat çalışırdı”** diyor.

Burada ilginç olan bu çalışmanın yalnızca Türkiye sınırları içerisinde bir başarı getirmesi. Oysa **“yetenek”** kavramının ilahi bir şey olmadığı, düzenli çalışarak belli bir konuda ustalaşmak olduğu dünyada kabul edilen bir gerçek ve bu gerçeğe göre Umut’un bu çalışmayla **Real Madrid**’e kapağı atmış olması gerekiyor! Ancak somut duruma bakacak olursak işler çok farklı. O zaman da insan şu soruyu sormadan edemiyor, **“bizimkilerin”** oyun zekâsı ve algılama yetileri ne durumda?

Futbola merak salan çocuklar genellikle okula ve derslere aynı merakla yaklaşmazlar. Çoğu zaman futbol ve okul konusunda aile tarafından bir seçime zorlanırlar ve ikisini birarada götürmeyi pek tercih etmezler. Futbolu tercih eden çocuklar içinse okul artık bir **“angaryadır”** ve bir an önce geçilmesi gereken bir evredir.

Dünyada var olan her şey gibi fizik kurallarına göre işleyen futbolu, bilimden ayrı tutan bu anlayış, uzun ve sancılı bir öğrenme sürecini de beraberinde getirir. Bilimle esnememiş, **“köşeli”** kalmış beyin; zihinsel

yöntemlerle öğrenmeye çalışmak yerine, “**ağır işçi**” yolunu seçerek her şeyi “**deneme- yanılma**” yöntemiyle yeniden keşfetmeye çalışır.

Bu konuyla ilgili “**100. Maymun Fenomeni**” olarak bilinen çok ilginç bir deney var:

“Koshima adasında maymunların beslenmesi için kumların içine tatlı patatesler bırakılır, adanın maymunları da patatesin tadından kumlu da olsa hoşlanır. Bir gün ‘İmo’ isimli 18 aylık bir maymun kumlu patatesleri tatlı su birikintisinde yıkayarak yemeyi akıl eder. Bu buluşunu annesine de öğretir ve yavaş yavaş bu davranış maymunlar arasında yayılmaya başlar.

‘**Yenilikçi**’ maymunlar temiz patatesleri götürürken; yeniliğe kapalı, muhafazakâr maymunlar kumlu patates yemeye devam ediyor. Bir süre sonra şaşırtıcı bir şey oluyor, adadaki 100. maymun da patateslerini yıkamaya başlayınca bir anda bu davranış adadaki tüm maymunlar tarafından kabul görüyor. **Yeni bir düşünce ve davranış tarzı, toplumları oluşturan fertlerin belirli bir oranı tarafından benimsendiği an bu yenilik, mesafenin önemi olmaksızın zihinden zihine aktarılabilir.**”

Uzun lafın kisası; futbolun en temel öğelerinin (pas, şut, pozisyon alma, savunma bilgisi vs.) geometri, fizik ve matematik bilgisi gerektirdiği, **bir soruda çözüm yolunu bulmakla boş oyuncuyu görmek arasında bir fark olmadığı** toplumun geneli tarafından kabul edilmediği sürece Türkiye, Azerbaycan ile çekişmeye devam eder.

Umut’un ve neredeyse tüm Türkiyeli oyuncuların sıkıntısını çektiği bu algı problemi, oynanan oyun hakkında yorum yapmayı da imkânsızlaştırıyor. Tek yönlü çalışan zihinlerle, bol opsiyonlu ve çeşitli bir oyun yaratmak ne kadar mümkün olabilir ki? Mesela **Rıdvan Dilmen**’in şu yorumuna bir göz atalım:

“Galatasaray oyunda kontrolü ele aldıktan sonra Yekta’nın presiyle üçü de bulunca, Fatih Terim önce Engin ile orta sahayı beşledi. Sonra Emre’yi alıp oyunu tamamen tutmaya çalıştı. Bunu da başardı.”

Bu yorumların ölçütünün ne olduğunu açıkçası ben çok merak ediyorum. Daha topu kontrol edip, istediği noktaya göndermekte zorlanan oyuncuların nasıl bir düzen oluşturdıkları ise tam bir muamma.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğru mu Aykut!

Arda Alan 24.12.2012

“Artık takkenin düşüp kelin görüldüğü noktasındayız. Kocaman’la olmuyor. Yol yakınken hem F. Bahçe hem Kocaman daha fazla zarar görmeden ayrılmalılar. Türkiye’nin en pahalı takımı, hücumaya yönelik en üst düzey oyuncuların bulunduğu kadrosu ligin en korkak futbolunu oynuyor. Üstelik evinde tek bir organize atak yapmadan fark yiyor. Bunun tek bir sorumlusu vardır, o da Aykut Kocaman’dır...”

“**Hasta Fenerli**” diye tabir edilen taraftar kesiminin düşüncülerini “çok iyi” yansıttığına inandığım **Tayfun Bayındır**’ın bu sözlerine bakacak olursak, **Aykut Hoca**’nın suyu kaynamışa benziyor. Zira Tayfun Bey şike sürecinde Fenerbahçe için yel değirmenlerine savaş açmış, Aykut Hoca’yı da “**dik duruşundan**” dolayı yere

göge sığdıramamıştı. Eğer fanatik Fenerbahçeliler bile artık Kocaman'dan desteğini çektiyse, bu fırtınalı aşk hikâyesi yakında bitecek gibi gözüküyor.

Bir de **Rıdvan Dilmen**'e kulak verelim:

"Bir maçı kazanmanız için iyi bir taktiğiniz, fizik gücü yüksek bir takımınız ve bireysel de iyi oynayan bir takım yapınız olmalı. Dün bireysel oyunda da Fenerbahçeli oyuncular çok kötüydü. Takım kötü olunca çok çabuk demorilize oldu ve çok kolay teslim oldu."

"Bireysel de iyi oynayan takım" cümlesinin antrenörü tamamen işlevsiz kılması bir kenara dursun, Aykut Kocaman'ı istifaya götüren temel sebep oyuncularının **"beceriksizliği"** miydi gerçekten? Yoksa **Ertuğrul Sağlam**'ın da sıkça başını ağrıtan şu meşhur **"bireysel hatalar"** mıdır 17 haftada 24 puan kaybetmenin sebebi? Oyuncuların soğuk hava yüzünden **"demorilize"** olması da etkili olmuştur belki, ne dersiniz? Bu sorular ister istemez insanı daha can alıcı iki soruya yönlendiriyor:

1- Antrenörün oyuna etkisinin bu kadar az ve mağlubiyetlerin temel sorumlusunun bireysel hatalar olduğu düşünüüyorsa Kocaman neden istifaya çağırılıyor?

2- "Onun görevi sahada hata yapmayacak oyuncuları seçmektir" diyorsanız da, görevi oyun kurgulamak olan **"teknik direktörlük"** mevkiine neden ihtiyaç duyuyorsunuz?

Türkiye gibi ülkelerde oyuncular lig bitmeden tatile çıkacak kadar iş ahlakından ve topu kontrol etmekte zorlanacak kadar da teknik altyapıdan yoksun olabilirler. Ancak bu, antrenörün tek hücum planının **"defansın arkasına top atmak"** olmasının mazereti olamaz. Selçuk bir top cambazı olmayabilir, önemli olan Selçuk'un güçlü yönlerini oyun planında kullanmaktır.

Sergio Busquets, teknik direktör yaratıcılığının "bireysel yeteneği" nasıl gölgede bıraktığının belki de en güzel örneğidir. Türkiye'ye gelse büyük ihtimal **"topçu duruşu yok"** diye geri gönderilecek olan Busquets'in, dünyanın en iyi takımında kilit bir rol üstlenmesi yeni bir çağın başladığını gösteriyor bizlere.

Karabük maçı hakkında ise, Kocaman'ın bu sezon futbolumuza kazandırdığı(!) **"rakibi gafil avlama"** stratejisinin ters teptiğini söyleyebiliriz. Maçı izlememiş biri yorumlara bakarak Karabükspor'un 11 kişiyle taarruza geçtiğini düşünebilir, ancak gerçekte **Mesut Bakkal**'ın da aklında aynı Kocaman gibi rakibi avlamak vardı. Dolayısıyla maç boyunca **"kalelerine çekilmiş"** savunmalar ve yaratıcılıklarıyla baş başa bırakılmış oyuncular gördük. İleride **Lua Lua**'nın şapkadan üç gol çıkarmasıyla Karabükspor bu "çorbaya dönmüş" oyundan istediğini alan taraf oldu.

Kaleci gözüyle

Yıldız gemisi **"Atılgan'ın"** efsane kumandanı **"Kaptan Kirk"** ile uzaktan akraba çıkması muhtemel Karabükspor kalecisi **Bora Körk**'ü, Ankaragücü'nden beri takip ettiğimi ve Türkiye ligi için gayet yeterli bir kaleci olduğunu söylemeliyim. Fenerbahçe karşısında da gayet iyi bir oyun sergiledi. Özellikle yan toplarda oldukça başarılıydı. Bence Tomiç'e bundan sonra kaleyi kaptırmamalı. Diğer tarafta **Volkan** için aynı şeyleri söyleyemeyeceğim maalesef. Yarı uykuda bir hâlde çoğu topa tereddütlü çıktı. Karşı karşıya yediği goller için Trabzonsporlu **Onur Kıvrak**'ı izlemeli bence.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karne günü

Arda Alan 31.12.2012

“Süper” Lig’de ilk yarı bitti, oyuncular ve teknik direktörler için **karne zamanı** geldi. Bugün yalnızca **kalecilerin** karnesini dağıtacağım. Malum kar kış yetiştiremedim diğerlerini. Ön sırada **MUSLERA**’nın her zamanki şirin hâliyle **“Akdeniz, Karadeniz karnemizi isteriz!”** diye bağırıldığını görüyorum. Daha fazla bekletmeden karnesini verelim o zaman!

Saman alevini andıran çıkışlarını bir kenara koyarsak, genel olarak **Muslera**’nın **geçen seneki performansının altında** olduğunu söyleyebiliriz. Özellikle **ayaklarına hâkimiyetsizliği** bu sene en göze çarpan eksikliği. Ancak bunu tamamen Muslera’ya da bağlamamak lazım. Zira **Fatih Terim** savunma oyuncularının topu oyuna kısa paslarla sokmasını **“risk”** olarak değerlendirdiği için, kalecisine de **“gir topun dibine”** talimatını vermiş olabilir.

Bunun dışında **yan toplar hâlen sıkıntılı**. **1.90**’lık fiziğine rağmen çoğu zaman çizgi kaleciliğini tercih etmesi, özellikle yerli antrenörler tarafından benimsenen **“uzun boylu kaleci yan topları leblebi gibi toplar”** zihniyetini çürütecek nitelikte.

Tablonun diğer tarafında ise onu Uruguay’dan Lazio’ya taşıyan nitelikleri hâlen yerli yerinde. Bunlar da **cepheden gelen toplardaki başarısı ve çabukluğu**. Bu sezon Muslera’yı birçok kez birden fazla hücum oyuncusuyla karşı karşıya kaldığı hâlde inanılmaz kurtarışlar yaparken izledik. Ancak eğer adını dünyanın sayılı kalecileri arasına yazdırmak istiyorsa eksikliklerini güçlü yönlerine çevirmeli.

Fenerbahçe’nin inişli çıkışlı hâline rağmen **VOLKAN Demirel**’in **performansının genel olarak sabit olduğunu** söylemeliyiz. Ancak 17 maçın 17’sinde de iyi bir görüntü sergiledi diyemeyiz.

Topu oyuna sokmada ise Volkan’ın **hiçbir zaman özenli bir kaleci olmadığını** belirtmekte fayda var. Türkiye’de genel olarak kaleciye böyle bir görev yüklenmediği için o da topa gelişigüzel vurmakta bir beis görmüyor.

Yan toplarda Muslera’ya göre nispeten daha başarılı olduğunu söyleyebiliriz. Ancak **Volkan** da **hiçbir zaman on kişinin arasına dalıp çift yumruğu yapıştıran bir stile sahip olmadı**.

Kendisini yıllardır Fenerbahçe kalesinde tutan meziyetlerinde ise bir değişim yok. **Soğukkanlılığı ve cesareti** Volkan’ı bana göre bu **ligin en iyi kalecilerinden biri** yapıyor.

Gelgelelim İskoç “Cesur Yürek” **McGREGOR**’a. Geldiği ilk dönemde kendisi için **“Beşiktaş’ın yeni Cordoba’sı olabilir”** demiştim. Bu yorumumun hâlen arkasındayım. Çünkü tartışmasız **bu ligin topu oyuna en iyi soka kalecisi Allan McGregor**. Topla çoğu Beşiktaşlı oyuncudan daha iyi oynadığını da söylememiz gerekiyor.

Yan toplarda da hem Volkan hem de Muslera’ya göre daha **cesaretli** davranıyor. Arada hatalı çıkışlar yapması önemli değil. Mühim olan takım arkadaşlarına ceza sahasını kontrol ettiğini hissettirmesi ve onlara güven

vermesi.

Ancak aksadığı çok kritik noktalar da var. Özellikle **cepheden gelen toplardaki ağırlığı ve adım atmayaışı** en önemli eksiklikleri. Bu açıklarını da kapatırsa bu ligin en iyi kalecisi olacağından şüphem yok.

Değerlendireceğimiz son kaleci ise bu yılın **“flaş”** ismi **ONUR Kıvrak**. Sakatlanmadan önce Trabzonspor’un uzun yıllar kalesini koruyacağı düşünülürken, son iki yılda çok zor bir dönemden geçtiğini belirtmemiz gerekiyor. Yokluğunda **Tolga** gayet iyi bir performans ortaya koyarak Onur’un eksikliğini hissettirmemişti. Ancak kaderin cilvesi, Tolga’nın sakatlığı Onur’un yeniden doğuşu oldu.

Genç kaleci özellikle **karşı karşıya pozisyonlarda adeta kalecilik dersi veriyor**. Pozisyonun gelişimine göre ya inisiyatif alıyor ya da vücudunu bir baraj hâline getirerek rakip oyuncuyu kötü bir vuruşa zorluyor. Bu konuda bütün kaleci adaylarının Onur’u izlemesinde fayda var.

En temel eksikliği ise yan toplar. Çoğu zaman güçlü reflekslerine güvenerek çizgi kaleciliği yapıyor. Oysa yan topları da toplamaya başlarsa zamanla dünyanın en iyi kalecilerinden biri olabilir.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki Tekel bayii!

Arda Alan 07.01.2013

“İki tane spor kanalı var Türkiye’de, bunlar ‘steril’ yayın yapıyorlar. Pazarlama kanalı oldukları için de mecburlar steril yayın yapmaya. Eldeki mal kötü, marka değeri sıfır futbolun, onlar da otomatikman malı pazarlayacak yorumcular arıyorlar.”

“Köyün Delisi” olarak da tanınan **Bilgin Gökberk**’in *CNN Türk*’te yaptığı bu yorum Türkiye’de oynanan futbolun hâlini muhteşem bir biçimde anlatıyor bana göre. Gittikçe tekelleşen ve tekelliğini korumak adına çeşitli savunma mekanizmaları oluşturan **“futbol yöneticilerini”** en sade şekilde ancak böyle betimleyebiliriz herhalde.

Gökberk’in bahsettiği iki kanal sizin de bildiğiniz gibi **Lig Tv** ve **NTV**. Süper Lig’in yayın haklarına sahip olduğu için *Lig Tv* bu **“manipülasyonun”** başını çekiyor elbette. *NTV* ise toplumun **“The Yorumcu”** olarak kabul ettiği **Rıdvan Dilmen** gibi isimlere sahip olduğu için, çarkın işlemeye devam etmesi adına diğer pazarlama operasyonunu yürütüyor. **“Gargamel ve kedisini”** andıran bu iki kanal futbol konusunda dezenformasyonun en büyük kaynağı.

Lig Tv bu konuda Türkiye’de şikenin ve şikeciliğin üstüne giden insanları **“karanlık güçler”** olarak tanımlayan **Şansal Büyüka** gibi bir isme sahip olduğu için çok şanslı! Zira bu sene **Tümer Metin** gibi **“usta bir ayağın”** da katılımıyla tamamlanan “Kare As”ın en değerli parçası **Şansal Büyüka**. Avrupa’da iki tur atlamaktan aciz takımların **“Büyük kulüpler”** statüsünde olduğu bir ligi insanlara **“Premier Lig”** gibi lanse etmesi de, milyon dolarlık bütçelerine rağmen hiçbir şey üretmeyen kulüpleri pazarlamak adına nasıl bir operasyon yürüttüğünü açıkça gösteriyor.

Diğer taraftan *NTV* de **Rıdvan Dilmen**'in önderliğinde pazarlama konusunda harikalar yaratıyor diyebiliriz! Antrenörlük kariyeri **"başarılarla dolu!" Önder Özen**'in de kadroya dâhil edilmesiyle **"Los Galacticos"** tamamlandı herhalde. Ve asolüst Dilmen'in önderliğinde bu yıldızlar kadrosu, futbolun gelişimi önünde en büyük engellerden biri olarak duruyor. Hâliyle **Fuat Akdağ** ile **Mehmet Demirkol**'un her **Spor Servisi** programında ağlamaklı bir şekilde "Ne olacak Türk futbolunun hâli" diye tartışmaları da bana samimi gelmiyor.

Bu iki **"Tekel bayiinin"** futbolun içinde böylesine bir kast sistemi oluşturmalarının, derin bir çıkar ilişkisinin sonucu olduğu çok açık elbette. Çok büyük paraların döndüğü bir sektörden bahsediyoruz ve bu sektörün içinde yerini sağlamlaştırmış hiç kimse rahatını bozmaya yanaşmıyor. Daha beteri, kendileri çabalamadığı gibi çabalayanları da sindirmeye ve dışlamaya çalışıyorlar.

Ancak artık internet dediğimiz muhteşem bir şey var ve insanlar sürekli etkileşim hâlinde. Dolayısıyla Türkiye'deki gibi yerel dezenformasyon yapıları da miadını doldurmak üzere. **Rıdvan Dilmen** ve **Şansal Büyüka** istedikleri kadar **"Ali soldan geldi, Veli sağdan vurdu"** desinler, hiç önemli değil. Çünkü insanların artık İspanya liginde Belçika ligine kadar birçok farklı futbol kültürünü izleme ve kendi ellerindeki kalitesiz malla karşılaştırma imkânları var. Ve sizin de bildiğiniz gibi bir kanalda **Messi**'yi ve **Barcelona**'yı izleyen, diğer kanalda **Sabri Sarıoğlu**'nu izlemeye razı olmaz.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vilanova ve değişim

Arda Alan 21.01.2013

Her ne kadar **Barcelona** La Liga'da rakiplerine puan olarak büyük fark attıysa da, oyun olarak geçen senelere nazaran rakipleriyle arasındaki farkın açılmaktan ziyade kapanmaya başladığını düşünüyorum. Artık "Çiçeği Burnunda" dönemini aşan teknik direktör **Tito Vilanova**'yı selefi **Guardiola** ile kıyasladığımızda, halefin çok daha muhafazakâr bir tutum içinde olduğunu söylememiz gerek.

Bu halef ve selefin yıllarca birlikte çalıştığını hesaba katarsak, Vilanova'nın devraldığı oyunu daha ileriye taşıyamamasının sebebinin **yetersizlikten kaynaklanmadığını** söyleyebiliriz. Bu daha çok **bilinçli bir tercihe** benziyor. Geçen sene hem ligin hem de Şampiyonlar Ligi'nin oldukça dramatik bir şekilde kaybedildiğini düşünürsek, takımdan bu sene **somut bir başarı** beklenmesi bu muhafazakârlığa yol açmış gibi gözüküyor.

Vilanova'nın oyununun Guardiola dönemine göre daha yüzeysel kaldığının en büyük kanıtı, takımın giderek daha fazla **Messi**'ye muhtaç hâle gelmesi. Geçen dört senede sanılanın aksine Guardiola oyunu Messi'ye muhtaç olmaktan kurtarmaya çalıştı ve bunu kısmen de olsa başardı. Bu sene ise biz oyunun daha komplike hâle gelmesini beklerken, oyun **geleneksel** bir anlayışla **"süper yıldızların"** üzerine bina edilmeye başlandı.

Tabii Vilanova'nın kendini kanıtlama isteği de bu konuda önemli bir etken. Zira selefi ilk senesinde bütün kupaları toplayarak büyük sükse yapmıştı, doğal olarak kendisi de aynı başarıyı arzuluyor. Ancak açıkça söylemek gerekirse Guardiola bir **devrimciydi**. **Cruyff**'tan bu yana süregelen bir oluşumu daha ileriye taşıyarak taçlandırmıştı. Oysa Vilanova **hazıra konmak** istiyor.

Defansın hiç olmadığı kadar geride beklemesi, **Puyol**'un ve **Mascherano**'nun zincirlerinden kurtulup yeniden **"dan-dun"** yapmaya başlamaları ve belki de en önemlisi oyunun giderek kopuklaşması, çanların Barça için çalmaya başladığını gösteriyor.

Bu yazıyı Barcelona'nın ilk mağlubiyetini aldığı hafta yazmam da biraz manidar oldu tabii. Ancak bu eleştiriler yeni değil. Ayrıca **Real Sociedad** maçının hak edilmiş bir mağlubiyet olmadığı da bir gerçek. Her ne kadar eleştirek de Barça halen **"dünyanın en iyi takımı"**. Yaşadığı gerilemeye rağmen diğer takımlarla arasında böylesine bir uçurum bulunması da ayrı bir konu.

Kaleci Gözüyle

Maradona'nın, **"Barcelona o kadar iyi bir takım ki Valdes'i bile iyi gösteriyor"** sözü **Victor Valdes** için bardağı taşıran son damla olmuş olacak ki, Katalan file bekçisi seneye Barcelona macerasına nokta koyacağını açıkladı. Yıllardır kendisi için **"zayıf halka"** benzetmesi yapıldığı için farklı bir takımda kendisini kanıtlama ihtiyacı hissediyor galiba. Eğer öyleyse birinin Valdes'e on yıldır dünyanın en iyi takımının kalesini korumayı başardığını ve bu süre zarfında önemli bir gelişme de kaydettiğini söylemeli. Kimse ondan yeni bir **Casillas** olmasını beklemiyordu zaten. Her neyse, Sociedad maçında ise açıkçası vasat bir oyun ortaya koydu. Yediği üç golde de bariz bir hatası yoktu ancak gerek yan toplarda gerekse topu oyuna sokmada başarılı bir maç çıkardığını söyleyemeyiz.

Diğer tarafta **Claudio Bravo** da uzun zamandır takip ettiğim bir kaleci. Özellikle, **"kısa boylu"** kaleci sınıfına girmesine rağmen yan toplarda boyu iki metreyi bulan meslektaşlarına nazaran çok daha başarılı olması beni hep etkilemiştir. Ancak onun da ortaya başarılı bir performans koyduğunu söylemek zor. İlk golde kendisine yönelik hiçbir baskı yokken topu **Iniesta**'ya hediye etmesi en bariz hatasıydı. İkinci golde ise açıkçası yapabileceği pek bir şey yoktu.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İş bitiren adam!

Arda Alan 28.01.2013

Bu aralar **Enver Aysever**'in *CNN Türk*'teki programına çok ilginç simalar katılıyor ve ilginç konular tartışılıyor. Birkaç hafta önce **Bilgin Gökberk**'in, sporda ve özellikle futbolda yürütülen manipülasyonu çok güzel bir şekilde açıklamasından sonra; şike ve teşvik konularında ülkemizin "ağır toplarından" **Sinan Engin**, "İş Bitirici Yönetici" olmanın sırlarını bizimle paylaştı. Engin'in konuşmasından bir bölüm verelim:

"Bir oyuncuyu bağlamak çok zor. Genelde toto oynar futbolcular. Mesela konuşursun bir oyuncuyla veya birini konuşturursun; tamam oldu okeyleştik falan, der. Belki futbolcunun haberi yok, belki var. Tabii bunların değişik garantileri var. Çok garantiye gidersen kart görsün dersin. Yaşamışsındır bunları."

Özellikle Beşiktaş'ta menajer olduğu dönemlerde **Alaattin Çakıcı**'yı yurtdışına **"oyuncu izlemeye"** göndermek gibi **"büyük işlerin"** altına imzasını atmış olan Sinan Engin; **"10 Adımda Nasıl İş Bitirilir"** adlı bir kitap çıkarsa ivedi bir şekilde kitabın çok satanlar listesine gireceğinden şüphem yok. Zira yukarıdaki örnekte de gördüğünüz gibi **Engin bu tür "iş bitirmeleri" birinci elden yönetmiş bir isim**. Kendisinden ne kadar çok şey kaparsak o kadar iyi bence! Açıklamalarından devam edelim:

"Herkes yapmıştır, bunlar yapılmıştır (şike ve maç alma). **Bakın, eskiden yani 3 Temmuz 2011'den önceki süreçte, bu tür işleri yapan adamlara becerikli, maharetli yönetici deniliyordu. 'Helal olsun, her işi bitiriyor' deniyordu. Biz de elbet iş bitirmişizdir."**

Tabii bunları duyunca insanın aklına ister istemez **Lucescu**'nun Türkiye Ligi için sarf ettiği, **"Çavuşesku dönemindeki Romanya Ligi bile daha temizdi"** sözü geliyor. Hâl böyle olunca da Beşiktaş'ın 2003'teki şampiyonluğunda en büyük **"pay"**ın Sinan Engin'e ait olduğu anlaşılıyor. Engin gibi etkin bir menajer olmak için de oldukça sosyal biri olmanız ve **"derin"** arkadaşlıklar kurmanız gerekiyor. Ee, derin dostluklardan bahsedip de **Mehmet Ağar**'dan bahsetmemek olmaz. Bakalım Engin, **"Mehmet abisi"** için neler söylüyor:

"Şimdi Mehmet Abi benim de abim bir kere. Ben futbolcuymken o şube müdürüydü. Abidir, iyi insandır. Aynı şekilde Celalettin Cerrah ile de çok samimiyimdir, onu da eskiden beri tanırım. Onlar bizi seviyorlar (Emniyet müdürleri, şube müdürleri vs.). **Futbolu seviyorlar. Bize ulaşmaları daha kolay. Emniyet müdürü olduğu için bizimle futbol konuşmak hoşlarına gidiyor."**

Olay bu kadar basit anlayacağınız. Neymiş efendim, Sinan Engin mafyaymış, derin devletin adamıymış! Bakınız ilişkiler ne kadar **"masumane"**! Adamlar Emniyet müdürü, şube müdürü olmuş belki ama sizin gibi bizim gibi insanlar sonuçta, futbol konuşmayınca içleri daralıyor! Konuşacakları zaman da Sinan Engin gibi bir **"futbol gurusuyla"** konuşacaklar tabii, sıradan insanla konuşacak hâlleri yok. Engin de "şeker gibi" adam tabii, kıramıyor onları. Yoksa herhangi bir **"al gülüm ver gülüm"** ilişkisi yok aralarında, hâşâ!

Eski bir yazımda **Umut Bulut**'un, yerel bir futbol anlayışına sahip Türkiyeli oyuncular için, sadece çalışarak gelebilecekleri en üst noktayı temsil ettiğini söylemiştim. Aynı şekilde **Sinan Engin** de "yerel kaynakları" kullanarak Türkiye'de bir futbol yöneticisinin gelebileceği en üst noktayı temsil ediyor. Ve son olarak Engin, **"kıvrak zekâsı", "derin ilişkileri"** ve **"iş bitirme yeteneği"** ile bizlere bu ülkede hangi yönetici şeklinin makbul olduğunu ve eğer bir ilerleme sağlanmak isteniyorsa temizliğin nereden başlaması gerektiğini gösteriyor.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne Yıldırım'mış yahu!

Arda Alan 04.02.2013

Beşiktaş'ta özellikle ligin ilk yarısında etkili olan **"Gangnam"** havası son üç haftadır yerini **"Bu da gelir bu da geçer, ağlama"** havasına bırakmış gibi gözüküyor. Takımın, en son **Karabükspor** maçında on kişi kalan rakibine iki puan kaptırması da bardağı taşıran son damla olmuş olacak ki, camiada bir günah keçisi arayışı başladı. Bu maçın **"hükümlüsü"** olarak da hakem **Yunus Yıldırım** ilan edildi. Ancak, **Beşiktaş "muhteşem!"**

oynamasına rağmen gerçekten de hakem kurbanı mı oldu? Bu sorunun cevabını öğrenmek için "usta kalemlere" danışmakta fayda var. Bakalım **Mehmet Demirkol** neler söylüyor:

"Beşiktaş rakip alanda top kaptıracak durumda değil. Çünkü orada top yapmıyor. Arkası açık kalmıyor. Beşiktaş bu yönden avantajlıydı. İlk yarıda Beşiktaş orta sahası iyi ve kalabalık geri döndü. İki katı çaba sarf ederek. Sivok'un yokluğunda iyice kırılmanlaştıran savunmayı yalnız bırakmadı. Dönemediğinde ise Bakkal'ın önemli silahı olan erken taktik faulleri Siyah-Beyazlılar yaptı. Golden sonra ise geçen hafta yapmak istedikleri sisteme döndüler. Kalabalık olarak yarı sahalarına yerleştiler. "

Yani Mehmet Bey'e göre Beşiktaş'ın; yalnızca **Fernandes**'in araya atacağı bir topa bakan, oyuncularını defansif ve ofansif olarak kodlayan ve hücum kurgusundan bihaber kontratak "stratejisi", oyun bütünlüğü anlamında Beşiktaş'a büyük katkılar sağlıyor! Bir diğer ilginç saptama da sahanın diğer tarafına on metre yaklaşmaya ödü kopan Beşiktaş orta sahasının, oyunu iki yönlü oynamak için "canını dişine takması". Takım hiçbir zaman gerçek manada rakip yarı sahada çoğalmadığı için defans kalabalık gözüküyor olmasın sakın? Demirkol'la devam edelim:

"Karabük topla oynamak isteyen dört büyükten üçünü evinde 3-1 yenmeyi başardı.

Beşiktaş ise 'alan'la oynamak istiyor. Kalabalık baskı, hızla rakip kaleye gidiş. Hedef bu...

Bu strateji Karabük'ün istediği oyun değil. Karabük kendi yarı sahasında pas yapılış istiyor. Kapılan toplar Juju ya da Ahmet İlhan'a aktarılacak. Hakan (Lualua) ve İlhan'ın yardımlarıyla dörtlü bir çizgiyle hızlı kanat organizasyonuna pas/asist hedefi olunacak. "

Buradan çıkaracağımız sonuca göre, Karabükspor'un tek istediği kendisinden korkulmaması! **Ne kadar cesur oynar, rakibi baskı altına alırsanız o kadar tehlikeyesiniz yani.** Tabii Türkiye'de gerek oyun kurgusuyla gerekse sahayı etkin kullanmasıyla maçları böylesine domine eden bir takım var mı o da ayrı bir konu. Ancak gerçek şu ki (Demirkol'a göre), Karabükspor'un panzehiri aynı onlar gibi pusuya yatmak. **O zaman da; aynı sokakta sürekli rastladığımız kavga eden kediler gibi, birbirini sürekli tartan birbirine hırslayan ama atağa kalkmaya da cesaret edemeyen iki kedinin kavgasına dönüyor iş.**

Kaleci Gözüyle:

Karabükspor kalecisi **Bora Körk**'ü takip ettiğimi ve beğendiğimi daha önce söylemiştim. Ancak Beşiktaş karşısında yarım saat oynamasına rağmen öyle kötü bir performans ortaya koydu ki, açıkçası oldukça şaşırdım. **Özellikle yan toplara; kaleciliğe yeni başlamış birinin duyacağı heyecana benzer, gergin bir havayla oldukça kötü müdahalelerde bulundu.** Hele Fernandes'in kullandığı iki kornerde kucağına gelen topları hata yapma korkusuyla yumruklamaya çalışması olacak iş değil. Ancak bu hatalar bile belli bir yerde anlaşılabilir, fakat **hatalarının altında ezilip oyundan çıkmak istemesi kabul edilemez bir durum.** Bu diğer bütün hatalarının üzerinde, **çok büyük bir profesyonellik zaafı.** Diğer tarafta **McGregor** da yavaş yavaş Türkiye'ye uyum sağlamış galiba. Kendisinin en beğendiğim yanı olan, **topları oyuna olumlu sokma özelliği giderek yerini dan-dun vuruşlara bırakıyor.** Bunun dışında ise maçın genelinde vasat bir performans ortaya koyduğunu söyleyebiliriz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu iş geçen sene bitmeliydi

Arda Alan 11.02.2013

La Liga'da bu sezonun kaderi, daha ligin bitimine haftalar olmasına rağmen belli oldu gibi. Özellikle **Real Madrid** yarıştan erken koparak, aldığı skorlarla ters orantılı bir şekilde oynadığı oyun geriye giden **Barcelona**'nın ekmeğine yağ sürdü. Real'in bıraktığı ikincilik koltuğuna ise, belki **Mourinho**'dan bile daha eski kafalı bir isim olan **Diego Simeone**'nin takımı **Atletico Madrid**'in gelmesi, şu an için La Liga'ya hiçbir şey kazandırmıyor maalesef. Oysa **Bilbao**, **Valencia** veya **Sevilla** gibi belli bir şablon oturtmaya çalışan bir ekip o boşluğu doldurabilseydi, Barcelona'nın ve dolayısıyla İspanya futbolunun geriye gidişine bir nebze set çekebilirdi.

Tabii bunlar hep alternatif senaryolar. Çünkü o mevkiin asıl sahibi kim ne derse desin Real Madrid. Ancak Real'in oynadığı oyun artık miadını doldurdu ve eğer Real bundan sonra beş on yılda bir şampiyon olmak istemiyorsa kulüp olarak bu oyuna bakışını değiştirmeli. Bunun kolay olduğunu iddia etmiyorum; fakat tüm o kralcı, muhafazakâr genetiğine rağmen kulüp bu değişim sürecine girebilirse, sadece İspanya'da değil tüm dünyada oynanan futbol büyük bir değişim yaşar.

Yıllardır Barcelona'nın tek başına taşıdığı devrim bayrağına yalnızca **Arsène Wenger**, **Marcelo Bielsa** ve **Vincente Del Bosque** gibi isimler kişisel çabalarıyla destek oldu. Ancak, günümüz futbolunda **muhafazakârlığın kalesine** dönüşmüş olan Madrid'in saf değiştirmesi, bunlarla kıyaslanamayacak kadar büyük bir katkı olur. Bunun için ilk adım da, son kullanma tarihi çoktan geçmiş oyunundan bir türlü vazgeçmeyen ve fundamentalist bir tavırla değişmemekte direnen **Jose Mourinho** ile bu işin yürümediğini kabul etmek.

Açıkça söylemek gerekirse, geçen sezonki **"konjonktürel"** şampiyonluk yalnızca Mourinho'nun ömrünü uzattı. Zira kendisi oyunu sistematik bir düzenden uzak tutmaya ve **kaos ortamına bağımlı kılmaya** yeminli gibi. Ve bu anlayışı, isterse ağızyla kuş tutsun, kazandığı her başarıyı mecburen konjonktürel kılıyor.

Barcelona'nın, özellikle **Guardiola** döneminde mükemmelleştirdiği ve bugünlerde nispeten erozyona uğrayan sistemi; oyuncular arasındaki, birbirine opsiyon yaratan ve bir bütün hâlinde oyunun her bölgesinde çoğalmayı hedefleyen ilişkiye dayanır. **Bu sistemde oyun hücum ve savunma diye ikiye ayrılmaz, yalnızca oyunun ileri bölümü ve geri bölümü vardır.** Barça'nın sahanın her bölümünde sayıca çok olmasını ve topluca savunma ile hücum yapmasını sağlayan da budur.

Oysa Mourinho bu tür detaylara hiç inmeden, tamamen gelenekçi bir tarz ile oyununu rastlantılara ve oyuncularının bireysel yeteneklerine endeksliyor. **Dolayısıyla oyuncuların birbirlerine seçenek oluşturmaları, alan hâkimiyeti kurmaları veya bilinçli bir şekilde topu ileriye taşımaları hep tesadüflere bağlı kalıyor.** Doğal olarak bu tesadüf silsilesi içinde olasılıkları en üst seviyeye taşımak için Mourinho, hızlı ve kaotik oyuna uygun **Ronaldo**, **Di Maria**, **Benzema** gibi oyunculara ihtiyaç duyuyor.

Ayrıca Real'in oyununda asli görevi savunma yapmak olan oyuncular hiçbir zaman oyuna etkin bir şekilde katılmıyor. Bu da ileride çoğalamamayı ve kontratak oynamayı zorunlu kılıyor. Ancak gol atmak adına en büyük planı, Ronaldo'ya (belki garip bir tanımlama olacak ama) **uygun bir kaos ortamı hazırlamak** olan ve diğer oyuncuları bu amaç uğruna adeta **işlevsizleştiren** Mourinho için bunun büyük bir problem olduğunu düşünmüyorum.

Uzun lafın kısıası; Mourinho, kendisine birçok şampiyonluk kazandırmış olan bu kaos oyunundan vazgeçecek gibi gözüküyor. Real Madrid diğer takımlarla kıyaslandığında bir Ferrari'yi andırıyor olabilir. Ancak Ferrari'nin yanlış yolda hız yapmaya çalıştığı da bir gerçek. Madrid yönetimi bunu görmeyi başarırsa, doğru yolda hız yapmak hayal değil. **Geçen sene bitmesi gereken bu iş artık bu sene bitmeli.**

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ersun Hoca'yı duyan var mı

Arda Alan 25.02.2013

Ersun Yanal, belli bir stratejisi olan ve bu strateji için sistemli bir oyun inşa etmeye çalışan nadir memleket antrenörlerinden biridir. Çoğu meslektaşının aksine; kestirme yolları tercih etmemesi ve gittiği her takımda kurucu rol üstlenmekten çekinmemesi, onu benim gözümde hep ayrı bir yerde tutmuştur. Ayrıca üstlendiği bu kurucu ve öğretici rol Türkiye'ye birçok oyuncu kazandırdı. **Arda Turan, Selçuk İnan** gibi isimlerin onun tedrisatından geçtiğini hatırlamakta fayda var.

Velhasılıkelam, Ersun Hoca takımının **İ.B.Belediyespor** ile 2-2 berabere kaldığı maçtan sonra, yine çoğu pragmatist meslektaşından uzak bir tavır sergileyerek çok önemli eleştirilerde bulundu. Eleştirdiği ise, **Elazığspor- Antalyaspor** maçı öncesi antrenörlerden birinin artık kanıksadığımız şu ifadeyi kullanmasıydı:

"Artık iyi futbol değil sonuç önemli."

Kalbini bu spora adanmış, iyi niyetli (bizde zor bulunan) her antrenörün yapması gerektiği gibi, Ersun Hoca da, futbolun özüne aykırı bu ifadelere sessiz kalmadı:

"Türkiye'de futbol nereye gidiyor. Türkiye'de maalesef futbol sonuca gidiyor. Sonuç tabii ki önemli futbolda, ancak sonuçtan önce ortaya konması gereken birçok faktör var. Öncelikle izleyici, seyirci keyif almalı. Belli bir sonuç adına futbol oynanmamasına taraf değilim."

Bu açıklamalar, "Ali sağdan geldi, Veli soldan vurdu" gibi uyuşturucu etkisi yapan "beylik" antrenör geyiklerine alışmış olan beynime Cem Yılmaz'ın deyimiyle "flaş" etkisi yarattı desem yeridir. **Haftalardır Samet Aybaba ve menemen muhabbeti ile debelenirken bir anda bu ülkede Ersun Yanal'ın var olduğunu hatırladım.** Ve doğrusunu söylemek gerekirse bu köşede onun çabalarına hiç yer ayırmadığım için kendimden utandım. Haftaya Galatasaray maçını dikkatle izliyorum olacağım.

Ancak bu hafta; **kapkaççı misali, sonucu kapıp olay mahallinden ivedi bir şekilde tüymeye bakan iki antrenörün ve onların zihniyetlerini sahaya "kusursuz!" bir şekilde yansıtan iki takımın, uyku problemiyle bire bir karşılaşmasını izledim maalesef. Beşiktaş ve Sivasspor** Ersun Hoca'nın işaret ettiği

tehlikeyi çok güzel örneklendirdi bana göre.

Rıza Çalimbay ve **Samet Aybaba**’nın oyun planından anladıkları şey birbirine çok benziyor aslında. Bu benzerlik, zaten tek umudu rastlantılar olan oyunu daha da kilitledi. Bunun sebebi de Rıza ve Samet hocaların “oyun” olarak kabul ettikleri şeyin son kullanma tarihinin yirmi yıl önce dolmuş olması.

İki antrenörün oyun mantığı da, en basit hâliyle dizilişten ibaret. Sevgili hocalarımız oyunu yalnızca defans-orta saha- forvet gibi yapay bir şekilde oluşturulmuş “bölgelere” oyuncu konumlandırmak olarak gördükleri için meselenin özünü kaçırıyorlar.

Oysa Avrupa’daki oyun anlayışında diziliş bir araçtan ibaret, bir amaç değil. **Modern antrenörler oyuncularını sahaya dizip gerisini oyuncularının “ilahi” yeteneklerine bırakmıyor; onlar artık oyuncular arasında pas kanalları oluşturuyor, mümkün olduğunca geniş bir alana hâkim olmaya çalışıyor ve oyunun her katmanını setler hâlinde planlıyorlar.**

Nereden bakarsanız bakın, bizimkilerin yaptığının menemenden daha kapsamlı bir iş olduğu kesin.

Kaleci Gözüyle

Son günlerin en çok tartışılan isimlerinden **McGregor**, iki top çıkarınca (nasıl olduysa!) bir anda medya tarafından “**Braveheart**” ilan edildi. İskoç kaleci Sivas maçında her ne kadar bazı pozisyonlarda başarılı reaksiyonlar gösterse de, hâlen tam olarak güven vermiyor. **Özellikle zamanlama konusunda ciddi sıkıntıları var, bunu da yan toplar ve defansın arkasına atılan toplarda açıkça görebiliyoruz.** Ayrıca ilk geldiği zamanlarda sıkça övdüğüm, topu oyuna olumlu sokma özelliğini kaybetmeye başlaması da olumsuz bir gelişme. Diğer tarafta **Borjan** da oldukça vasat bir görüntü çizdi.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ali Fikri Işık

Arda Alan 04.03.2013

Geçtiğimiz hafta sizlere Eskişehirspor’un analizini yapacağımı söylemiştim. Ancak kendi hayatımda gelişen bazı tatsız olaylar nedeniyle bu analizi şimdilik erteliyorum. Bu yazıda, hem bazı itiraflarda bulunacağım hem de bir **Taraf** gazetesi yazarının son dönemde yaşadığı mağduriyetten bahsedeceğim.

Öncelikle sizler beni Arda Alan olarak tanıdınız belki, ama gerçek ismim biraz daha uzun. **Adım Arda Alan Işık ve geçtiğimiz yılın haziran ayından bu yana, “askerlik yapmayı reddettiği için”, dört ay tutuklu kalan ve yeniden tutuklanan Taraf gazetesi yazarı Ali Fikri Işık’ın oğluyum.** Hayat hikâyesinden biraz bahsetmemin mağduriyetini daha iyi anlamamıza vesile olacağını düşünüyorum.

Batman’da doğup büyüyen Işık her zaman siyasetle iç içe oldu, 12 Eylül 1980 darbesine kadar da **Devrimci Demokratik Kültür Derneği DDKD**’nin çalışmalarında rol üstlendi. Ancak hepimizin bildiği gibi 12 Eylül, hem

DDKD'nin hem de bölgenin üzerinden buldozer gibi geçti. 1980 yılında Diyarbakır Cezaev'ine giren Işık 1984 yılına kadar tutuklu kaldı.

Tabii Diyarbakır "zindanlarını" yeterince bilmeyenler olabilir, onlar için de, aynı zindanlarda sekiz yılını yitirmiş bir isim olan **Orhan Miroğlu**'nun, geçtiğimiz sene yine Ali Fikri Işık'ın mağduriyetinden bahsettiği bir yazısındaki tanımı vereyim:

"Bu cezaevinde kalmanın ne menem bir şey olduğunu yazmaya gerek yok, bu işin bir yanı, ama işin daha da zor yanı buradan tahliye olduktan sonra üstüne üstlük gidip bir de iki yıl daha askerlik yapmak zorunda kalmaktı.

Koşullar bu cezaevinde zaten askerlik eğitimini bine katlayacak kadar ağırdı. Burada tutukluları birer askerî öğrenci olarak kabul ediyorlar, bu cezaevinin de bir askerî okul olduğunu sık sık hatırlatıyorlardı.

İki yıl içinde kırk kişinin hayatını kaybettiği bir askerî okulu başarıyla ve hayatta olarak tamamladı, tahliye oldum diye sevinirken git bir de iki yıl daha askerlik yap.

Böyle bir zulüm katlanılacak zulüm değildi doğrusu."

Orhan Miroğlu'nun da üzerine bastığı gibi bu zulüm katlanılacak gibi değildi ve 1984 yılında Işık (tekrar tutuklanacağını da öğrenerek) askerî birliğinden firar etti. 1990 yılında yeniden tutuklanıp Beşiri Cezaevi'ne gönderildi. Bu cezaevinde üç yıl kaldıktan sonra 1993 yılında bir kez daha askerî birliğine gönderildi. Ancak Tekirdağ'da hiçbir askerî birlik Işık'ı kabul etmedi ve o da doğal olarak evine döndü. Kendisine tabiri caiz ise zorla firar ettirildi.

Bütün bu trajikomik hikâyenin yanında bugün yaşadıklarımızı, Genelkurmay adına **"pastanın üzerindeki çilek"** olarak değerlendirebiliriz. Vicdani reddini açıklamış ve askerliği reddeden birini, askerî birliğine teslim olmadığı gerekçesiyle firar suçundan yargılamanın komedisi bir yana, tıpkı diğer vicdani retçilere yaptıkları gibi **"aynı suçtan insanları defalarca mahkûm etmeleri"** tam bir saçmalık.

Dolayısıyla, Genelkurmay açıkça her türlü hukuksuzluğu göze alarak bize boyun eğdirmeye çalışıyor. Ancak direnmekte kararlıyız. Bu direnişin somut bir göstergesi olarak da; **ALİ FİKRİ IŞIK TUTUKLANDIĞI 27 ŞUBATTAN BU YANA EDİRNE ASKERÎ CEZAEVİ'NDE AÇLIK GREVİNDE.**

Bu süreçte sizlerin desteğine ihtiyacı var, ihtiyacımız var. Sosyal medya üzerinden **imza kampanyası** başlatıldı, gerek Facebook'tan gerek Twitter'dan buna ulaşabilirsiniz. Şimdiden bize destek olan ve yardımlarını esirgemeyen herkese teşekkürler.

Biraz yardım çığlığını andıran bir yazı oldu farkındayım, ama mazur görün lütfen.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Orda dur Hocam!

Arda Alan 11.03.2013

Geçen hafta verdiğimiz aradan sonra bu hafta tekrar işbaşı yapıyoruz. Fikstürde **Trabzonspor- Beşiktaş** maçı tüm **“endamlı!”** ile duruyor. Açıkçası, **Tolunay Kafkas**’ın Trabzonspor’a geldiği anda yaptığı “Ateş-barut” açıklamalarını pratikte uygulayıp uygulayamadığı sorusu dışında, maçın benim için pek bir cazibesi yoktu. Fakat bir umut, belki Tolunay Hoca bize özgün bir oyun izletebilir diye düşündüm.

Fakat daha ilk yarıda tüm hayaller suya düştü desem yeridir. Beşiktaş sezon başından beri oynadığı oyundan (tabii buna oyun denebilirse) farklı bir şey oynamadı; on bir kişiyle savunma yapan takımda **Samet Aybaba**’nın tek umudu, **“kıymetlisi” Fernandes**’in bir şeyler yaratmasıydı.

Beşiktaş’ın bu hâli gayet tanıdıkta zaten, benim için asıl hayal kırıklığı Trabzonspor oldu. **Tolunay Kafkas** için nispeten “kurucu” bir antrenördür diyebiliriz, bunun üstüne de kulübe oldukça iddialı gelince bir beklenti oluştu hâliyle. Ancak izlediğimiz oyun, Kafkas’ın uzun vadeli işler yapmak yerine kestirme yollara girme niyetinde olduğunu gösterdi.

Böyle olunca da keyfim kaçtı tabii. Ancak şükürler olsun **Rıdvan Hocam** hâlden anlayan adam! Biliyor zaten sıkıntılı olduğumu, beni gülümsetmek için elinden geleni yapmış sağ olsun:

“Samet Aybaba bence Necip’i geç soktu ama üç değişiklik hakkını erken bitirmemek adına beklemiş olabilir. Beşiktaş’ın durgun oynamasının sebebi var. Beşiktaş açısından Galatasaray’ın mağlubiyeti bir anda İstanbul’daki hazırlıkları götürdü. Oyuncuların kafasında ‘biz burada yenilmeyelim’ düşüncesi olmuştur. ‘Önce farkı dört puana indirelim’ diye düşünmüşlerdir. Trabzon’a gelmeden Beşiktaş’a bir puan verseler Galatasaray maçındaki skorun ardından Beşiktaş kabul edip Trabzon’a hiç gelmezdi.”

Bu köşenin takipçileri hatırlayacaklardır, **Samet Aybaba**’nın maaşının **Manuel Fernandes**’e verilmesi gerektiğini savunmuştum. Bu paragraf da benim düşüncemi destekliyor aslında. Çünkü teknik direktörün görevi belli bir oyun şablonu oluşturmak, rakipleri analiz etmek ve bir strateji oluşturmaktır.

Amma velâkin; eğer oyuncular uçaktan güzelim Trabzon manzarasını izlerken, TT Arena’dan gelen bir gol sesiyle, antrenörün o güne kadar ki tüm emeğini bir çırpıda çöpe atabilecek cesareti kendinde bulabiliyorsa, **Erman Toroğlu**’nun deyişiyle **“Orda bi dur Hocam!”** demek lazım gelir.

Arada bir yayıncı kuruluşun maç önü görüntülerine göz atarsanız, durumun vahametini daha iyi anlarsınız. Sanki maçtan önce hiçbir şey konuşulmamış, planlanmamış gibi; bir yanda **İbrahim Toraman Necip**’e taktik veriyor, diğer yanda **Holosko** çat pat Türkçesiyle **Olca**’ya sağa sola kaç diyor. Konuşulmamış, planlanmamış **“gibi”** demeye aslında hiç gerek yok, gibisi mibisi kalmamış bu işin. **Çok açık gözüküyor ki; gol atmak bir tarafa dursun, topu rakip yarı sahaya geçirmek adına bile Samet Aybaba’nın en ufak bir fikri yok.**

Beşiktaş’ın bu içler acısı hâline rağmen en ufak bir riski bile göze almayan Trabzonspor ise ayrı bir vaka. **Tolunay Hoca Ateş ve baruttan ziyade, Christoph Daum ve Ertuğrul Sağlam’ı yan yana getirmiş gibi gözüküyor.** Oysa **Şenol Güneş**, şampiyon kadroyu yeniden oluşturmak adına temeli atmıştı ve bu meşakkatli sürecin kurbanı olmuştu. Kafkas’a yakışan da kestirme yollara sapmak değil yeniden bu ülkenin futbolunu sarsacak bir takım oluşturmak olacaktır.

Üstelik bu imkânsız bir hedef değil. **Soner**’den bir **Xavi**, **Olcan**’dan bir **İniesta** ve **Bamba**’dan bir **Pique** (Türkiye seviyesinde elbette) yaratmak mümkün.

Not

Ali Fikri Işık, Edirne Askerî Cezaevi'nde sürdürdüğü açlık grevinin **"12. gününde"**. Durumu şimdilik iyi ve mücadelesini sürdürmekte kararlı. Mağduriyeti giderilene kadar da açlık grevini sürdüreceğini açıkladı.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaçak şampiyon

Arda Alan 18.03.2013

Aldığı **"kaçak"** galibiyetler sonrası bir anda gönüllerin şampiyonu ilan edilen **Beşiktaş**, çok da şaşırtıcı olmayan, **"şanssız!"** puan kayıpları sonrası yeniden dibe vurdu. Kendisi kabullenmese bile, bizim **"gördüğünü çalan"**, ultra-objektif medyamız tarafından hesabı kesildi. Düne kadar **"Olcay soldan, Holosko sağdan, uçuyor bu takım"** naraları atan **"değerli"** kalemlerimiz, **Kasımpaşa** maçı sonrası **"Anlaşıldı buraya kadar; beceriksizlik"** gibi başlıklarla iflas bayrağını çektiler.

Açıkça söylemek gerekirse, geçen hafta **Rıdvan Dilmen**'in yazısına gönderme yaparken Beşiktaşlı oyunculara biraz haksızlık yaptığımı düşündüm. Yaptığım eleştiride oyuncuların maça çıkarken kendi aralarında adeta maçı yeniden tasarlamaya çalışmalarının, teknik direktörün varlığını yok saymak olduğunu belirtmiştim.

Ama şimdi düşünüyorum da, ortada gerçek manada bir teknik direktör yokken oyuncular ne yapsın? Kulübede biri duruyor ama onun ne yaptığının farkında olduğunu hiç zannetmiyorum.

Kendini teknik direktör olarak tanımlayan biri; eğer her maçın 30. dakikasında tasarladığı bütün planlardan **(tasarladığı bir plan varsa tabii!)** vazgeçiyorsa, orada oyuncuların teknik direktörlüğe soyunması kadar doğal bir şey olamaz.

Fakat benim gibi düşünmeyen ve iflah olmaz bir şekilde **"teknik direktörlük"** sıfatını görmezden gelenler de var. Misal Rıdvan Dilmen'in "kankisi" **Güntekin Onay**'ın yorumlarına bir göz atalım:

"Sahada kararlı ve organize bir takım yok. Hepsini kenara bırakalım fizik olarak eski gücünde ve arzusunda dinamik bir takım da yok. Sivas, F. Bahçe ve Trabzon maçlarında alınan yedi puana rağmen oynanan kötü oyundan ders de alınmamış. Savunmada güven vermeyen, orta alanda oyunu eline geçiremeyen, hücumda hiç etkili olamayan bir Beşiktaş vardı. Alan daraltma yok, herkes birbirinden uzak ve kopuk. Pres yok. İkinci yarı kendi kimliği ile oynayan agresif bir Beşiktaş vardı. Almeida, Niang ve Olcay ile girilen net pozisyonlar ve baskı golü getirmede."

Şekil A'da görüldüğü üzere, aynı **Rıdvan Dilmen** gibi **Güntekin Onay**'ın yorumları da tamamen **oyuncu odaklı**. Saha içindeki organizasyonların hem tasarımını hem de uygulamasını oyuncuların üzerine yükleyen bir anlayış bu. O zaman da her zaman sorduğum soru geliyor aklıma, **Organizatör gözüyle baktığınız bir teknik direktörlük makamına neden ihtiyaç duyuyorsunuz? Aynı soruyu biraz geliştiresek; madem Fernandes'ten her şeyi yaratması bekleniyor, Aybaba ne işe yarıyor?**

Cenk'in Beşiktaş'a geldiği ilk dönemleri hatırlıyorum da, doğrusunu söylemek gerekirse bu genç kaleci beni de heyecanlandırmıştı. Yıllarca **Hakan Arıkan**'ın gazabına uğramış bir takımın taraftarı olarak, acaba uzun yıllar kaleyi koruyacak bir isimle mi karşı karşıyayız diye düşünmüştüm. Bunun nedeni ne refleksleri ne de fiyakalı plonjonlarıydı. **Cenk'in o zamanlar en etkileyici yönü soğukkanlılığıydı.**

Şimdilerde ise, beklentiler altında ezilmiş ve kısır bir özgüven eksikliği döngüsüne girmiş bir Cenk Gönen izliyoruz. O da aynı Hakan Arıkan gibi psikolojik problemlerle boğuşuyor. Umarım sonu selefi gibi olmaz. Ancak Kasımpaşa maçının da pek umut verdiğini söyleyemeyeceğim.

Yediği gollerde her kalecinin yapabileceği hataları yaptı, bunda çok anormal bir şey yok. **Anormal olan yaptığı hatalar sonrası (özellikle ilk golden sonra) kontrolü tamamen kaybetmesi.** Bunun da tek izahı yoğun bir gerginlik altında maçlara çıkıyor olması. Yan topların neredeyse hepsinde tereddüt etmesi, yeterince keskin müdahalelerde bulunamaması, bunlar hep gerginliğin ve kırılganlığın göstergesi. Ve açıkçası, kendisine güvenmeyen ve güvenilmediğini hisseden bir kalecinin belli bir yaştan sonra düzelmesi çok zordur.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Belediye dersini almış

Arda Alan 01.04.2013

Ligin ilk yarısında oynanan **Galatasaray- İ.B. Belediyespor** maçını izleyenler hatırlayacaklardır; o maçta **Rıdvan Dilmen**'in deyimiyle **"roller değişmiş"**, Belediye oynamış fakat Galatasaray kazanmıştı. Tabii bu durum hemen **Fatih Terim**'in kıvrak zekâsına yorulmuş, nasıl sağ gösterip sol vurduğu ballandıra ballandıra anlatılmıştı. Belediyespor ise alışlagelmiş **"sotaya yatma"** stratejisinden uzaklaşıp **"top oynamaya"** çalışınca esefle kınanmıştı.

Gerek Portekiz'de gerekse Beşiktaş'ta, oynamaktan çok oynatmamayı hedefleyen bir isim olarak **Carvalhal**'in o maçta gösterdiği çaba açıkçası beni şaşırtmıştı. Türkiye futbolu, Carvalhal için bile fazla **"kasap havası"** tadında olmuş olacak ki, Belediye macerası boyunca hep kendi oyununu oynamaya çalıştı. Fakat çoğu Avrupalı meslektaş gibi o da, bu ülkenin köklerine kadar işlemiş olan **"Daumcu"** zihniyete karşı koyamadı ve görevine son verildi. Devletin resmî ideolojisi nasıl Kemalizm ise, Türkiye futbolun resmî ideolojisi de **"Daumizm"**dir bana göre. Alman mühendisliğinin Türkiye'ye **"armağanı"** bu kült ideolojiyi belki başka bir yazıda derinlemesine inceleriz.

Carvalhal'in halefi **Bülent Korkmaz**'ın ise resmî ideoloji ile herhangi bir problemi yoktu ve Belediyespor'u eski **"şaşaalı"** günlerine döndürmek için istavrozunu çıkarıp hemen işe koyuldu. İlk hedefinin de kulübün **"efsaneleşmiş"** isimlerinden **Abdullah Avcı**'nın, artık kulüple özdeşleşmiş olan **"önce yat, sonra at"** stratejisine dönmek olduğunu iki gün önce oynanan Galatasaray maçından anlayabiliyoruz.

Maçtan önce medya, Galatasaraylı oyuncuların kafasının Madrid deplasmanında olabileceği konusunda uyarılarda bulunuyordu. Herhalde futbol dışında böyle bir şeyin konuşulabileceği başka bir meslek yoktur. Düşünsenize, bir cerrahın **“Haftaya Başbakan’ı ameliyat edeceğim, aklım orada kalmış kusura bakmayın, hastayı kurtaramadık”** dediğini. Düşünemiyorsunuz değil mi? Bir yılda insanların hayatları boyunca kazanamadığı paraları kazanan futbolcularında böyle bir mazereti olmamalı bence.

Maçta ise Belediyespor, futbolun doğasına öylesine aykırı bir korku durumunda sahaya çıktı ki, Galatasaraylı bir oyuncunun aklının halen Madrid deplasmanında kalması için futbol oynamaktan keyif almaması gerekirdi. Türkiyeli bir oyuncunun kendini asla tutamayıp sürekli aştığı, rahatlık ile laçkalık arasındaki o ince çizgide, Galatasaraylı oyuncular ipin ucunu fazla kaçırmadı. Belediyespor’un kendi eliyle yarattığı bu suni durum, Fatih Terim’i kurtardı diyebiliriz.

Zira İ.B.B. kendi ceza sahasına o kadar yaslanmayıp, savunmayı ileride kurarak organizatör Selçuk’un oyunu ileride şekillendirmesine izin vermeseydi; Terim’in, Madrid’de yaşayacağı baskıdan kurtulmak için neler kurguladığını (kurguladıysa tabii) görme fırsatımız olacaktı.

Ancak Bülent Korkmaz soyadına uygun davranmadı ve geleneksel oyuna dört elle sarılarak tesadüfi kontrataklardan medet umdu. **Oysa elindeki kadro, Galatasaray’ın kırılğan ve Selçuk’un ayağına bakan oyun merkezini baskı altına alarak Terim’in tek kozunu yok etmek için yeterliydi.** Fakat Korkmaz bu işin çok riskli olduğunu düşünmüş olacak ki, topun sürekli kendi kalesinin önünde olmasını daha az riskli görerek takımına futbol oynamak yerine **“boğuşmalarını”** tembihlemiş. Şaşırtıcı olmayan skor ortaya çıktığında ise mazereti maçtan önce hazırdı: **“Webo gitti, Doka’nın ağırlığı çok düşük olduğu için yüzde yüzle oynamıyor, yeni transfer Vittek’i hiç canlı görmedik, en sonunda soyunma odasından da resmini kaldırttık, Zenke’nin de elinden gelen bu.”**

Kaleci Gözüyle

Eduardo’nun yediği ilk gol temel bir kalecilik hatası. Açık o kadar daraldıktan sonra olduğu yerde esas duruşta beklese bile o topun ona çarpmama ihtimali yok. Bu soğukkanlı bir kalecinin yapacağı iş tabii. Eduardo ise malumunuz, milli marş sırasında ağlayan bir adam. Maç boyunca da yaptığı hatanın etkisinde kaldı.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rıdvan akıllı olsun akıllı!

Arda Alan 08.04.2013

*“Dördüncü hakemler bizde kulübe komiseri gibi. Otur aşağı, kalk yukarı... Şimdi ben burada bir itibarsızlaştırma operasyonu hissediyorum. Her önüne gelen bizi atacak mı, böyle bir şey var mı? Hiçbir şey yapmadan üç maç ceza yedim. **Evet, bu sefer yaptım. Şimdi versinler.** Hatta geçen*

seneden kalma iki maçı da koysunlar üstüne. Kimseye borçlu kalmayı sevmem. Onları da versinler kimse konuşmasın. Hakemler hakkında iki senedir konuşmuyorum. Ama sen (Süleyman Abay) dördüncü hakemken yapamadıklarının kompleksini bu maçta çıkaramazsın."

Bunlar bol olaylı Mersin İdman Yurdu maçından sonra **Fatih Terim'in, her kötü geçen maçtan sonra artık klasikleşen**, bombardıman misali açıklamaları. Klasikleşen diyorum çünkü Terim, **medya- TFF- diğer kulüpler** üçgeninde kendisine karşı oluşturulmuş **"Özel Harp Dairesi"** misali bir yapıya karşı öyle bir paranoya geliştirmiş ki, saha içindeki amatör küme futbolunu herkes unutuveriyor bir anda. Askerî vesayetin **"Komünizm geldi geliyor, Aczmendilerin eli kulağında"** argümanlarının hık demiş burnundan düşmüş bu yapay düşman taktiği, Galatasaraylıların **"büyük bir mağduriyete"** uğradıklarına inanmalarına ve Terim'e dört elle sarılmalarına yetiyor.

Yiğidi öldür hakkını teslim et, taktik hakikaten işe yarıyor. Galatasaray taraftarları kamuoyuna seslerini duyurabildikleri her alanda Japon kamikazeleri gibi **"İmparatorları"** Terim'i korumak için cansiperane savaşıyorlar. **Real Madrid** deplasmanındaki **"Hiroşima"** ve **Mersin** maçındaki **"Nagazaki"** hiçbirinin umurunda değil.

Aslında bu taktik Fatih Terim'e özgü bir taktik değil, o en iyi şekilde icra ediyor sadece. Yoksa üç **"büyüklerin"** başına kim geçerse geçsin, işler kötü gitmeye başladığı zaman aniden **"Amerika'nın oyunları"** devreye giriyor nasıl oluyorsa. **Saha karışıyor, taraftar gazdan patlayacak duruma geliyor, hakem bayıldı bayılacak... Ve bum!** Bir anda garibim Anadolu kulübü kendisini atmosferin içinde kaybediyor. Fatih Terim de, **"dört koldan saldıran düşmanı"** püskürtmenin verdiği gururla mutlu mesut evine dönüyor. Ve bu senaryo bozuk bir plak gibi her sene tekrar ediyor, **ne zaman birileri rant çarkına çomak sokmaya çalışsa darbeyi yiyor.**

Fakat Mersin maçından sonra Terim, taktiğinin altın kurallarından birini ihlal etti. Türkiye'de belki de en el üstünde tutulan yorumcuyu alenen tehdit etti:

"Buradan Rıdvan'a (Dilmen) da bir haberim olsun, bana neyin yakışıp neyin yakışmayacağını ben bilirim. Ben de kendisine bu yaklaşımını yakıştıramadım. Onun için dikkatli konuşsun. Algıyı başka tarafa çekmenin manası yok. O da kendine yakışanı yapsın."

Bu kritik hata hem kendisine verilen cezayı etkileyecek hem de ortamı çığırından çıkarmak için yaptığı tüm hareketlere daha fazla tepki oluşmasını sağlayacak. **Oysa Dilmen çarkın bir dişlisi olarak söylemek zorunda olduğu şeyleri, hem de incelte incelte kıymık kıvamına getirerek, söylemişti.** Terim'in yapması gereken de sükûnetle eleştirileri kabul etmektir. Ama nasıl devasa bir egoya sahip olduğunu şu cümlelerinden anlarız sanırım:

"Fatih Terim'i ben atayım, prestijini sarsayım, itibarsızlaştırayım... Böyle bir şey yok. Bunlar kulübe bekçisi. İtiraz etme, kalkma ayağa... Yok böyle bir şey. Bir şey yapmadım atıldım, atıldıktan sonra her şeyi yaptım. Onun yakışıp yakışmadığını da ben bilirim. Herkes dikkatli konuşsun."

Ancak bu egonun ona pahalya patlama ihtimali bu sefer çok yüksek. **Eğer PFDK ve Tahkim Kurulu biraz cesur davranabilirse, "büyük" kulüpler ortalığı karıştırmadan önce bir daha düşünmek zorunda kalır.**

arda251934@hotmail.com

Bir Galatasaray ve iki Rıdvan

Arda Alan 15.04.2013

"Real Madrid'le oynadıkları iki maça da 4-3-1-2 ile başlayan Fatih Terim, Madrid'de ikinci yarı üçlüye dönerken bu kez 4-2-3-1'e döndü. Dedi ki üçlü oynadım olmadı, 4-3-1-2 oynadım olmadı, hatta üçlünün her versiyonunu oynadım olmadı. 4-2-3-1'e döndü ve Real Madrid'i darmadağın etti. Hazırlanış olarak şahane goller attı Galatasaray. Real Madrid gibi üst düzey bir takım karşısında bütün dünyaya 'Neler oluyor? Bir futbol mucizesi mi geliyor' dedirtti. Olmadı, ama Galatasaray iz bıraktı."

Bunlar geçtiğimiz hafta Galatasaray'ın Real Madrid'i mağlup ettiği maçtan sonra **Rıdvan Dilmen**'in yaptığı yorumlar. **"Üstat"** daha önce de sıkça belirttiği gibi, dizilişin **"sihirli dokunuşuna"** vurgu yapmış ve Terim'in sahadaki oyuncuların konumlarını değiştirerek (**Dilmen diziliş ile stratejiyi aynı şey olarak görüyor demek ki**) nasıl **"muazzam"** bir başarı elde ettiğini göstermiş.

Oyuncuları sahaya dizip, gerisini **"Allah'a havale etmenin"** strateji ile nasıl bir benzerlik içerdiği başka bir yazının konusu olsun. Benim için daha ilgi çekici olan; Terim'in her maçta gönül rahatlığıyla uygulayabileceği, sabit bir oyun planı kurgulamadan, bir **"futbol mucizesini"** nasıl yarattığı (**Eğer siz de "Oyun rakibe göre belirlenir" diyenlerdenseniz, her akşam tok karnına bir saat Barcelona izlemenizi öneriyorum**).

Rıdvan Dilmen'in bir de **Karabükspor** karşısında gördüğü Galatasaray'a bakarsak, Terim'in kafa karışıklığını daha iyi anlarız diye düşünüyorum:

"Belki çok pozisyona giremedi ama oyuna hükmeden hep Galatasaray'dı. Muhtemelen maçın sonlarına doğru risk alacaktı ama ikinci yarının başında Sneijder'in yarattığı; yarattı diyorum, çünkü yoğu var etti. Topu aldı, döndü Drogba ile ikiye bir yaptı ve ayak içi ile uzak köşeye bıraktı. Daha sonra da maçın vasat oyuncularından Burak Yılmaz'ın yerine Emre'yi oyuna alıp orta sahayı beşledi ve Galatasaray kenar yönetimi oyunu tuttu..."

Şimdi insan düşünmeden edemiyor tabii... Sen gel Madrid'i **"darmadağın et"**, Ronaldo'ya **"kök söktür"**; sonra Karabükspor'a karşı **"kontrollü oyna"**, Lua Lua'ya **"çok dikkat et"**! Bu nasıl yaman bir çelişkidir yahu. Herhâlde Karabükspor Şampiyonlar Ligi'nde yarı finale çıktı da biz fark edemedik!

Eh, realitede Karabükspor'un Wembley yolunda olmadığını hesaba katarsak, **geriye kalan tek cevap Terim'in belli bir oyun planına sahip olmaması oluyor.**

Oysa Rıdvan Dilmen'e göre; Sneijder'i on metre ileri, Selçuk'u da on metre geride oynatınca Terim bir **"oyun planı"** yapmış oluyor. **Selçuk ve Sneijder'in neden o şekilde konumlandığını, görevlerinin ne olduğunu veya set hücumu içerisinde nasıl bir işlevlerinin olacağını sormak ise aklına hiç gelmiyor.** Yıllardan beri süregelen bir ezber ile **"Teknik direktör oyuncular sahaya dizer, geri kalanı maharetli ayaklar halleder"** deyip geçiyor.

Eğer **“teknik direktörlük”** makamına addettiğimiz görev bu ise, bu makama böyle şaşaalı bir isim koymamıza ve aynı derecede şaşaalı bir ücret ödememize hiç gerek yok. Böyle olursa en azından **“Güçlü kadro, kreatif oyuncular, bireysel hatalar”** gibi **beyliğin beyliği** laflar bir gerçeklik kazanır. Böyle olursa en azından milyonlarca genç içinden yetiştiremediğimiz oyuncuları milyon dolarlar karşılığında ithal etmemiz mantıklı bir hâle gelir.

Oysa **Avrupa’daki** teknik direktörler bu mesleğe yeni bir soluk getirdi. Artık **“Ali iyi orta keser onu kanada koyalım, Veli araya iyi top atar onu da 10 numara oynatalım”** gibi sığ planlar yapmak yerine, aynı basketboldaki gibi oyunun her ânını kurgulayarak çok daha bilinçli ve sistematik bir strateji yaratıyorlar.

Fakat Dilmen Mersin maçından sonra Terim’den mesajı almış olacak ki bu orta çağ futbolunu kutsamaya devam ediyor. Ne de olsa oyunun seviyesi ne kadar artarsa onun da işi o kadar zorlaşıyor.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kulübe görevlisi

Arda Alan 22.04.2013

Kulübe görevlisi **Aybaba** (Artık ona böyle hitap edeceğim), **Beşiktaş’ı** Türkiye’nin **Barcelona’sı** yaptığını iddia ederken; herhalde **Holosko’nun “ışıltili”** golleri gözünü fazla almıştı (Gözlerinin yapısı da işini zorlaştırıyor malumunuz). Ancak gördüğü tozpembe rüyadan uyanması çok uzun sürmedi. O kenarda şık giyimiyle mekân sahiplerini aratmazken, **Fernandes’in** yokluğu (**“hayali”** takım düzeninde tabii) bir **“teknik direktörü”** çok arattı doğrusu. Zira **her maçın daha otuzuncu dakikasında yaptığı planlardan vazgeçen biri teknik direktörlük sıfatını hak etmiyor bana göre.**

Alınan mağlubiyetler sonrası şimdilerde **“Sana gitme demeyeceğim”** diye mırıldananların, çok değil **Fenerbahçe** galibiyetinin ardından, Aybaba’yı kısıtlı imkânlarla büyük işler başaran, **“büyük devrimci”** ilan etmelerine ramak kalmıştı. Peki, o günden bugüne ne değişti? Bir anda **Akhisar Belediyespor** mu Barça oluverdi yoksa!

Akhisar belki Barça olmadı, fakat Gekas’ın sadece soğukkanlı ve kurnaz davranarak yarattığı değişim bu ligin ne kadar absürt olduğunu bizlere bir kez daha gösterdi.

İki takımın da oyun planı olarak öngördüğü şey aynıydı aslında. Biz bu şeye **“oyunumsu yapı”** da diyebiliriz. Çünkü o kadar basit ve yüzeysel planlar ki bunlar, dönüp ilkokul birinci sınıfta yaptığım resimlere bakınca onlar bile daha komplike geliyor bana.

Birinin planı Gekas’ı defansın arkasına kaçırmak, diğerininki ise Fernandes’e bir ara top attırmak, hepsi bu. Karşı konulması imkânsız planlar gibi duruyor değil mi? Diyelim ki **Hamza Hamzaoğlu’nun** futbol dışında ciddi sıkıntıları var, elindeki imkânlar gerçekten kısıtlı (ki İstanbul kulüplerinin yaşadığı imkânsızlıklar, Anadolu’dakilerin yanında solda sıfır kalır). **Peki ya Aybaba? Bir yıldır bu takımın başında ve ortaya koyabildiği en yaratıcı çalışma bu mudur?** Buradan sıkça dile getirdiğim **“Aybaba’nın maaşı Fernandes’e verilmeli”** önerimi de Beşiktaş yönetimi ciddi bir şekilde düşünmeli bence.

İki takımın da aynı zihniyetle sahaya çıktığını varsayarsak, sonucun tesadüfi olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Akhisar beş farkla da kazanabilirdi, tam tersi şekilde Beşiktaş da galip gelebilirdi. Taktiksel düzey bu kadar düşük olunca iki takım arasındaki farkı maça bakışları yarattı. **Bir taraf tek “oyun” umudu tribünde otururken, kolu kanadı kırılmış ve alıştığı kontratak oyununa kendisinden daha fazla sarılmış bir rakibe karşı kafa karışıklığı içerisinde; diğeri ise kendisini zorlamadan, “maceraya girmeden”, paşa paşa defansın arkasına sarkmayı bekliyor.** Beşiktaş oynamak zorunda kalınca da zurna zırt dedi hâliyle.

Son haftalarda ortaya çıkan tablonun emareleri aslında Aybaba’nın zirve yaptığı Fenerbahçe maçında ortaya çıkmıştı. **Oynamak isteyen rakipleri sömürmek ve “Daumculuk” oynamak kolaydır.** Ancak eninde sonunda sizin de oynamanız ve ortaya iş görür bir strateji koymanız gerekir. İşte bugünlerde Aybaba’nın ne kadar **“vizyon”** sahibi biri olduğuna hep birlikte şahit oluyoruz.

Kaleci Gözüyle

Oynadığı oyun hakkında en ufak bir fikri olmayan bir takımın, nasıl savunma yapacağını bilmesi de beklenemez hâliyle. Bu bilinçsizlik de size bol golle döner. İşte burada faturayı kaleciye kesmek doğru değil. Geldiği günden bu yana her ne kadar istikrarsız bir görüntü çizse de yenilen gollerin yüzde 80-90’ı **McGregor**’ın hatası dışında geliyor. Ancak Akhisar maçında ikinci goldeki çıkışı düzenli olarak yaptığı bir hata. Oyuncunun üstüne giderken ayaklarını fazla açıyor. Bu hem koşusunu dengesizleştiriyor, hem de üzerine vurulan topların bacak arası olmasına yol açıyor. Kendisine stil olarak vücudunu set hâline getirmeyi seçtiyse bunun doğru icrası için **Onur Kıvrak**’ı izleyebilir. Zira Onur tam vuruş ânında bacaklarını ve kollarını açarak doğru duruşu gösteriyor.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Edeb Ya Hu!

Arda Alan 29.04.2013

Samet Aybaba, geçen haftaki **Akhisar Belediyespor** maçından sonra taraftarın tepkisine çok **“içerlemiş”** olacak ki, bu hafta takımı kazanmasına rağmen pek bir keyifsizdi. Herhalde Beşiktaş taraftarının oynanan oyuna değil sonuçlara tepki gösterdiğini düşünüyor. Zira maç sonu açıklamasında kendisine gösterilen tepkinin nedenini pek anlamış gözüküyordu:

“Ben şöyle bir hata yaptım. Herkesin küme düşer, kaleye gidemez, gol atamaz dediği takımı şampiyon adayı bir takım yaptım. Hâlen Şampiyonlar Ligi adayı bu takım. Biz Beşiktaşlıyız. Gönül istiyor ki sahada Beşiktaş forması giyen insanlara taraftar biraz daha yürekten destek versin, onların emeğine saygı duysun. Olabilir, bana kızabilirler, kötü teknik direktörlük yapabilirim ama benim Beşiktaş’ın en büyük üç kaptanından biri olduğum unutulmamalı. Yakışmıyor yani.”

Bu açıklamaya gülünür mü ağlanır mı ben bilemedim. Aybaba'nın bahsettiği, "Bu takım küme düşer" diyen insanları da çok merak ettim doğrusu. **Acaba bu kişiler Beşiktaş'ın Premier Lig'e transfer olduğunu falan mı düşünüyorlardı; yoksa Orduspor, Elazığspor, Mersin İdman Yurdu gibi "tehlikeli" ekipleri barındıran Süper Lig gözlerini fazla mı korkutmuştu!**

Tüm bu söylemlerin kaynağının ne olduğunu kestirmek güç, ancak bunların bir **"mağduriyet kalkanı"** oluşturmak adına Aybaba'nın işine çok yaradığını söyleyebiliriz. **"Feda yılı, dar kadro, kısıtlı bütçe"** gibi mazeretlerle kendisine gelen eleştirileri öyle bir savurdu ki, Patriotlar yanında halt etti. Tamamı konjonktürel bol gollü galibiyetlerde, tipik yerli teknik direktör mantığıyla tüm **"başarıyı"** kendine mal ederken, mağlubiyetler ardı ardına sıralandığında **"bireysel hatalar"** piyasaya çıkıyordu nasıl oluyorsa.

Buradan Aybaba'nın kendine hiç güven duymadığı sonucuna rahatlıkla varabiliriz. **Kendine güven duymuyor, çünkü bu güveni yaratacak bir oyun planı hakkında hiçbir fikrî altyapısı yok.** Artık fosilleşmiş bir mantıkla oyuncuları sahaya dizip gerisini Allah'a havale ediyor. Bu yüzden her maça farklı bir onbir ile çıkıyor, her maçın daha otuzuncu dakikasında oyuncu değişikliği yapıyor. Hem kendisi hem de oyuncuları düzenli bir biçimde uygulayabilecekleri bir plandan yoksun olduğu için takım çok kolayca dağılıyor.

Aybaba'nın açıklamalarından da yaşadığı tedirginliği anlamak mümkün. Sonuçlardan bağımsız olarak değerlendirildiğinde ortaya elle tutulur bir oyun koyamadığının kendisi de bilincinde. Bunun için de **"Ben Beşiktaş'ın efsane oyuncularındanım, en büyük üç kaptanından biriyim"** gibi buram buram ego kokan söylemlere başvuruyor.

Oysa bu sene, çok daha farklı değerlendirilebilirdi. Madem daha baştan kayıp bir yıl olarak değerlendiriliyordu, neden yeni bir sistemin temelleri atılmaya çalışılmadı. Ülkede oynanan **"Slowmotion"** futbol belliyken, Samet Bey bir değişim yaratmak için Arap şeyhlerinin Beşiktaş'ı satın almasını mı bekliyordu?

Kendi sorumluluğunu oyunculara yükleyen ve teknik direktörlük makamını anlamsızlaştıran bu zihniyet neredeyse tüm yerli **"hocalarda"** var. Kadroyu **"yetenekli"** oyuncularla donattıktan sonra yedek kulübesinde **"gerine gerine"** maç izlemek hepsinin en büyük hayali. Önüne gelene kadronun darlığından yakınan Aybaba da her gece aynı rüyayı görüyor olmalı.

O zaman buradan soruyorum; **"Madem bütün işi oyuncular yapacak, siz ne işe yarıyorsunuz?"** Eğer işiniz yalnızca "yetenekli" oyuncuları seçip sahaya dizmekse size neden **"teknik direktör"** diyoruz? Porto, Dortmund gibi kulüplerin darphane gibi oyuncu yetiştirip aynı zamanda düzenli başarı kazanmalarını hiç irdelediniz mi?

Aybaba kendisini eleştirenlere **"Edep Ya Hu!"** demek yerine bu sorular üzerine düşünürse çok daha hayırlı olur.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Şampiyonun' öyküsü

Arda Alan 08.05.2013

Beklenen son geldi ve Galatasaray Süper Lig’de şampiyonluğa ulaştı. Açıkçası Sivasspor yediği dördüncü gole kadar sahada sadece figürandı. Anlaşılan o ki daha önce sıkça bahsettiğim **“İstanbul takımı kazanmalı psikolojisi”** Sivaslı oyuncularda ciddi bir kaygı yaratmış. Bu öyle bir kaygı ki, oyuncuların çoğu zaman eli ayağı birbirine karıştığı için bir oyundan da söz edemiyoruz. Ancak dört gol ve kaçınılmaz sondan sonra kendilerine gelebildiler. Karşısında psikolojik olarak futbol oynamaya hazır olmayan bir rakip bulan Galatasaray da rahat bir şampiyonluğa uçtu hâliyle.

Peki, Galatasaray bu konuma nasıl geldi? En yakın rakibinin yedi puan önünde, bitime üç hafta kala şampiyonluğunu ilan edecek seviyeye gelirken gerçekten **“dominant”** bir oyuna sahip miydi?

Belki Galatasaraylı arkadaşlar bana kızacak ama Terim’in ve dolayısıyla Galatasaray’ın oyun olarak bize izlettiği şey, temelinde rakiplerinin oynadığı oyundan hiç de farklı değil. Terim de tıpkı diğer yerli teknik direktörler gibi **“yetenekli”** oyuncularının yüklendiği arabayı sürüyor. Kendisinin özenle hazırlaması gereken set oyunlarını, Selçuk’un saha içinde anlık bir kararla yaratmasını umarak yaşıyor. Hâl böyleyken bu şampiyonluğa bir plan dâhilinde ulaşıldığını söylemek zor.

Ancak dediğim gibi, bu belirsizlik hâli yalnızca Galatasaray’a has bir durum değil. Süper Lig’deki tüm takımların **“oyun”** kavramından anladıkları şey Yontma Taş Devri’nden kalma olduğu için, kimse ne kadar basit bir oyun oynandığını algılayamıyor. Ancak Avrupa’da kalburüstü takımlarla karşılaşıldığında acı gerçek ortaya çıkıyor.

Oyunun bu kadar aşağılandığı yerde, doğal olarak **“güçlü kadro, yetenekli oyuncular”** gibi komik laflar piyasaya çıkar. Teknik direktörlerin sorumluluk alma konusunda oldukça isteksiz davranması da maalesef bu argümanları haklı çıkarıyor.

Misal, şampiyonluk turundan sonra biri çıkıp da **“Bu şampiyonlukta en büyük pay Selçuk’undur”** dese, Terim buna nasıl bir tepki verir merak ediyorum. İtiraz etmeye kalksa ne diyecek? **“Benim rolümü nasıl küçümsersin, oyuncularını benden daha iyi sahaya dizen yok!”** diye mi kendini savunacak? Yoksa **“Soyunma odasında oyuncularını benden daha iyi kimse gazlayamaz”** mı diyecek?

Dolayısıyla Galatasaray’ın bu seneki performansını ele aldığımızda, Fatih Terim’in takıma etkisinin oldukça minimal olduğunu söyleyebiliriz. Ancak Türkiye’de oyun o kadar yavaş oynanıyor ki, aklı ve ayakları makul bir hızda uyum gösteren oyunculara sahipseniz işiniz çok kolay. Oyuncularınız gerginlikten gözü dönmüş rakiplere karşı biraz soğukkanlı davranmayı başarırsa, siz de kulübenizde mutlu mesut bir yaşam sürebilirsiniz.

Fatih Terim’in bu sene yaptığı da aynen buydu. Takımı (Türkiye standartlarında) yıldız oyuncularla doldurup, bir de iyi bir kondisyoner alırsanız Türkiye ligini rahatlıkla süpürebilirsiniz. Ancak Avrupa’da işler bu kadar yavaş yürümez. O sahnede teknik direktörün sazi eline alması gerekir.

Bu sene Galatasaray’ın Avrupa’da geldiği noktayı anti-tez olarak ileri sürenler olacaktır. **Ben de o zaman, “Galatasaray hangi maçta sabit bir oyun sergiledi” diye soracağım. “Alınan sonuçların tesadüfi olmadığını ve seneye tekrarlanabileceğini oyunun hangi özelliği ile kanıtlayacaksınız?” demekten vazgeçmeyeceğim.**

Çünkü böylesine küçük çaplı ve konjonktürel başarılarla taraftarın gözü boyanıyor. **Yönetici– teknik direktör– medya üçgeninde kurulan rant çarkı işlemeye devam ediyor.** Sadece Galatasaray değil, Türkiye’de kim şampiyon olursa olsun o sezon taraftarını afyonluyor sadece.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elveda hüzün

Arda Alan 13.05.2013

İnönü'nün havasını ilk defa soluduğumda henüz üç yaşındaydım. Beşiktaş sıcak bir ağustos günü sezonu **Şekerspor** maçıyla açıyordu ve biz de ailecek tribünde yerimizi almıştık. Her ne kadar sezonun genelinde işler yolunda gitmese de (Beşiktaş 1997-98 sezonunu altıncı sırada bitirmişti) ilk maçta **Yusuf Tokaç** ve **Amokachi**'nin gollerıyla İnönü kariyerim galibiyetle başlamıştı.

O gün galibiyetle birlikte iyice coşan taraftar beni büyülemişti. Yaklaşık otuz bin kişinin kendinden geçişine tanık olmanın yanında, anne ve babamı da hiç görmediğim kadar coşkulu görmek beni oldukça şaşırtmıştı ve açıkçası korkutmuştu. Sevinçle karışık endişenin yarattığı duygu bilinçaltımda öyle bir imge bırakmış ki bugün bile o maçı hatırladığımda tüylerim diken diken oluyor.

Şimdilerde herkesin aklında tıpkı benim gibi İnönü'yle, sevgiliyle ilk tanışma anları vardır muhakkak. Her ne kadar bize daha iyisi vaat edilse de, bu sevgiliden ayrılmak kolay olmuyor.

Veda maçı öncesinde doğal olarak taraftarda hüzünlü bir hava vardı. Polis de sağ olsun, tıpkı Yeşilçam filmlerindeki despot babalar gibi, sevgilileri zorla ayırmaya yeminliymişçesine saldırdı. **Kenan Başaran**'ın deyiimiyle: **"İnsanlar zaten dün ağlayacaktı polis, senin biber gazına lüzum yoktu."**

Her şeye rağmen bu **"biberli hava"** maça yansımadı ve en azından maç sırasında taraftar güzel bir veda gösterisi sundu. **"Aldırma Kartal"** tezahüratları arasında statta kaç kişi maçı izliyordu bilemiyorum.

Maç öyle bir hava içinde oynanıyordu ki, Gençlerbirliği oyuncularının taraftarı izlemekle top oynamak arasında bir ikilemde kalmış olmaları muhtemel. Aynı geçen hafta Sivasspor'un şampiyonluk gösterisindeki rolünü kabullenip sahada figüran olması gibi, Gençler de veda gösterisine saygıyla boyun eğerek sahada yokları oynadı.

Yine, aynı geçen hafta oynanan Galatasaray- Sivasspor maçında olduğu gibi bu maçta da iki takım arasında öylesine zihinsel bir uçurum vardı ki, iki teknik direktörün oyun kurgusundaki zafiyetlerinin üzeri örtüldü.

Oysa ne yaptığından pek de haberi olmadan saldırmaya çalışan Beşiktaş'a karşı defans ve dolayısıyla oyun biraz daha ileriye kurulabilseydi, bizim için çok da güzel olmayan bir veda maçı ortaya çıkabilirdi. Ancak çok klişe olacak ama Gençlerbirliği oyuncuları kafaca çoktan tatile çıkmış. Aldıkları paranın karşılığını oynadıkları her saniye verecek kadar da sanıyorum iş ahlakına sahip değiller.

Aybaba ise taraftarın yarattığı atmosfer ve Gençlerbirliği'nin durumu sayesinde oldukça **"mesut"** günlerinden birini yaşadı. Ortada futbol adına olağandışı bir atmosfer vardı ve açıkçası piyango ona vurdu. **Ancak yönetim oluştan güzel havanın Aybaba'yı aklamasına izin vermemeli.** Sezon boyunca bizlere izlettirdiği oyun ve arkasına saklandığı mazeretler malum.

Kaleci Gözüyle

Her ne kadar Gençlerbirliği'nde bir tatil havası oluşmuşsa da, bu tarz durumlardan en az etkilenen isimler kalecilerdir. Mesleğinin varoluşsal olarak ortaya çıkardığı gerginlik her türlü rehavete karşı panzehir gibidir. Rehavet bir yana, kalecilerin baş düşmanı tam tersine aşırı konsantrasyondur. Özellikle düzenli oynamayan yedek kaleciler forma şansı bulduğunda bu durum kendini gösterir. Gençlerbirliği'nde kaleci **Ferhat**'ın da aynı durumu yaşadığını düşünüyorum. Kendini göstermek adına, bulduğu fırsata kaldıramayacağı kadar konsantre olmaya çalıştı ve vücudu hâliyle kaskatı kesildi. Özellikle yediği ilk golde, o şut idmanda kendisine atılsaydı zıplamasına bile gerek kalmadan topu çelebilirdi. Topa dokunmayı başarmıştı çünkü. Ancak kaleciliğimin ilk dönemlerinden bu gerginliğe çok aşına olduğum için Ferhat'ın yaşadığı durumu anlıyorum. Yapılan işten keyif almanın önüne başka bir hedef koyduğunuz zaman işler çıkırından çıkabiliyor.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol ve şiddet kültürü

Arda Alan 20.05.2013

Geçtiğimiz hafta oynanan derbide futbolcuların sergilediği davranışlar, bir taraftarın hayatını kaybetmesi ve Beşiktaş-Gençlerbirliği maçının öncesinde taraftarın polisle yaşadığı gerilim, aslında sürekli sıcak olan **“sporda şiddet”** konusunun yeniden gündeme gelmesini sağladı. İki gün içerisinde o kadar fazla olay meydana geldi ki, kalitesiz malı pazarlama konusunda ustalaşan medya bile **“Ne olacak hâlimiz?”** havasına girmek zorunda kaldı.

Tabii ki işin içine cinayet girdiği zaman olay çok farklı bir boyuta geçmiş oluyor. Ben açıkçası böyle bir kendini kaybetme hâlinin yalnızca sosyolojik verilerle açıklanabileceğine inanmıyorum. Sahada oyuncular isterlerse bin bir türlü çirkeflik yapsın (ki yapıyorlar), taraftar Fildişi Sahilleri'nin önemli ihracat ürünlerinden **“muzu”** göstererek **Drogba**'ya sevgilerini iletсин, **Sabri** ile **Volkan** birbirlerini istedikleri kadar tırmıklasın. Hiç fark etmez. **Bu yalnızca hasta bir ruhun yapabileceği bir şey.** O yüzden bu vakayı diğerlerinden biraz ayırmak gerek.

Ancak diğer tüm hadiseler artık kanıksama noktasına geldiğimiz şiddet kültürünün bilindik uzantıları. Onları bu kadar popüler yapan ise medyanın gözünü bir saniye bile ayırmadığı İstanbul kulüplerinin olayların merkezinde olması. Oysa bu tür durumlar ülkenin genelinde neredeyse her gün gerçekleşiyor. **En basitinden, bugünlerde gündemin gazıyla ırkçılıkla mücadelede Mandela kıvamına gelen isimler Diyarbakırspor Bursa deplasmanında ırkçılığın dik âlâsına maruz kalırken neredeydi? Veya çok geçmişe gitmeyelim, iki hafta önce çevik kuvvet U-14 maçında çocuklara biber gazı sıkarken kaç kişi bundan bahsetti?**

Sizin de anlayacağınız üzere mesele ancak burnumuzun dibine girdiği zaman çark ediyoruz. Dolayısıyla bunlar da unutulacak, ancak şiddet baki kalacak. **Ahmet Hamdi**'nin deyimiyle **“Sahnenin Dışındakiler”** de üç maymunu oynamaya devam edecek.

Peki, şiddetin sporun içinde bu kadar var olmasının sebepleri ne? Neden futbol bir oyun olmaktan çıkarak saha dışındaki meselelerin adeta farklı renklerle sembolleştirilerek kapıştırılması hâline dönüştü?

Bunun en temel sebebi elbette futbolun da diğer bütün sektörler gibi baskıcı ve maddiyatçı sistemin içine entegre olması. Bu öylesine bir entegrasyon ki, sahada rakibini ezme isteğinden gözü dönmüş büyükleri izleyen küçükler bile oyunun ruhunu unutarak büyüyor. Oyunun en saf hâline tanık olmak amacıyla izlediğimiz altyapı maçlarında bile kavgâ, küfür normalleşmiş bir durum.

Özellikle demokrasinin ve fikir özgürlüğünün kısıtlı olduğu ülkelere göz attığınızda bu tür durumların daha sık yaşandığını görüyorsunuz. Spor ve özellikle de futbol stadyumları, günlük hayatta baskıdan kırıdayamayan insanların “deşarj” olduğu bir yer hâline geliyor. **Mısır**’da devrim sancıları yaşanırken karşıt görüşlü **El Ahli- El Masri** takımlarının maçında çıkan olaylarda 73 kişinin ölmesi futbolun siyasi meselelerde nasıl kullanıldığını çarpıcı bir biçimde gösteriyor.

Tabii bu meselenin çözümü uzun vadede çok köklü değişimler yapmayı gerektiriyor. Dünyadaki ekonomik yapılanmanın bugün yarın değişme ihtimali de pek olmadığına göre, yerelden evrensele uzanacak küçük ama etkili çözümlerle işe başlamak daha doğru olur.

Örneğin, ekonomik getirisi kulüpler arası turnuvalarla karşılaştırıldığında oldukça cüzi olan milli takımlar arası turnuvalar bu tür “**mikro**” uygulamalar için biçilmiş kaftan. Dünyanın dört bir yanından insanların bulunduğu organizasyonlar oyunun ruhunu yeniden hatırlama konusunda oldukça faydalı olabilir. Bu uygulamaların içeriği de başka bir yazının konusu olsun.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alman işi pres!

Arda Alan 27.05.2013

Cumartesi akşamı oynanan Şampiyonlar Ligi finali hem bize harika bir futbol ziyafeti sundu hem de Almanların öğrenme kapasitelerine bir kez daha hayran kalmamızı sağladı. İki takımın da sezon boyunca çok iyi hazırlandığı ve gerek fiziksel olarak gerekse stratejik olarak bu sahnede yer almayı en çok hak eden isimler oldukları konusunda şüphe yok. Maçı izleyen çoğu kişinin “**Özet izler gibi maç izledik**” demesi de oyunu çok güzel özetliyor sanırım.

Hâl böyle olunca iki takım arasındaki farkı çok ince detaylar belirledi. **Borussia Dortmund** oyunu rakip sahada oynamak isteyen taraf olarak daha sabırlı bir tutum sergileseydi, ilk yirmi dakikada **Neuer**’i birçok kez mağlup edebilirdi. Fakat kendi oyunlarının doğal bir sonucu olarak hücumu hızlı sonlandırmaya çalıştılar. Bu da, yine doğal olarak, oyunu dengesizleştirdi ve hızlı hücum kovalayan **Bayern Münih**’e geniş boş alanlar sağladı. Şu an dünya üzerinde, boş alan bırakmak isteyeceğiniz son takımın da Münih olduğu düşünüldüğünde açıkçası **Robben**’in bu kadar pozisyona girmemesi şaşırtıcı olurdu.

Sonuç olarak Bavyalılar kazandı ve **Heynckes** bir efsane olarak veda etti. Herkesin aklındaki soru ise sabit kaldı: “**Almanlar bu işi nasıl becerdi?**”

Burada Alman kültürünün azim ve çalışkanlığına şapka çıkarmakla birlikte yeni bir şey üretmediklerini

de söylemek durumundayım. Barcelona'nın yıllardır uyguladığı **“topun kaptırıldığı yerde pres”** mantığının bir adım yükseltilmiş ve hızlandırılmış bir versiyonunu izletiyorlar bize. Her ne kadar Almanlar bunu **“Gegenpressing (karşı pres)”** olarak yeni bir şey gibi lanse etseler de, bu olgu futbolun içinde hep vardı zaten. İronik olan ise bu baskı kavramını sistemleştiren ve geliştiren Barça'nın, **Vilanova** döneminde gittikçe muhafazakârlaşarak bu kavramdan uzaklaşması. Bayern karşısında yaşadığı hezimet umarım Tito'ya yanlış yolda olduğunu göstermiştir.

Her neyse, biz Gegenpressing kavramının neden bu kadar ön plana çıktığını irdelemeye devam edelim. İzlerken varlığından haberdar olduğumuz bu taktiğin, **“fiyakalı”** bir isimle pazara sunulduğunu Bundesliga hakkındaki yazılarından tanıdığımız **Orhan Uluca'nın** yazısından öğrendim. *Futbolburada.com*'daki yazısı rakip yarı sahada pres kavramının güzel bir tanıtımını yapıyor. Uğur Meleke'nin emeğe saygı göstermeden hemen sahiplendiği bu kavramın futbol literatürüne yerleşme potansiyeli gözönüne alındığında bu yazıya bir göz atmanızı öneririm.

Ancak Uluca'ya katılmadığım bazı noktalar da var. Bunlardan en önemlisi pres olgusunun oyunun içinde bir araç olmaktan ziyade bir amaçmış gibi algılanması. Oysa pres stratejinin kendisi değil ayaklarından biridir sadece. Topun kaptırıldığı yerde çok adamla baskı yapılması ve rakibin belirsiz bir hücumla zorlanması yegâne hedefi topa tekrardan sahip olmak ve kendi oyununu oynamaktır. Yoksa presten sonrası yeniden belirsizlik olursa (ki **Mourinho'nun** takıldığı nokta da buydu) bu bir kör dövüşünü andırmaya başlar ve en basit hâliyle bir **“kontratak”** oyununa dönüşür.

Münih ve Dortmund arasındaki fark da tam olarak burada ortaya çıkıyor. **Heynckes** bu baskı kavramını aynı Mourinho gibi bir kontratak oyunu içerisinde konumlandırdı. Madrid'den farkı ise oyunun gerisinde konumlanan ve defansif olarak nitelendirilen oyuncularını hücumun içinde daha efektif kullanmasıydı. Ve çok daha hızlıydı tabii ki.

Oysa Dortmund Madrid'in değil Barça'nın oyununa daha yakın duruyor. Her ne kadar **Klopp** da ilk dönemlerinde kontrayı andıran bir oyun ortaya koysa da geçen üç yılda kendini çok geliştirdi. Topa daha fazla hükmeden ve rakibi hapseden bir Dortmund var.

Gegenpressing kavramını birkaç yazıda daha ele alacağım. Devamı haftaya...

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alman işi pres! (2)

Arda Alan 03.06.2013

Geçen hafta **“Gegenpressing”** kavramına bir giriş yapmıştık. Baskı mantığının genel hatları ve işleyişi konusunda bu kavramı ortaya koyanlarla hemfikirim. Ancak bu taktiğin hizmet ettiği strateji konusunda bazı eleştirilerim var.

Öncelikle Alman ekiplerinin son dönemlerdeki başarısı üzerine, popülist bir yaklaşımla, **rakibe önde baskı kurmayı başlı başına bir strateji gibi gösterenlere katılmadığımı** belirtmek zorundayım. Çünkü daha önce

de birçok kez belirttiğim gibi **rakibe baskı kurmak ancak top kazanıldığında ne yapılacağı biliniyorsa etkili olur.**

Oysa baskıyı tek başına yeterli bir olgu gibi göstermek, kontratak oyununa davetiye çıkarmak demektir. Bunun yerine **baskının bize öğrettiklerini (topu kaptırınca ilk beş saniye içinde geri kazan, rakibin pas opsiyonlarını kapat vs.)** kabul ettikten sonra şu soruyu sormamız gerekir: **Bu baskı neye hizmet ediyor?**

Burada da iki seçenek ön plana çıkıyor: **Kontratak** veya **set hücumu.**

Eğer tembellik edip, **“Topun olduğu yerde baskı yaparım, topu kapınca da oyuncular gerisini getirir”** diyorsanız sizi kontratakçıların bölümüne alalım. Her ne kadar **Bayern Münih** bu anlayışı bu sene zirveye ulaştırdıysa da, bu panzehri olmayan bir formül değil. Şampiyonlar Ligi finalinin ilk yirmi dakikasında ve Guardiola **Barcelona’sının Real Madrid’le** her karşılaşmasında gözlemlediğimiz gibi; **istediğiniz kadar hızlı olun, rakibiniz sizi kendi yarı sahanıza hapsedmişse hızınız sizi kurtaramaz.** Oyun hep sizin kalenizin yakınlarında oynandığı için dönen her top tekrar tehlike yaratır.

Çünkü kontratak varoluşu sebebiyle rakibe bağımlıdır ve ortaya asla istikrarlı bir oyun koymaz. Hâliyle **“topu kazandıktan sonra ilk sekiz saniye içinde ceza kesilmelidir”** mantığı, içinde oldukça belirsizlik barındırıyor. Misal, rakibinizin sizi aynı Barcelona gibi yarı sahanıza hapsedtiğini düşünün. Diyelim ki topu kaptınız, tamamen kendi sahasına kapanmış bir takım ne kadar hızlı ve etkili bir hücum geliştirebilir ki?

Diğer taraftan set hücumunda ise **“Önde baskı yaparım, topu kazandıktan sonra da kendi planımı uygulamak için uygun pozisyon yaratmaya çalışırım”** mantığı baskındır. Eğer nihai hedef olan **“gole”** ulaşmak adına uygun bir pozisyon yoksa, oyunu dengesizleştirecek bir biçimde zorlama hücumlara girişmek rakibe topu hediye etmekten başka bir işe yaramaz. Topu kazanmak için tekrar bir efor sarf etmeniz gerektiği de düşünüldüğünde bu pozisyonlar bu kadar kolay harcanamayacak kadar değerlidir.

Sık sık söylediğim gibi, kontratak oyununun en hararetli savunucusu olan **Mourinho’nun** yaşadığı trajedi de bundan kaynaklanır. O da rakibi bunaltan bir baskı kurmanın ve ardından tamamen doğaçlama gelişen ani hücumlarla işi bitirmenin hayalini kuruyordu. Ancak pingpong oyununu andıran böylesine bir **“kazan- kaybet- kazan”** temposunu ne oyuncuların kondisyonu kaldırır, ne de topa hâkim olan rakipler bu fırsatları verir.

Guardiola Barcelona’sı da tam anlamıyla topa hükmeden bir takımdı. Ayrıca Barca önde baskıyı kuru bir şekilde tek strateji olarak uygulamıyordu. Baskının yanında orta sahaya kadar gelmiş ve dönen topları tekrar hücumla soka bir savunma, topa sahip olan oyuncuya en az üç kişinin pas opsiyonu olmasını öngören bir anlayış ve tabii ki doğru pozisyonu bulana kadar gösterilen sabır. Bunların hepsi bir **“oyuna”** sahip olmanın göstergesidir.

Çoğu kişinin **“pas oyunu, tiki- taka”** diyerek yüzeysel ve komik tanımlamalarla açıklamaya çalıştığı bu oyun, **“strateji rakibe göre belirlenir”** safatasının da çözümüdür. Çünkü gerçek baskı ancak onu tehlikeli bölgenin yakınlarında ve çok adamla yaptığınız zaman olur.

*

Not: Geçen hafta **Uğur Meleke’nin, Orhan Uluca’nın** emeğinin hakkını vermediğini söylemiştim. Orhan Bey bana iletişim hâlinde olduklarını söyledi. Ben de suçlamalarımı geri alıyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçim vakti ve Beşiktaş ruhu

Arda Alan 10.06.2013

Gezi Parkı protestosunda da sıkça görüldüğü gibi **Beşiktaş** taraftarının ve özellikle "**Çarşı**"nın diğer takım taraftarlarından her zaman farklı bir havası olmuştur. Her ne kadar şu an protestolar çok çeşitlilik içerse de Çarşı'nın kitle içindeki yoğunluğu herkes tarafından biliniyor.

Bu başkaldırı ve isyan kültürü Beşiktaş taraftarının genetik kodlarında her zaman olmuştur bana göre. Ezilenlerin yanında, zalimlerin ise karşısında olmak Beşiktaş tribünündeki en temel ilkedir. En basit şekilde; ırkçılığa maruz kaldığında **Diyarbakırspor**'a kardeş takım diyebilen veya şike sürecinde yöneticilerine temizlenin gelin diyebilen başka bir takım geliyor mu aklınıza?

İşin ilginç tarafı ise tribündeki bu muhteşem taraftar ruhunun, saha içine ve yönetime oldukça kısıtlı dönemlerde etki edebilmesi. Öyle ki bu ruhun içinden nasıl olduysa bir **Yıldırım Demirören** bile çıktı! Ancak taraftar onun göz boyamaya dönük transferlerine, sağa sola para saçmasına kanmadı ve Demirören'i asla benimsemedi. Demirörengiller'in nasıl bir iş geleneğine ve geçmişine sahip olduğunu yakın zamanda **Taraf**'ın haberlerinden öğrendiğimde Beşiktaş taraftarının duruşuyla yeniden gurur duydum.

Malumunuz şike sürecinden sonra nihayet Demirören'den kurtulduk (ya da biraz uzaklaştık diyelim), ancak arkasında öylesine büyük bir ekonomik enkaz bıraktı ki şu günlerde bile Beşiktaş'ın geleceği onun yüzünden belirsizliğini koruyor.

Fikret Orman liderliğindeki yeni yönetimi beğenirsiniz ya da beğenmezsiniz bu size kalmış, ancak çok zor bir dönemde başa geçme cesareti gösterdiklerini de söylemek gerekir.

Orman yönetiminin özellikle ekonomik alandaki söylemleri; hem içi boş hayallerden uzak oluşu hem de sağlam temellere dayandırılmak istenmesi sebebiyle benim hoşuma gitmişti. Ancak burada mühim olan söylemlerin uygulamaya dökülmesi. Bu konuda ise açıkçası "**sisli**" bir hava var. Yeni başkan adayı **Serdal Adalı**'nın daha fazla borçlanıldığı yönündeki iddialarına net cevaplar verilmeli.

Serdal Adalı deyince bir Beşiktaş taraftarı olarak zihnimde güzel anılar canlanmıyor elbette. **Özellikle şike sürecindeki durumu ve Demirören yönetimlerinde yer alması sebebiyle Adalı'ya biraz mesafeli durduğumu belirtmek zorundayım.** Ayrıca kulüp ekonomik olarak bu hâldeyken her gün yeni bir "**çılgın**" projeye taraftarın karşısına gelmesi ve elinde sihirli değnek varmışçasına söylemlerde bulunması da bana samimi gelmiyor. Zira acı gerçekler ortada ve kimsenin "**Beşiktaş büyük kulüptür küçülmez!**" gibi demagojik açıklamalarla göz boyamaması gerekiyor.

Ancak Orman yönetiminin de özellikle Samet Aybaba tercihi ve İsmet Berkan, İbrahim Altınsay gibi isimlerin kısa sürede istifa etmesi konularında kendisine de dönüp bir bakması gerektiğini

düşünüyorum. Profesyonellik ilkesiyle yola çıkan bir yönetimin biraz da tutarlı olması gerekir. Eğer gerçekten uzun vadeli, gerçekçi ve ilkeli hedefler belirlenecekse, Fikret Orman yönetiminin mutlaka bu süreci şeffaf bir şekilde götürmesi gerekiyor.

Son olarak seçime kısa bir süre kala bence adayların Gezi Parkı'ndan biraz ilham almaları oldukça yararlı olur. Binlerce insan hükümetin şeffaflık yoksunluğundan ve **"Ben yaptım oldu"** tavırlarından bunalmışken, **"Başkan olursam Fulya'yı Wonderland'e çevireceğim, 150 milyon dolarla geliyorum, en fiyakalı oyuncuları getireceğim"** gibi **"Başkan Baba"** söylemlerini bu taraftar yutmaz artık.

Eğer ekonomik olarak altyapıya dayanacak, milyon dolarlık gereksiz transferlerden uzak duracak ve en önemlisi şeffaflığı esas alacak bir kültür yaratacaksak olsun varsın bir yılımız daha "feda" olsun. Yeter ki projelerinizi detaylı bir şekilde anlatın ve taraftarın katılımını sağlayın. O zaman göreceksiniz ki Çarşı her zaman yanınızda olacak.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Konfederasyon, Şike ve U20

Arda Alan 01.07.2013

Ben iki haftadır üniversite maratonu nedeniyle izin kullanırken memlekette ve dünyada olaylar birbiri ardına patlayıverdi. Bir aydır süren Gezi protestolarının çok benzerinin Brezilya'da (hem de Konfederasyon Kupası ekseninde) ortaya çıkması, UEFA'nın şikecileri ve TFF'yi bir güzel tokatlaması, Beşiktaş'a en yakışacak hocalardan biri olan **Slaven Bilic**'in gelişi, sessiz ve derinden ilerleyen bir **U20 Dünya Kupası**.

Önce bir itirafla başlayayım, Gezi protestoları boyunca elimde tencere tava değil kalem kâğıt vardı maalesef. Bir üniversiteye gireceğiz diye bir ay boyunca evinde zor duran yüzde elli rolünü oynamak zorunda kaldım. Tam da sınavlar bitince meydanlara akacağım diyordum ki, Sayın Başbakanımız benden önce davranarak topun gelişine voleyi çaktı, taarruza geçti. Hem de öyle bir taarruz ki, kendi deyimiyle destan yazdı. Ben **"engin"** edebiyat bilgilerime dayanarak bu destanı **"İslamiyet Etkisindeki Türk Destanları"** arasına yerleştirdim. İslamiyet öncesi Türk destanları arasında en popülerleri **"Ergenekon"** destanıydı malumunuz, o bitti. Şimdi **"Poliskon"** destanı var.

Gelelim dost ve kardeş ülke **Brezilya**'ya. Aynı Türkiye gibi piyasaların yükselen yıldızı durumunda olan sambacıların yine aynı bizim gibi hasımları çok. Tam da Konfederasyon Kupası şenlikleri başlamışken, **Neymar** golleri birbiri ardına sıralarken, **Petrobras** hisseleri iki katına katlamışken nereden çıktı bu protestolar şimdi? Brezilyalı muhabir arkadaşım **Yigido dos Bulutos**'un bana verdiği bilgilere göre komşu ülkelerin harekete geçmiş olma olasılığı çok yüksek. Herkes Devlet Başkanı **Dilma Rouseff**'ten **"Büyük oyunu bozmaya, haydi samba yapmaya"** açıklamasını beklerken, **"Protestocular benim canım, ciğerim"** demesi de oyunun büyüklüğünü gösteriyor. **"Correio da Takvimo"** ve **"Diario do Akito"** gibi yurtsever gazeteler de olmasa durum daha vahim olabilirdi.

Dışarısı bu hâldeyken Konfederasyonlar Kupası da güç bela devam etti. Bu kupanın çoğu futbolcu tarafından önemli turnuvalar arasında bir **"ara sıcak"** muamelesi bile görmediğini düşünürsek izlediğimiz futbol yine iyi. Kafalarda İbiza sahilleri varken bir anda kendisini sahada bulan futbolcuların performansları hiç de fena değildi. Özellikle **Nijerya**'nın oynadığı oyunla önemli bir iş başardığını düşünüyorum. Tabii Nijeryalı oyuncularla İspanyol oyuncuların durumları bir değil. Nijeryalılar futbol oynamazsa İbiza sahillerine değil, Gine Körfezi'ne petrol aramaya gidecekler.

Memlekette ise bizim **"iş bitiren adamlar"** birbiri ardına kroşeleri yiyor. **Demirören** kulüplere **"Bu iş tamamdır beyler, parti başlasın"** diye mesaj yollarken UEFA'nın da kendisi gibi olduğunu düşündü herhalde. **Aziz Yıldırım**'ın da kafası bayağı karışmış, işi **"UEFA Komplosuna"** kadar götürdü. Yakında Galaksiler Arası Futbol Komitesi kurulursa orayı da Fenerbahçe düşmanlığıyla suçlayacak diye korkuyorum. Beşiktaş da aynı şekilde gereksiz ve yapmacık bir savunmayı sürdürüyor. Oysa **"Yeni Bir Beşiktaş"** söylemiyle yola çıkan **Fikret Orman**'ın yapması gereken şey şikeyi ve şikecileri sahiplenmek değil onları reddetmektir, bedeli ne olursa olsun.

Slaven Bilic ve **Önder Özen** ikilisinin nasıl bir uyum göstereceğini açıkçası çok gözümde canlandıramıyorum. Tek temennim Bilic'in Özen'e futbolu biraz öğretmesi. Öyle ki Özen son röportajında **"Sağ beke bir milyon avro verilmez"** demiş. Bunu, hangi teknik direktöre, hangi oyuna, hangi stratejiye göre söyledi anlamak güç.

U20 Dünya Kupası'nın hâlini anlamak için ise **"tıklım tıklım"** tribünlere bir göz atmak yeterli. İnsanımızın futbol aşkı karşısında **"duygulanmamak"** elde değil!

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aga bu nedir

Arda Alan 15.07.2013

Son bir aylık süreçte tüm ülke olarak öyle şahane bir spor performansı sergiledik ki, vicdan sahibi herhangi birinin duygulanmaması mümkün değil.

Önce ilk bombadan başlamak lazım tabii, malum şike süreci. UEFA Disiplin Kurulu'ndan ekmek çıkmayınca, kararı koştur koştur Tahkim'e götüren bizim şikeci tayfanın ruh sağlığından açıkçası endişeliyim. Şikeleri ortaya çıktıktan ve dünya âlemin gözü önünde 58. Madde'yi değiştirdikten sonra UEFA'nın **"Ben gözümü kapadım siz işinizi görün"** diyeceğini zannediyorlardı herhalde. Ancak Demirören'in elinin o kadar da uzun olmadığını anlamaları çok sürmeyecek gibi.

Benim asıl merak ettiğim şey ise Tahkim'in cezaları onaylaması hâlinde (ki onaylayacak) neler olacağı. Muhtemelen kızgın taraftarın yüreğine biraz su serpmek adına birkaç sembolik kelle uçuşu izleyeceğiz. Ancak neticesinde baş aktörler ve en tepedeki isimler bir şekilde bu işten yırtacaktır.

Bu zorlu süreçler içerisinde iki tane büyük organizasyonu da alnımızın akıyla atlattığımızı söylememiz lazım!

Öncelikle **U20 Dünya Kupası** 50 kişi seyirci ortalamasıyla "**büyük bir coşku**" içerisinde geçti. Maçların oynandığı şehirlerde adeta "**hayat durdu**", tüm Türkiye turnuvaya odaklandı. Üç beş yabancı taraftar ve polis tribünde "**büyük bir renklilik**" oluşturdu. Artık dünyaca ünlü bir hâle gelen futbol aşkımız da bu turnuvayla tescillendi.

Bir diğer önemli organizasyon da **Mersin Akdeniz Oyunları**'ydı. Bu işin altından da gururla kalktığınızı düşünüyorum. Başbakanımızın açılıştaki şahane İngilizcesi bir tarafa; *Twitter*'da Gezi "**çapulcularına**" karşı vatanperver duruşuyla alkışları toplayan ırkçı **Rıza Kayaalp**'in bayrak taşıdığını görünce nasıl gururlandım anlatamam.

Bir de **yirmiye yakın sporcumuzun**, nasıl olduysa, **dopingli çıkma** durumu var. Yeşilçam'ın meşhur yıldızı **Nuri Alço**'nun filmlerindeki bahtsız kızlar misali, **sporcularımızın gazozuna ilaç atılmış olma ihtimalini** ben yüksek görüyorum! Yoksa bizim "**temiz mi temiz**" spor ahlakımızdan yetişmiş bu evlatlarımızın böyle bir şey yapması düşünülemez bile!

Ancak bir evladımız var ki bizim gelenek ve göreneklerimize çok ters hareketler yapıyor! O gencin ismi **Cenk Akyol**. Memleketimin her sene "**Pulitzer ödülüne oynayan**" gazetecilerinin mikrofonunu yere atmak da neymiş! O gazeteciler ki sırf bu ülkenin refahı ve huzuru için gururunu bir kenara koymuş, Gezi Parkı'nda millet dayaktan ve gazdan felç olurken **Vedat Milor**'un ahenkle havyar yiyişini yayınlamışlardır.

Neyse ki devlet büyüklerimiz ve Doğu Holding'in büyükleri duruma el attılar. Federasyon Başkanı **Turgay Demirel**'e bir kaş göz yaptılar, o zaten dünden hazır. Sayın Başbakanımızın rahatsızlık duyacağı hiçbir oyuncuya aman vermez sağ olsun. Böyle "**anarşik**" oyuncuların milli takım gibi "**kutsal**" bir yapının içine kesinlikle girmemesi konusunda da gerekli hassasiyeti göstererek Cenk'in biletini kesti.

Daha bıyıkları terlememişken Cenk'i milli takıma alan **Tanjevic** ve ekibinin açıklamaları da gerçekten şahane. Önce Tanjevic "**Cenk'in yardımcı antrenör Nihat İziç'le problemleri vardı**" diyor, sonra **Nihat İziç** çıkıyor "**Benimle değil Tanjevic'le problemleri vardı**" diyor. Milli takım değil *Dallas* dizisi mübarek.

Not: Vicdani Ret Derneği tutuklu vicdani retçi **Onur Erden**'in tutuklanmasını protesto etmek amacıyla pazartesi (bugün) saat 14:00'te Kasımpaşa Askerî Cezaevi'nin önünde basın açıklaması yapacaktır. Bütün vicdani retçilere ve Gezi ruhu severlere duyurulur.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Guardiola için Kaiser olur muyuz

Arda Alan 22.07.2013

Bazen öyle zamanlar olur ki sevdiğiniz biri için hiç hazzetmediğiniz birine katlanmak zorunda kalabilirsiniz. Hatta bazen katlanmaktan da öte onunla da ahabap olmak durumunda kalabilirsiniz. **Pep Guardiola** Bayern Münih ile anlaştığından beri beni en çok düşündüren gerçeğin bu olduğunu söylemem gerek.

Bu köşenin takipçileri iyi bilir, Guardiola'ya olan saygımı ve sevgimi her zaman dile getirmişimdir. Onu, **Barcelona** felsefesinin mükemmelleştiği nokta olarak görürüm. Şimdilerde muhafazakâr halefi **Vilanova**'nın, tabiri caiz ise, "**geri vites**" performansını izledikçe neden Guardiola'nın zirve olduğunu çok daha iyi anlıyorum.

Ancak yine takipçilerimin iyi bileceği gibi, **Bayern Münih**'e ve onun vesayetçi "**Kaiser**" geleneğine olan antipatimi de hiç gizlememişimdir. Her ne kadar Münih geçtiğimiz sezon takdire şayan bir başarı elde ettiyse de, bu başarıya yine geleneksel yollarla ulaştı. Şimdi diyeceksiniz ki "**Gelene beş gidene on beş çalışan panzer nasıl geleneksel oluyor?**" Şöyle özetleyeyim: "**Münih yeni bir araba üretmedi, var olan arabayı ulaşabileceği en yüksek hıza ulaştırdı.**"

Aslında strateji hep aynıydı, "**rakibi gafil avla**". Bu mantık sanıyorum Almanların genetik kodlarında var. İkinci Dünya Savaşı'nın ikonlaşmış Alman generallerinden **Erwin Rommel**, "**Blitzkrieg**" (**Yıldırım saldırısı**) taktiğiyle Kuzey Afrika çöllerinde bir anda İngilizlerin tepesine binmesiyle meşhurdu. Rommel'in küçük ve çevik birlikleri sürekli yer değiştirip, ani baskınlar yaptıkları için Alman Yüksek Komutası'nın bile çoğu zaman birliklerden haberi olmadığı söylenir.

Geçen sezonun Bayern Münih'ini düşündüğümüzde de benzer bir organizasyonun var olduğunu görüyoruz. **Rakip analizinde keşfedilen zayıf noktalara "şok" baskınlar uygulayarak kontratak pozisyonları oluşturmak. Ve yine Rommel örneğine benzer şekilde, pozisyon oluştuktan sonra baş döndürücü bir hızla konjonktürel hücumlar geliştirmek.**

Ancak burada sorulması gereken soru Guardiola gibi, "**kaçak**" savaşıma tenezzül bile etmeyecek bir teknik direktörün, Münih'in kodlarına işlemiş "**vur-kaç**" taktiğini "**neototal**" futbol anlayışına nasıl dönüştüreceği. Barcelona tipi oyunun daha hızlı bir versiyonunu oynamak için eldeki malzeme bence gayet uygun. Tek sıkıntı **Heynckes**'ten miras kalan "**gerilla**" oyununun yaratabileceği çatlaklar (Yanlış anlaşılmasın Heynckes'in başarısının tartışılacak yanı yok). Çatlaklara örnek vermek gerekirse; **Robben** bir anda düzeni bozup beş kişinin arasına dalabilir, **Schweinsteiger** aldığı her topu dikine oynamaya çalışabilir vs.

Guardiola'nın, özellikle Barcelona'daki son döneminde sık sık denediği üçlü savunma dizilişini Bayern'de de denemesi sürpriz olmaz. Zaten hâlihazırdaki Barcelona oyununu hızlandırmak istiyorsa yapması gerekenlerden biri de, sahanın her yerinde ve sürekli baskı kurmaya daha elverişli bir dizilişi benimsemek.

Sonuç o ki bu sezon utana sıkıla Münih'in başarılı olmasını dileyeceğiz. Protokol tribününde fosilleşmeye yüz tutmuş, 70'li yılların Alman milli takımı "**süper starları**" **Rummenigge**, **Hoeness** ve **Beckenbauer** başlangıç döneminde olası mağlubiyetlere ne kadar dayanır bilemiyorum, fakat Guardiola Münih'te de sistemini oturtursa dünya futbolu kaçınılmaz dönüşümü çok daha hızlı yaşayacak.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilic ve Önder Özen

Arda Alan 29.07.2013

Bizim “**topçu eskisi**” futbol yorumcularımız malumunuz, teknik direktörlere (özellikle yabancılara) işlerini öğretmeye bayılırlar. Western filmlerindeki kovboyar gibi, “**Biz burada yabancıları sevmeyiz**” edasıyla krallıklarını korumaya çalışırlar. Daha önceki yazılarımda da bahsettiğim gibi, “**medya- kulüpler- federasyon**” üçgeninde kurulan rant çarkına karşı tehdit oluşturulabilecek her unsur, özellikle yabancı antrenörler, önce itina ile asimile edilmeye çalışılır; eğer ki şahıs kişilikli ve idealist ise bu sefer yok etme metoduna geçilir.

Yabancı antrenörlerin mideleri bizim yerli üretimler kadar “**sağlam**” olmadığı için, asimilasyon süreci genellikle başarısız olur. O zaman da, **Rijkaard** ve **Schuster** örneğinde olduğu gibi, toplu hücumla geçilir ve tehdit elbirliği ile yok edilir. Aynı TSK İç Hizmet Kanunu’nun eski **35. maddesinde** olduğu gibi; bizim eski topçuların, ‘**şanlı**’ Türk futbolunu iç ve dış tehditlere karşı koruma ve kollama gibi yazılı olmayan bir görevi vardır.

Tabii yabancı antrenörlerin içinden istisnalar da çıkmıyor değil. Meşhur **Christoph Daum** örneğinde olduğu gibi, oyunu bizim memleketin kurallarına göre oynarsanız “**Dâhi**” **Daum** olabilirsiniz. Fakat Daum hızını alamadı, işin iyice suyunu çıkardı. Tabiri caiz ise kraldan daha kralcı, yerlinin yerlisi bir antrenör oldu çıktı. Yerlilere adeta “**çakallık**” dersi veren performansı ile eski topçuların gözlerini yaşarttı.

Şimdi asıl meseleye geelim. Tüm bunları anlatmamın temel sebebi **Beşiktaş**’ın gerçekten fark yaratabilecek bir teknik direktör, **Slaven Bilic** ile anlaşmış olması. Yenilikçi ve isyankâr kişiliğini futbol anlayışına da yansıtan Bilic, kendisine yeterli destek ve süre verilirse Beşiktaş’a ve Türkiye’ye çok şey katabilecek biri.

Ancak yukarıda da bahsettiğim fosilleşmiş topçu eskisi güruhunun varlığı, yeniliklere ve gelişime karşı en büyük tehdidi oluşturuyor. Bilic’e karşı da operasyonlara girişmeleri kuvvetle muhtemel.

Bunun belirtileri şimdiden gözükmeye başladı bile. **Bilic ile Önder Özen**’i karşılaştırmalar, “**Bilic’in Özen’den öğreneceği çok şey var**” gibi abes yorumlar havada uçuşmaya başladı. Mukayeseyi bile zül addettiğim iki kişinin arasında oluşturulmaya çalışılan hava, olası başarısızlıklarda nereden saldırıya geçileceğini de gösteriyor.

Futbolun evrensel bir oyun olduğunu unutup, Türkiye’de ayrı bir şey oynanıyormuş gibi havalara girenlere karşı Bilic hep tetikte olmalı. Kendisi futbolun temel doğrularında ısrar ederken, karşısına çıkanlar sürekli vesayet günlerinden kalma “**Türk futbolunun özel konumu**” argümanını kullanacak.

Tam bu noktada bizim eskicilerin Beşiktaş’ın iç işlerine karışmak için Önder Özen’i maşa olarak kullanması kuvvetle muhtemel. Aynı **Aykut Kocaman** ve **Christoph Daum** örneğinde olduğu gibi, üst üste iki mağlubiyet sonrası “**Önder Özen’den yeterince faydalanılmıyor**” gibi eleştiriler duyabiliriz.

Tolga Zengin’in transferine de değinmeden geçsek ayıp olur. Bence Tolga gerek kişiliği gerekse kaleciliği ile Beşiktaş’a çok yakışacak bir isim. Trabzonspor’da **Onur** çok iyi bir performans sergiliyor olabilir, ancak son dönemlerde Tolga’nın yedek olması onun daha alt seviye bir kaleci olduğu anlamına gelmiyor. Bir de **Cenk** var tabii. Ancak açık konuşmak gerekirse Cenk kendisine verilen fırsatları yeterince değerlendiremedi. Eğer Tolga’yı geçmek istiyorsa mutlaka seviye atlamak zorunda.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neydi Porto'nun günahı

Arda Alan 05.08.2013

Geçen sezon son nefeste **Benfica**'yı sollayarak şampiyonluğa ulaşan **Porto**; yeni sezona (alışıldığı gibi) **"yıldız"** olarak tabir edilen oyuncularını satarak başladı. Buna rağmen (yine alışıldığı gibi) ilk ciddi hazırlık turnuvasında gücünden hiçbir şey kaybetmediğini gösterdi. Porto'yu yakından takip edenler kulübün felsefesinin **"Kolombiya'nın kakao tarlalarından futbolcu toplayıp, sonra onları milyon avrolara satmak"** olduğunu bildiği için bu durum pek şaşırtıcı değil.

Emirates Cup'ın ilk maçında da aynı yukarıda bahsettiğimiz gibi tabiri caiz ise **"tam tekmil"** bir Porto **Galatasaray**'a karşı sahadaydı. Bu noktada kulübün kondisyonerlerine de bir parantez açmadan geçemeyeceğim. Memlekette herkes Galatasaray'ın kondisyoneri **Scott Piri**'yi yere göğe sığdıramazken, cumartesi günü oynanan maçta fizik olarak adeta rakibini **"ezen"** bir Porto vardı. Stratejiden ve taktikten bahsetmeden önce her takımın maksimum fiziksel güce ulaşma zorunluluğu olduğunu düşündüğümüzde, bunun kulübün geleneği hâline dönüşmesi ve gelen her antrenörün bu geleneği devam ettirmesi büyük başarı.

Maça döndüğümüzde ise açıkçası Galatasaray'da aynı heyecan verici gelişmeleri göremiyoruz. Porto her alanda çok adamla baskı yapıp oyunu rakip yarı sahaya yıkarken, karşı tarafta bu alan hâkimiyetini kıracak tek bir pas organizasyonu bile yapılmadı. Organizasyondan öte, oyuncular da hâlen **"topa sahip olan takım arkadaşına pas seçeneği yaratma"** düşüncesi oluşmamış. Misal, maç boyunca savunmadan top çıkarırken can çekişen **Dany** ve **Chedjou**'ya ikinci bölgede kimse opsiyon oluşturmamış. Onlar da topu ya rakibe kaptırdılar ya da dağa taş vurdular. Bu da zamanla topun sürekli Porto hücumunda kalmasına ve kısır bir döngü oluşmasına yol açtı.

Buradaki sıkıntı, maçı anlatan yorumcuların inatla iddia ettiği gibi **"topu ayağında tutan bir oyuncunun eksikliği"** değildi. Ayrıca **Okay Karacan** **"topu ayağında tutan adam"** diyerek neyi kastediyor ben anlamadım açıkçası. **Bu "gizli" adamın görevi topu kimseye vermeden vakit geçirmek midir? Yani bir nevi takım arkadaşlarını ve onların rolünü yok sayan, "top benim vermiyorum kimseye" diye mız mızlanan bir tip midir?** Teknik direktörünün tüm planlarını yok sayarak bunu yapması da cabası.

Her neyse, buradaki asıl mevzu **"İmparator" Terim**'in zahmet edip bir oyun planı hazırlamaması. Terim hâlen futbolu pozisyonlardan ibaret olarak düşünüyor. **Yani maç sadece Amrabat'ın orta açtığı veya Selçuk'un Burak'a ara pas attığı anlardan oluşuyor gibi. Oysa topun Amrabat'a alan yaratacak şekilde çizgiye nasıl getirileceği veya Selçuk'un Burak'a ara pas atabileceği kadar takımın nasıl ileri çıkacağı üzerine hiç kafa yormuyor.** Hâl böyle olunca Terim'in hazırlaması gereken tüm planları, Selçuk'un sahada saniyeler içinde kafasında oluşturması gerekiyor.

Türkiye liginde oyun çok yavaş oynandığı için Selçuk'a bu planları yapmak için süre kalıyor, ancak Portolu oyuncular hiç de yavaş değil. Dolayısıyla takım, önceden hazırlanmış ve bir kişinin üzerine yüklenmeyen bir oyun planına ihtiyaç duyuyor. Bu maçta Porto iki penaltı kaçırırken şanssız bir günündeydi, ancak Galatasaray Şampiyonlar Ligi'nde daha ileriye gitmek istiyorsa işini şansa bırakmasa iyi olur.

Kaleci Gözüyle

Her iki kalecinin de iyi bir maç çıkardığını belirtmek lazım. Penaltılar kaleciler için çoğu zaman bir ölçü niteliği taşımaz. **Zira penaltı kurtarılmaz, kaçırılır.** Diğer yandan Porto kalecisi **Fabiano**'nun cesareti ve net çıkışları önemli bir artısı.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Velev ki Rum'uz, Ermeni'yiz!

Arda Alan 12.08.2013

Anne tarafım **Trabzonludur**. Eskiden meşhur "**Of**" ilçesi'ne bağlı olan, yakın zamanda "**bağımsızlığını kazanmış**" **Dernekpazarı**'nın **Kondu** Köyü'ndeniz. Her ne kadar resmîyetle köyümüz ve etrafındaki yerleşim birimleri Türkçe isimlerle adlandırılmış olsalar da bölgenin yöresel adı "**Rum köyleridir**". Devlet Baba buraları baya Türkleştirmeye çalışmışsa da; yöre isimlerinden tutun, hayvan isimlerine kadar birçok kavram özünü korumayı başarmış. Misal, saçlarım gür olduğu için (gördüğünüz fotoğraf artık eskidi) aile içinde bazen bana "**hohor**" derler (hohor- **baykuş**, baykuşun kafası vücuduna oranla kocaman olduğu için sanırım).

Ayrıca Karadeniz aksanını biraz deştığınız zaman da ortaya ilginç şeyler çıkıyor. Bizim yörede balığa "**paluk**" denir. Tesadüfe bakın ki Yunan alfabesinde "**b**" ve "**ı**" harfleri yok. Balık oldu size paluk. Sıklıkla "**Laz**" aksanı olarak yanlış ifade edilen bu durumun Rum kökenli olduğu söylenebilir. Yanlış anlaşılmasın Lazlar da bu toprakların kadim halklarından. Fakat sanıldığı gibi Doğu Karadeniz'in çoğunluğu Laz değildir. **Realitedeki Rum ve Ermeni sayısını örtmek adına maalesef devletçi bir argümana alet edilmişlerdir.**

Peki, bütün bunları niye anlattım? Hoş, şeceremi ortaya döküp kafa şişirmek gibi bir derdim yok. Bunları anlatma ihtiyacı hissettim çünkü **Trabzonspor**'un yeni başkanı olacak şahısın bu gerçeklerden biraz haberdar olmasını istiyorum. Zira kendisini **AKP'nin Kazlıçeşme mitingine** katıldığı için eleştiren **CHP'li vekile** verdiği cevap, memleketinin tarihinden ve kültürel dokusundan bihaber olduğunu gösterdi. Ne dediğini duyan duymuştur, fakat duymayanlara kısaca hatırlatalım:

"Acaba onların takımları Fenerbahçe de, Trabzonspor Rum takımı mı? Ermeni takımı mı? İsrail takımı mı? Demek ki Trabzonspor sizin takımınız değil."

Yani **İbrahim Hacıosmanoğlu**'na göre bir **Rum, Ermeni veya İsrail** kulübü olmak büyük bir **utanç** kaynağı. Düpedüz ırkçılık içeren bu ifadeleri söylerken de oldukça rahat kendisi. Bahsettiği konuda genel bir kabul varmış ve herkes aynı ırkçı zihniyeteymiş gibi "**döktürüyor**".

Hacıosmanoğlu'nun ifadeleri ve cevap verdiği kurum (CHP) aynı resim içinde birleşince ironik bir durum da ortaya çıkıyor aslında.

Geçmişteki asimilasyon ve "**temizlik**" süreçlerinden sonra Karadeniz halkının yaşadığı travma, adeta bir "**Stockholm Sendromu**" yarattı. Bugünkü Karadeniz'e ve onun ikonik şehri Trabzon'a baktığımızda, **ırkçılığa kayan bir milliyetçi kesimin de hiç azımsanmayacak boyutta olduğu rahatlıkla görülebilir**. Yaşanan baskı ve zulüm; **Türk'ten daha fazla Türk, Müslüman'dan daha fazla Müslüman** olmaya çalışan bir zihniyetin

oluşmasına yol açtı. En sonunda **İsmail Türüt, Ogün Samast** ve **Yasin Hayal** gibi figürler Trabzon denince ilk akla gelen isimler olmaya başladılar maalesef.

Bu yaşanan dönüşümün biricik sebebi ise özellikle tek parti döneminde asimilasyonun ve "**temizliğin**" baş sorumlusu olan **CHP**'ye ve onun "**tekçi**" zihniyetine "**müttefik**" olarak gözükmekti. Hayatta kalmanın veya evinden yurdundan sürülmemenin tek yolu buydu.

Şimdiki tabloya baktığımızdaysa, geldiğimiz 2013 yılında Trabzonspor Başkanı halen CHP'ye Rum veya Ermeni takımı olmadıklarını kanıtlamaya çalışıyor. "Biz Rum veya Ermeni değiliz, Türk'üz. Biz de birinci sınıf vatandaşız" **demeye çalışıyor.** Eğer Hacıosmanoğlu'nun bahsettiği hak arayışı buysa, varsın 2011'in kupası şikecilere kalsın. Biz **Kazım Koyuncu**'nun Trabzonspor'unu istiyoruz.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sakin ol hocam!

Arda Alan 19.08.2013

Fenerbahçe'yi dikkatle takip edenler fark etmişlerdir, takımın başına geçtiği günden bu yana **Ersun Yanal**'ın alışılışın dışında bir "**gerginliği**" söz konusu. Kulübede kendisinden görmeye hiç alışık olmadığımız hâl ve hareketler, kendisine soru soran gazetecileri küçümser mahiyette verdiği (veya vermeye bile tenezzül etmediği) cevaplar, oyuncularına hatalarından ötürü gösterdiği aşırı tepkiler vs, **genelde sakın kişiliği ile tanıdığımız Ersun Hoca sanki bir dönüşüm yaşıyor gibi.**

Bu dönüşümün somut sebepleri de var elbette. Bir teknik direktörün sistemini oturtmasına yetmeyecek kadar kısa bir süreye karşılık, kendisinden "**acil**" başarılı sonuçlar bekleniyor. Daha önce çalıştırdığı küçük bütçeli fakat bol vakitli takımlarda, çok sevdiği "**kurucu**" antrenör rolünü üstlenebilen Yanal, şimdilerde kendi tarzına hiç uymayan bir biçimde "**ekmeden biçmeye çalışan**" bir kulüp anlayışına ayak uydurmaya çalışıyor. Bu da doğal olarak kendisinde stres yaratıyor.

Uzun vadeli bir projeyi gerçekleştirmek için kısa vadede Ersun Hoca'nın yapması gereken bana göre ilk iş selefi **Aykut Kocaman**'ın takıma kazandırdıklarını muhafaza etmesi. **Geçtiğimiz sezon modern bir oyun kurgulamaya çalışırken doğal olarak sancılar yaşayan Fenerbahçe'nin, bu sezon yapacağı en büyük hata sil baştan başlamak olur.** Burada konu biraz da Yanal'ın kişiliğiyle ilgili açıkçası. Türkiyeli antrenörlerin kabarık egoları diğer antrenörlerden faydalanmaya pek gelemes. Ancak **Ersun Hoca geçen sene tecrübe edilen pas organizasyonuna kendi hücum anlayışını monte edebilirse ortaya güzel bir iş çıkabilir.**

Yanal'ın oyun anlayışında modern oyundan birçok öge var aslında. **Takımı bir bütün olarak oynatmaya çalışması, diğer bir deyişle oyuncularını salt savunma veya hücum görevleriyle bölmemesi, alan hâkimiyetini ve topsuz oyunu önemsemesi, dönen topları tekrar hücumla kazandırmak için oyunu rakip yarı sahaya yıkması** gibi birçok öge sayabiliriz. Ancak bu yapıları anlamlı kılacak yegâne şeyin "**sağlam bir pas organizasyonu**" olduğunu da unutmamak lazım. Burada halef gücenmeden selefinden faydalanabildiği kadar faydalanmalı.

Ligin ilk maçında ise bahsettiğimiz oyunun sahaya pek yansımadığını söylemek gerek. Fakat takım daha çok yeni ve (çoğu yorumcunun yaptığı gibi) hemen karalar bağlamaya gerek yok. Ancak Yanal'ın kritik **Arsenal** maçı öncesi dikkat etmesi gereken bazı noktalar var.

Bu noktalardan belki de en önemlisi, **topu kazandıktan sonra yaşanan hemen dikine oynama telaşı**. Rakibi gafil avlamak ve hemen gole gitmek adına kontrolsüz hücum etmenin, tam tersine topa sahip olan takımda dengesizlik yarattığını birçok kez söylemiştik. Özellikle **Emenike**'nin tek başına savunma arasına yaptığı dalışlar, hücumla çok adamla çıkmanın önünde ciddi bir engel oluşturuyor. Türkiye Süper Lig'inde Emenike'nin fizik gücünün bazen tek başına bile savunmayı yarmaya yettiğini kabul ediyorum, ancak üst seviye maçlarda gol bulmak için çok adamla ve daha organize hücum etmek şart.

KALECİ GÖZÜYLE

Mert Günok'un performansını bir bütün olarak değerlendirdiğimizde iyi bir maç çıkardığını söyleyebiliriz. Çıkardığı penaltı ve yan toplardaki hâkimiyeti oldukça iyiydi. Ancak özellikle yediği ilk golde aşırı konsantrasyonunun kurbanı oldu. Açık o kadar daralmışken ve oyuncunun dengesiz bir vuruş yapacağı belliyken, rakibin üstüne o kadar kontrolsüz gitmesi ve vuruş ânında kendisini anlamsız bir şekilde yere atması üstüne gelen bir topun gol olmasına yol açtı. Diğer tarafta **İtandje**'nin de yediği ilk golde yaşadığı tereddüt maçtaki en kritik hatasıydı. Kavisli gelen yan topları armut gibi toplamak usta kalecilere has bir özelliktir.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mission Impossible

Arda Alan 26.08.2013

Yıldırım Demirören standartlarında sabır limitini çoktan aşmış olan **Abdullah Avcı**'nın, **Başbakan** limitini de geçmesiyle bileti kesildi. **Mehmet Ali Aydınlar** takımın anahtarını Avcı'ya verdikten sonra şike süreci yüzünden topuklamak zorunda kalınca aslına bakılırsa bu proje ölü doğmuştu. **İstanbul Büyükşehir Belediyespor** gibi uzun vadeli bir projenin içinden çıkmış olan Avcı kendisini bir anda Demirören'in kalantör yönetici kadrosuyla baş başa buldu. Nasıl ki **Çiller** dönemi Genelkurmay Başkanı **Doğan Güreş** "**Tansu Hanım emri şak diye verir ben de tak diye yaparım!**" diyorduysa; bu kalantör, kodaman yönetim de sadece "**yukarıdan**" gelen emirleri ışık hızıyla icra etmekle mükellefti.

Bu imkânsız aşkın fazla yürümeyeceği belliydi ve kaçınılmaz son geldi, fakat ortaya maddi ve manevi olarak tam bir enkaz tablosu çıktı. Ancak bu tablo kabul edilebilir değildi. **Gezi, Mısır, Suriye** vs. derken zaten derdi bol olan, üstüne bir de **Fener** kötü gidince anlaşılan o ki iyice hassaslaşan "**beyefendi**" oldukça rahatsızdı. İşte tam da burada, artık "**günü kurtarma**" konusunda bir "**dünya markası**" hâline gelmiş olan Yıldırım Demirören "**devletin derin irfanını**" devreye doktu. Türk futbolunun "**007'si**", "**acil durumlarda kırılmak üzere**" camekânda bekleyen **Fatih Terim**'i "**yüce göreve**" çağırırdı.

Milli konulardaki duyarlılığı zaten kamu nezdinde bilinen Terim bu **imkânsız görevi** devralma konusunda **"tereddüt etmedi"**. Ancak hâlihazırda bir takım yönetirken meslektaşını yerinden etmiş görüntüsü vermemek için **"ücretimi hayır kurumlarına iletin"** restini çekmeyi de ihmal etmedi! O bu kadar **"tutarlı"** davranırken Federasyon'un da eksik kalır yanının olduğunu söyleyemeyiz.

Daha dört-beş gün öncesine kadar **"Yemin billâh Avcı görevinin başında kalacak"** açıklaması yayınlayan Federasyon, nasıl olduysa bir anda çark etti. Sonuçta emrin geldiği yer, en üst kademe de aynı mantıkla işliyor. **"Kesinlikle pazarlık yok"** deyip MİT müsteşarını Ada'ya **"gezintiye"** yollayan devlet mantığı, **teknik direktörüne de sahip çıkarmış gibi yapıp "Derin TFF" elemanlarından Göksel Gümüşdağ'ı gizlice Fatih Bond'un evine yolluyor.** Anlayacağınız bizim kurumlar gizli kapaklı işlere girişmeden başarılı olamıyor.

Şimdi gerçekçi düşününce de böyle **"olağanüstü hâller için"** Terim'den daha uygun birini bulamazsınız. Fatih Terim'le birlikte Milli Takım'ın son gittiği Avrupa Şampiyonası olan **2008 Avusturya- İsviçre elemelerinde** kritik **Bosna- Hersek maçı** ardından memlekette pek gündeme gelemeyen **"mafya baskısı"** iddialarının gerçeklik payı neydi acaba? Veya **2006 Dünya Kupası elemelerinde 4-2 biten İsviçre maçı** sonrası **Terim'in koridorda kavgayı alevlendirdiği** iddiaları...

Sonuç olarak kim ne derse desin Abdullah Avcı'nın görevinden alınmasıyla Milli Takım'da darbe yapılmıştır. Uzun vadeli projeler, strateji, taktik... Kısacası her şey **askıya alınmıştır.** Başbakan zaten kendi kontrolünde olan yönetime artık açıktan müdahale ederek ipleri tamamen kendi eline almıştır. Nasıl ki askerî darbeler halka **"Siz kendinizi yönetmeyi bilmiyorsunuz, çekilin kenara"** mesajını veriyorduysa, Federasyon'un bu hamlesi de **"Biz plan, program, dünya standartları nedir bilmiyoruz, bırakın devletçi zihniyetle bu işi çözelim"** mesajını veriyor.

Gizli kapaklı operasyonlar, **"Topçuluğu sizden öğrenecek değiliz"** edası, şikecileri koruma refleksi, tribünlere hangi sloganı atıp atamayacağını öğretme hevesi vs. vs. Beyefendi kimlere benzemeye başladığını fark edemiyor mu hâlâ?

Dua edelim ki bu **Mission Impossible (imkânsız görev)** başarısız olsun. Yoksa bu federasyon hızını alırsa işimiz yaş.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sıfır noktası

Arda Alan 02.09.2013

Dibe vurmak dedikleri bu olsa gerek. "En zor" günlerinde dahi şikecilere ve TFF' ye olan bağlılıklarını yitirmemiş, **"Fenerbahçe düşmanlarına"** karşı azimle mücadele etmiş, **"Pollyanna"** misali topçu eskisi yorumcular bile **"Takke düştü kel göründü"** kıvamına geldiyse Türkiye'de futbol resmen dibe vurmuştur. Aslına bakarsanız fiili olarak 3 Temmuz'dan beri dibe vurmuş durumda. Ancak hiçbir konuda uzlaşamayan dört partinin, şikecileri korumak için (Cumhurbaşkanı'nın ilk taslağı veto etmesine rağmen) yasaları ışıık hızıyla

değiştirmesi, gya özerk olan TFF yönetiminin Ankara tarafından aynı hızla değiştirilmesi ve üç yıldır kandırılan taraftarların desteği, kaçınılmaz sonun gecikmesine yol açtı.

Fakat işin ilgini, ben bu satırları yazarken ne TFF'den ne de Fenerbahçe'den herhangi bir istifa haberi geldi. Yönetimi döneminde şike yapıldığı tam dört kez onaylanan (yerel mahkeme, UEFA, Tahkim ve CAS) **Aziz Yıldırım** istifa etmek yerine hâlen Olağanüstü Kongre kararı alıyor. Yani tekrardan seçilmeye açık kapı bırakıyor. Yüz altı yıllık bir kulübe şikeci damgası yedirdikten sonra ne yapmayı planlıyor bilemiyorum. En son Galaksiler Arası Spor Mahkemesi'ni zorlayacak herhâlde.

şikeyi yapanlar ve kollayanlar tüm hukuki yolları tüketmelerine ve üzerlerindeki baskıya rağmen görevlerinde kalacak gücü kendilerinde buluyorlarsa burada ciddi bir sıkıntı var. Bu, "**şike çetesinin**" ok köklü olduğunu, yani başka bir deyişle buzdağının görünmeyen bir yüzünün de olduğunu gösteriyor. Bunu anlayamamak anlamaktan daha zor zaten.

İki yıllık süreç boyunca şikecileri canla başla savunan topçu eskisi yorumcular, bunu sadece paranoyak bir biçimde "**siyasi operasyon**" yapıldığını düşündükleri için mi yaptılar? Veya adaletin yerini bulmasını "**CAS' tan gelen kara haber**" olarak veren televizyonlar kimlerin hesabına çalışıyordu?

Burada dev bir rant arkı olduğu çok açık. Yöneticisinden teknik direktörüne, futbolcusundan yorumcusuna herkesin dâhil olduğu dev bir ark. Futbol gibi muğlak bir sektöre milyon dolarlar akmaya başlayınca birilerinin bu parayı kontrol etmesi gerekiyordu tabii. Futbolu oynayanından tutun yorumlayanına herkes aynı gemide olunca yapılan saçmalıkların farkına varmak yalnızlaşmayı da beraberinde getiriyordu. Eğer pastadan pay almak istiyorsanız hemen vaftiz edilmeli ve bu kirli sektöre mutlu mesut adapte olmalısınız. Yok ben böyle işe omak sokarım diyorsanız ânında biletinizi keserler.

Yani anlayacağınız; **şikeci yöneticimiz ve federasyonumuz, ırk haltercimiz, dopingci pehlivanımız, basketbolcumuz, atletimiz ve dört yabancıyı tribüne göndererek tüm sorunları zeceğini sanan bir başbakanımızla sporda tam anlamıyla dibe vurmuş durumdayız.** Tek umudu dört maçta **Fatih Terim**'in tüm bu olayları aklar bir biçimde **Milli Takım'ı Dünya Kupası'na götürmesi** olan bir yönetimin vay hâline.

Tüm bu yaşananların arasında çok çarpıcı bir olay da gerçekleşti. Futboldaki tüm kirliliğin adeta vücut bulduğu o klasik "**holigan**" tiplerlerinden biri, kendi egosunu tatmin etmek adına **Trabzonsporlu Volkan şen**'e, anlaşılan o ki, etmediği lafı bırakmadı. O bu hakaretleri savururken karşısındaki futbolcudan da aynı yzszlkle cevap vermesini veya kafasını eğip gitmesini bekliyordu. Ama Volkan yle yapmadı. Futbolun içindeki tüm bu kirliliğe karşı verilebilecek en saf ve en çarpıcı tepkiyi ortaya koydu, sahayı terk etti. Açıkça söylemem gerekirse, ırklığa maruz kaldığında sahayı terk eden **Eto'o** benim gözümde nasıl bir kahramansa Volkan da artık yle. Diğer taraftan bu olayı adeta "**Kız gibi ağladı**" olarak yorumlayan AK Parti Trabzon İl Başkanı **Haciosmanoğlu** da istediği kadar şikecilere esip grlesin, artık benim gözümde hiçbir kıymeti yok.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bana Olimpiyat'ın resmini çizebilir misin Abidin

Arda Alan 16.09.2013

Yok arkadaş, bu **IOC** üyeleri kesin Türkiye düşmanı. Gezi olaylarından beri bizi karıştırmaya çalışan **'Faiz Lobisi'**, **'Çiklet Çetesi'** ne kadar **"dış mihrak"** varsa hepsi ile kesin dirsek temasındalar. Yoksa olacak iş mi canım, bizim gibi iki dirhem bir çekirdek adayı reddetmek? Hem de kızı istemeye tam kadro gitmişken... Keyifleri bilir! **"Avrupa'ya Ayar Çekme Bakanı"** da ağızlarının payını vermiş zaten: **"İstanbul değil, Olimpiyatlar kaybeder."**

Ama şu içimizdeki İrlandalıları görünce de içim parçalanıyor be monşer. Hani şu sevinen **"vatan haYinleri"** var ya! Asıl devletümüzün ve milletümüzün çıkarlarına kast etmiş bu **"iç mihraklar"** yüzünden alamadık Olimpiyatlar'ı. Düşünebiliyor musunuz Arjantin'e kadar gelip Başbakanımızı protesto etmişler! Yıllardır **"ustalıkla"** öre öre bugünlere getirdiğimiz **"Değerli ve Yalnız"** ülke imajımızı yerle bir ettiler. Artık ülke olarak Facebook profilimizi **"Üzgün ve Şefkate Muhtaç"** olarak ayarlayabiliriz. Emeği geçenlere ödül olarak **"Doping ve Şikeyi Örtbas Etme Bakanı"**ndan bir kutu kına geliyor.

Sahi, Japon Heyet Başkanı **"Benim ülkemin tarihinde doping ve şike olayı yaşanmamıştır"** derken mesajı kime çakıyordu acaba? Bize değil herhalde? Alt tarafı; diğer ülkelerin B takımlarıyla geldiği **Akdeniz Olimpiyatları'**nda dopingli sporcu sayımız madalya sayımız ile yarıştı, 2012 Olimpiyatları'nda altın madalya alarak tüm ülkeye derin bir **"rezil olmadık"** **"oh"**u çektiren **Aslı Çakır Alptekin** dopingli çıktı, **Fenerbahçe** ve **Beşiktaş** **"evrensel bir Türk düşmanlığının"** kurbanı olarak şikeci damgası yedi, aynı zamanda şikeyi aklamak adına kaş yapayım derken göz çıkaran **Federasyon**'un zerre kadar itibarı kalmadı.

Ama 20 milyar dolarlık **"Godzilla"** bütçemizin yanında bunlar çok büyütülmeyecek meseleler bana göre. Parasıyla değil mi? Basarız parayı dopingi de şikeyi de aklarız, sporcunun en kralı oluruz dedik, emmevelakin dünyaya dinletemedik.

Hem o parayla ne güzel işler yapacaktık İstanbul'da! Misal, şu **Sulukule**'den bir türlü çıkarmadığımız Roman **"kardeşlerimize"** **"ufak ufak"** diyecek kapı gibi bir mazeretimiz olacaktı. Gönümüzdeki dubleks, tripleks villaları büyük Olimpiyat vizyonu ile çatır çatır yapacak, **"Rantsal" Dönüşüm**'ün dibine vuracaktık. Bir de yıllardır **"âtlı"** kalan Haydarpaşa'ya cillop gibi bir stat çaktık mıydı tadından yenmezdi! Ne yapalım başka bahara artık...

Bir de şahane sloganımız vardı tabii, **"Bridge Together"**. Birlikte **"gönül"** köprüleri kuralım manasına geliyor kendileri. Kendi içimizdeki farklılıklar arasında öylesine **"şahane"** köprüler kuruyoruz ki, artık bu nimetten tüm dünya faydalanmalı diyoruz. Ne kadar güzel söylemiş **Bilgin Gökberk**: **"Siz daha kendi ülkenizdeki yüzde elli ile diğer yüzde elli arasında bir 'biriç' kuramıyorsunuz."** Başbakan **"Hoşgörünün başkentinden selamlar getirdim"** derken kimbilir memlekette polis hangi **"marjinale"** dayak atmak **"zorunda kalıyordu"** acaba?

Sonuç olarak **"Milli Egomuz"** derin bir yara daha aldı. Ne yapıp ne edip en yakın zamanda hangi organizasyon varsa hemen talip olalım. Acil olarak altı ayda 30 stat, 40 otel, dev bir toki kooperatifi ve sürüyle duble yol yapmalıyız. Yoksa ülke olarak **"inşaatsızlık"** krizimiz tutabilir. Altyapı, dopingle mücadele, spor ruhu meseleleri de **"çok mühim değil"** zaten, hepsi kendiliğinden hâllolur. Yeter ki daha fazla şantiye kuralım, milyon dolarlar saçalım. O zaman Olimpiyatlar'ı bize verirler belki.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Panzer doğru yolda

Arda Alan 23.09.2013

Guardiola'nın Bavyera günleri ufak yol kazalarıyla da olsa hayırlısıyla devam ediyor. O kazalar gayet doğal, asıl önemli olan konu "**sistem yapılandırması**"nın güvenle ilerlemesi. Bu yapılandırma da takip edebildiğim kadarıyla her geçen gün kendini ilerletiyor, geliştiriyor.

Guardiola'nın başarısının sadece **Münih**'e değil tüm dünya futboluna yeni bir heyecan katacağını düşündüğümüzde geline aşama oldukça memnuniyet verici. Zira, yıllardır tüm başarılarına rağmen "**sıkıcı pas oyunu, uzaydan gelmiş oyuncular, beni Barça'nın başına koy ben de takımı oynatırım**" gibi absürt söylemlerle yalnızlaştırılmaya, istisnalaştırılmaya, adeta fanus içine hapsedilmeye çalışılan **Barcelona** gerçeği de kendine bir partner kazanacak.

Velhasılıkelam, böyle güzel düşüncelerle izlemeye koyulduğum **Schalke 04 - Bayern Münih** maçından istediğim sonucu aldım diyebilirim.

Öncelikle; en temel, takıma kazandırılması en kolay ve en etkili oyun parçalarını Münih kapmış. Bu parçaların ilki ve en önemlilerinden biri **topun kaptırıldığı yerde çok adamla baskı**. Maçın ilk 20 dakikasında bunu organize bir biçimde yapamadıkları için oyunda hâkimiyet kuramadılar. Ne zaman ki Schalkeli bir oyuncu **Mandzukic**'i geçtiğinde arkasında **Robben**'i, onu geçtiğinde arkasında **Kroos**'u, aynı şekilde onun arkasında **Schweinsteiger**'i buldu; o zaman Schalke rakip yarı sahaya bile geçemez oldu.

Tabii bu baskıyı takım hâlinde ve devamlı uygulamak için oyunu "**kısa mesafede ve rakip yarı sahada**" konumlandırmak gerek. Burada kilit nokta savunmanın durumu; hücumcular zaten oyunun ilerisinde rakibe baskı uyguluyorlar, ancak bu baskıyı anlamlı ve bunaltıcı kılan arkasından gelen savunma hattı desteği oluyor. Oyuncuların birbirine yakın mesafede kalıp rahat yardımlaşması da aynı şekilde savunmanın öne çıkmasıyla ilgili.

Bir diğer temel özellik de **oyuncuların birbirlerine pas seçeneği yaratması**. "**Sürekli dinamik**" bir oyun inşa etmek adına bu özelliğin hayati bir önemi var. Çünkü seçeneği olmayan ve sıkışmış bir oyuncunun topu etkili kullanma olasılığı; en az üç pas seçeneği olan ve rahat bir oyuncuya göre çok daha düşüktür. Mesela **Schalke**'de bu anlayış daha oturmadığı için topu alan oyuncu bir anda yapayalnız kalıyor. Takım arkadaşları daha önceden planlanmış bir oyun olmadığı için, rakiplerin arkasına saklanmış onu izliyor. **Oysa top Münih'e geçtiğinde ortaya en az üç pas opsiyonu çıktığı için Schalkeliler hangi tarafı savunacaklarını şaşırtıyorlar**.

Saydığımız bu özelliklerin üstüne bir de **Bayern**'in geçen seneden kalma artıları eklenince takım adeta bir "**terminatör**"e dönüşüyor. Fizik güç, hava toplarındaki üstünlük ve gol pozisyonlarındaki "**yılan ısırtığı**" seviyesindeki hız **Heynckes** döneminden hiçbir şey kaybetmemiş. Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, **oyunu Barça gibi kuruyorlar ve Bayern gibi bitiriyorlar**.

Ancak bu "**iki başlılığın**" sürdürülebilirliği bence biraz kuşku. Çünkü **Guardiola**'nın stratejisinde hep "**en garanti**" pozisyon aranır. Bunu sıkıcı bulabilirsiniz, fakat başarı yüzdesini es geçemezsiniz. Oysa Münih'in

hemen sonuca gitmek isteyen tarzı beraberinde belirsizlikleri doğuruyor. Dolayısıyla zaman içinde rakip ceza sahasında pas üstüne pas yapan bir takım izlersek kimse şaşırmasın.

Son olarak, **Robben**'den bir **Messi** yaratma çabasının oldukça kısa vadeli bir plan olduğunu düşünüyorum. Robben'in karakterinin "**bol sabır, az çalım**" içeren bir oyuna uyum sağlayabileceğine (bu yaştan sonra) pek inanmıyorum. Bana göre **Mario Götze** o rol için biçilmiş kaftandır.

KALECİ GÖZÜYLE:

Neuer tam gaz gitmeye devam ediyor. Özellikle, **her daim yüksek olan hava hâkimiyeti ve bu sene iyice güzelleşen topu oyuna sokma yeteneği** beni mest ediyor. Her kalecinin örnek alması gereken bir kaleci oldu.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne çektin be Galatasaray!

Arda Alan 30.09.2013

Zaten uzun zamandır konuşuluyordu, artık gerçek oldu. **Fatih Terim** Galatasaray'dan kovuldu. Sebepleri üzerine de çok yazılıp çizildi. Kimileri Terim oyunu kazandı dedi, kimileri **Ünal Aysal**'in kurumsallaşma yolunda önündeki en büyük engelden kurtulduğunu söyledi. Hangi seçeneğin doğru olduğunu şimdiden kestirmek güç, fakat **ayrılığın arkasında net bir sebepten ziyade bir anlaşmazlık sarmalı olduğunu** söyleyebiliriz.

Ancak burada bir gariplik var dostlar. Her ne kadar sevenleri için "**İmparator**" katına yükselmiştiyse de Terim sonuç olarak bir antrenördü ve kabul etsin veya etmesin kulübün bir **elemanı**ydı. Ayrıca **Demirören**'in adeta kız kaçıran gibi Terim'le anlaşmasından sonra işlerin değişeceği belliydi. Dolayısıyla ayrılık gayet beklenen bir olaydı. Gariplik ise, geçtiğimiz hafta belki de spor tarihimizin en garip ve en kuşku dolu derbisine tanıklık etmemize rağmen gündemde hâlen Terim'in "**bomba**" ayrılığının olması. Bu da, pollyannacılığa bayılan "**eski topçular ve hakemler**" grubuna has bir özellik olsa gerek.

Bu grup Galatasaray'ın içinde inatla "**Sherlock Holmesçülük**" oynayıp, komplodan komploya atlarken; tablonun diğer yanını hiç görmemeyi başarıyor nasıl oluyorsa. Çıkan olaylar "**esefle kınanıp**", sporun içine "**itina ile**" siyaset karıştırılmadan steril yorumlar yapılabilir. Öyle ki kıvılcımı yakanın **Muslera** olduğunu iddia eden "**usta**" kalemler bile var. Çoğunluk ise Çarşı'nın klasik "**vatan haYinliğinden**" bir parça sunduğunda hemfikir.

Ama o da ne! Bir de bakılıyor ki çoğunluğu Demirören'in eski "**savaşçılarından**" olan "**1453 Kartalları**" grubunun bulunduğu tribüne binlerce kişi elini kolunu sallayarak girmiş, turnikeler patlamış, tetikçiler için adeta cennet oluşturulmuş. Onlar da ortamı böyle güzel bulunca görevlerini layıkıyla yerine getirerek yetkililerin asistini ortalığı savaş alanına çevirerek golle tamamlamışlar. Üstüne bir de hatıra fotoğrafı çektirip mutlu mesut evlerine dönmüşler. Tabii insanın aklına, son zamanlarda olaylara müdahale hızı ve teknikleriyle

"**göz dolduran**" güvenlik güçlerimizin nerede olduğu sorusu gelmiyor değil. En son **Melo** ile birlikte soyunma odasına kaçarken görülmüşler.

Diğer taraftan açıklamaları "**180 derece zıt**" olan **Emniyet**'i ve **Spor Bakanlığı**'nı gördüğümüzde, stattaki "**dört**" spor savcısı ne yapıyordu diye de sormadan geçemeyeceğim.

Bu sorular uzar da gider. Daha detaylı bir soruşturma için, bu konularda oldukça tecrübeli bir isim olan **Haluk Çetin**'in *Taraf* ta dün yayımlanan yazısını okumanızda fayda var.

Ancak **Beşiktaş taraftarını** ve **Çarşı**'yı itham edenlere birkaç lafım olacak.

Derbiye kadar var olan harika atmosferi, bir yenilgi için yerle bir etmeyi gerçek Beşiktaşlı aklının ucundan bile geçirmez. Demirören döneminin provokasyon ve gerilim dolu günlerini bile sağlam atlatmayı başarmış bir taraftar için geldiğimiz şu günleri ve havayı yok yere bozmak intihar anlamına gelir. Eğer bir yerde iç mihrak, lobi, çete falan arayacaksanız; soruşturmaya evi soyan hırsızdan önce kapıyı açık unutan, paraları orta yerde bırakan, sonra da polis çağırmayan ev sahibinden başlayın derim. **Beşiktaş taraftarından ve Çarşı'dan size, ne hırsız ne de tetikçi çıkar bu da böyle bilene!**

Son olarak, tüm bunlara rağmen gündemimizdeki konu Fatih Terim'in ayrılığı ve Galatasaray'ın içindeki oyunlar tabii ki. Diğer her şeyi unuttuk eldeki tek steril konuya dört elle sarıldık. Artık bu konu çözülmeden kimseye rahat yok! En mühim konu bu çünkü.

Hakikaten ne çektin be Galatasaray...

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sen ne ayaksın Bilic!

Arda Alan 07.10.2013

Olası bir mağlubiyet zincirinde, eski alışkanlıkları hortlatmak için adeta tetikte bekleyen "**topçu eskisi**" yorumcularımız; **Antalya** mağlubiyeti sonrası "**engin**" bilgileriyle **Bilic**'i bir güzel bombalamışlardı. **Samet Aybaba**'nın soğansız, bibersiz, tatsız tuzsuz "**menemenini**", adeta "**Da Vinci'nin Şifresi**" gibi pazarlamayı da ihmal etmemişlerdi tabii. "**Bilic tuzağı göremedi**"den tutun "**Toraman ve Sezer Öztürk'e de şans verilmeliydi**"ye kadar, ilk dört hafta bir türlü ifade etme şansı bulamadıkları "**dâhiyane**" fikirlerini en sonunda söyleyip kurtuldular.

Ee, var mı öyle eski köye yeni âdet getirmek? Dört galibiyet aldın diye "**ihtiyar heyetinin öğütlerini**" takmazsan başına bu gelir işte! Buralarda bizim borumuz öter, **sen ne ayaksın Bilic? Neo-total futbol sökmez buralarda.** Başarılı olmanın yolu "**İyi orta yarım gol**", "**Servet vur kornere**", "**Çanak kale geçilmez**", "**Bundan sonra güzel futbol beklemeyin**" gibi "**şahane akıl oyunlarından**" geçer.

Şaka bir tarafa, özellikle **Galatasaray** maçındaki trajediden sonra Antalya deplasmanında alınan mağlubiyet bütün kulübü oldukça germiştii. Herkes aslında uzun vadede işlerin yolunda gittiğini içten içe biliyor, öte

tarafından kurulan yeni yapıyı tehdit olarak gören (bkz. hükümet) bazı "**mihrakların**" da olası bir düşüş ânı için tetikte beklediklerini de hissediyor. Çünkü Beşiktaş'ın sportif başarısı, motivasyonu **Çarşı** ile her zaman paraleldir. Eğer takım iyi gidiyorsa, Çarşı'yı kolay kolay kimse tutamaz. Tahmin edersiniz ki, tribünlerden "**uslu çocuk**" olup üç maymunu oynamasını bekleyenler için bu hiç de istenen bir durum değil.

İşte bu havanın üstüne bir de **Eskişehir**'in soğuk havası eklenince doksan dakika istem üstünde geçti. **Ertuğrul Sağlam** da aynı Aybaba gibi Beşiktaş'ı "**ustaca**" tuzağa düşürmeye çalıştı. Fakat o "**enteresan**" menemeni yapmak her babayiğidin harcı değil. Her ne kadar, öne çıkacağını varsaydığı Beşiktaş defansını; **Erkan**, Bienvenu, **Erman** gibi "**hızlı**" isimlerle gafil avlamaya çalışmak gibi "**komplike(!)**" bir plan kurduysa da bu senaryo pek gerçekleşmedi. Yapı olarak ikiye bölünmüş bir şekilde sahada duran Eskişehirli oyuncular maç boyunca bir türlü kavuşamadı, yardımlaşamadı.

İşin ilginç tarafı ise Beşiktaş'ın bu bölünmüş rakibe karşı boş alanları bir hâkimiyet alanı olarak kullanamamasıydı. Sanki Bilic, geçen haftaki mağlubiyetten sonra koro hâlinde "**defans çok önde, o kadar da ileride basılmaz ki**" diye sızlanan yorumcuları duymuş da, takıma "**kontrollü(!)**" oynamasını söylemiş gibi bir hava vardı. Tabii ben bu ihtimali düşünmek istemiyorum. Bana göre son iki haftada yıpranan takım ister istemez sonuç odaklı ve üç puanı alıp kaçmak istercesine bir zihniyeteydi. Özellikle ilk dört hafta alıştığımız o "**baş döndürücü**" pres nadiren kendini gösterdi.

Fakat buradan, "**kontrollü oynadığı için tuzağa düşmedi işte**" yorumu çıkmasın. Tam aksine Eskişehir'in bomboş bıraktığı oyunun orta bölümüne Beşiktaş savunmasının kurulmayıp geride beklemesi maçı zora soktu. Eğer Eskişehir tam anlamıyla kendi yarı sahasına sıkıştırılabilseydi, o bölünmüşlük içinde Beşiktaş bir bütün olarak durduğu için "**pingpong**" gibi bir oyun izleyecektik. Dolayısıyla Sağlam'ın planına gerçekleşme şansı veren, hücumcularına boş alanlar sağlayan durum; Bilic'in savunmacılarını baskılayıcı bir unsur olarak kullanamamasıydı.

KALECİ GÖZÜYLE

Tolga genel olarak düzgün bir oyun sergiledi, ama bir noktaya değinmek istiyorum. Aytaç'ın vurduğu ve doksanda patlayan şutu son âna kadar takip etmemesi kabul edilemez. O kadar tehlikeli bir noktaya giden şutu son âna kadar izlemeli ve parmaklarının ucuyla da olsa değmeye çalışmalıydı. **Boffin** ise beğendiğim bir kaleci değil. Yan toplardaki pasifliği golde gayet net gözüktü. Ayaklarını da kesinlikle geliştirmeli.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zorunda mıyım

Arda Alan 14.10.2013

"Milli Takımın Fatih Terim'i, Galatasaray'ın da Mancini'yi takımın başına getirişi bir nevi zihniyet takası. Mancini'yi kariyer açısından Abdullah Avcı'yla karşılaştırmıyorum kuşkusuz. Benzerlikleri sisteme olan bağlılıkları. Türkiye'de geçmeyen, geçerli olması mümkün gözükmeyen bir idealizm bu. Çünkü Türkiye batılı

dünyanın asla anlayamayacağı bir kaos düzeniyle yaşıyor. Bir ülkede düzen neyse her sektöründe aynıdır. Futbolu da bundan ayırmak mümkün değil. Sonunda bunun da ahlaki gelişir. Bakın trafiğe emniyet şeridini kullanıp 1000 şoförün hakkını çalmak kadar büyük ahlaksızlık olur mu? Ama bu kaosta bunun adı uyanıklıktır. Bu kaos düzeni esneklik gerektirir. Olmazsa olmazı budur işin Avcı belki Kasımpaşa'da değil, Almanya'da, ya da İtalya'da doğmalıydı. Mancini'nin doğduğu yerde."

Yani uzun lafın kısısı **Mehmet Demirkol**; bu memlekette yaşayıp, ekmek yemek istiyorsan biraz "**çakal**" olacaksın diyor. Aynı geçen hafta **Slaven Bilic** örneğinde bahsettiğim gibi, eski topçular ve hakemler konfederasyonunun, koro hâlinde "**idealist**" teknik adamlara verdiği "**öğüdü**", daha "**nazik**" bir dille anlatmış kendisi, aslında o korodan biri olmamasına rağmen. Nazikten kastım, "**Bak kardeş, biz de çok mutlu değiliz hâlimizden ama eldeki malzeme bu, inat etme, 'ustalardan' ibret al biraz**" kıvamında bir yazı olması.

Öncelikle oyunun temel prensipleri; rakipten rakibe değişmeyen ya da bir başka deyişle "kurnazlık" adı altında şekilden şekle girmeyen sağlam köklere ihtiyaç duyar. Bu temel prensipler aynı zamanda bir stratejinin iskeletini oluşturan unsurlardır. Dolayısıyla bu "**temeli**" pas geçmek ya da sürekli konjonktüre bağlı çözümler geliştirmek "**istikrarı**" yok eder. Eğer bu temel prensipleri oturtmaya çalışmak bile "**idealist**" mertebesine yükselmeye yetiyorsa, biraz oturup düşünmek gerek.

Eğer Demirkol'un örneğinden yola çıkarsak, hastalığı kökünden temizlemek yerine sürekli pansuman peşinde koştuğumuzda, bozulmuş plak gibi aynı filmi izleyip duracağız. "**İdealist**" bir teknik adam gelecek, önüne koyduğu hedeflere ulaşsa bile bizim "**gözü hep yükseklerde olan**" medyamız tarafından başarısız gösterilecek, ardından "**acil durumlarda kırılmak üzere**" donmuş bir şekilde bekletilen "**Fatih Terim, Mustafa Denizli, Christoph Daum vs.**" grubundan biri süper kahraman olarak bizi kurtaracak.

Kusura bakmayın ama benim bu hikâyeye artık karnım tok.

Hep aynı örneği vermek istemiyorum ama, **Slaven Bilic** şu an da tüm pürüzlerine ve karşılaştığı engellere rağmen; gizlisi, saklısı, kurnazlığı olmayan ve sağlam temeller üzerine bina edilen bir oyunla **Beşiktaş'ı** zirveye taşıyor. Yani illa Anadolu takımlarının üzerinde "**en büyük benim**" diye suni baskı oluşturmaya, "**gerekirse sahada kavga çıkaracak**" çirkef oyunculara, hakemlere "**bağıra çağıra**" maçı çığırından çıkarmaya ihtiyaç yokmuş galiba?

Mancini'yi Manisa'daki "**pasif**" tavrı yüzünden eleştiren, neden "**kurnaz**" hamleler yapmadığını soranların aklında geçen seneki **Mersin İdman Yurdu** maçı var herhâlde. Hatırlarsanız, yine sık sık tekrarlanan bir film izlemiştik. Mersin etkili başlamış, golü bulmuş tam da devamını getirecekken saha bir anda karışmıştı. **Fatih Terim** yedek kulübesini birbirine katmış, sahaya dalmış ve ortalığı karıştırmıştı. Maçtan sonra da **Rıdvan Dilmen**'den hakem **Süleyman Abay**'a kadar herkese tehditler savurmuştu. "**Haşin, maço**" teknik adamlardan hoşlanan medyamız da Terim'in takımına nasıl da "**gaz**" verdiğini ballandıra ballandıra anlatmıştı.

Eğer eski topçular ve hakemler konfederasyonunun bu ülkeye reva gördüğü teknik direktör ve futbol anlayışı buysa, hepsine **Dilberay**'dan "**Zorunda mıyım?**" şarkısını armağan ediyorum.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ceyhun'u kim hesaplayamadı

Arda Alan 21.10.2013

Ceyhun Gülselam, Türkiye kariyeri boyunca antrenörler tarafından çok fazla anlaşılabilmiş bir oyuncu olmadı hiçbir zaman. Belki de o, kendisini çok anlatamadı kim bilir. Yerli antrenörlerin zihinlerindeki **"gurbetçi"** futbolcu imajına kendini uydurmaya çalışırken kayboldu adeta. Tabii bu söylediklerimden Ceyhun'un **"inanılmaz"** meziyetlere sahip olduğu anlamı çıkmasın. İfade etmeye çalıştığım, kendisinden hiçbir zaman tam randıman alınamamış olması.

Onu Milli Takım'a çağıran, bir nevi **"keşfeden"** isim **Fatih Terim** yukarıda anlattığım durumun en sembolik örneğidir sanırım. Ceyhun'un basit, gösterişsiz ama stratejik açıdan zaruri oyun stilinden tabiri caiz ise yerli bir **"Busquets"** yaratmak varken, Terim **"ağır sanayi işçisi"** misali onu hep **yedek stoper** konumunda oynattı. Kafasındaki bu **"orijinal"** plan Milli Takım'da oldukça yavan kalmasına rağmen yılmadı, aynı senaryoyu **Galatasaray**'da da denemeye çalıştı. Sonuç, Ceyhun için kulübede geçen uzun günler oldu.

Ancak ne hikmetse **Mancini** geldiği gibi Ceyhun'u ilk on bire koydu! Kahvede maçı birlikte izlediğim Galatasaraylılardan tutun medyanın **"usta"** kalemlerine kadar birçok kişiden **"sevgi"** mesajları yağdı bu hamleye. Öyle ki bazıları işi **"Mancini Ceyhun'u hesaplayamadı, biz tanıyoruz ama o tanımıyor daha"** gibi garip düşüncelerle taçlandırdı. Anlaşılan o ki bu işten milyon eurolar kazanan, her gününü futbolcularıyla geçiren teknik direktör bu işi bilmez. Eğer böyle sakata gelmek istemiyorsa da açar bir telefon **Şansal** abisine, **Rıdvan** abisine paşa paşa alır taktiklerini!

Her neyse, Mancini'nin gözünden olaya baktığınızda ise bu hamlenin hiç de o kadar garip olmadığını anlıyorsunuz. Özellikle **Manchester City**'yi çalıştırdığı dönemde **neo-total** futbol anlayışından bolca etkilendiğini izleyenler bilir. O kadar egosu şişik yıldız biraraya gelince, aklı başında çoğu futbolsever bunun takım olgusuna zarar vereceğini düşünmüştü. Ancak özellikle İngiltere'deki son iki yılında makine gibi işleyen bir City izlemiştik. Egosu şişik dediğimiz yıldızlar neo-total anlayış içinde tevazu ile rollerini kabullenmiş; basit, gösterişsiz ama etkili bir anlayışı benimsemişlerdi.

Doğal olarak Mancini, büyük hedefleri olduğunu her fırsatta belirten bir kulübe son model bir oyun oynatmaya çalışıyor. **Bu son model strateji ise artık bireysel, başına buyruk, kopuk bir oyunu kaldırmıyor.** Ceyhun gibi arada bağlantıları sağlayacak oyunculara ihtiyaç var. Aynı **Busquets** gibi.

Tabii eski topçular ve hakemler konfederasyonu bu **"münferit"** çabadan hiç hoşnut olmadı. Mancini puan için oyun anlayışından feragat edip Ceyhun yerine **Aydın**'ı sokana kadar da, maçı, bana eşlik eden Galatasaraylılar gibi homurdanarak izlediler sanırım. **Aydın oyuna girdikten sonra ise açıkçası sahada gelenekten başka hiçbir şey kalmamıştı.** **Rıdvan Dilmen**'in geç kalmış bir hamle dediği ve **"4-2-4 oyunu(!)"** olarak tanımladığı şey gerçekte **"doldur-boşalt"**tan başka bir şey değildi. Rakip on kişi kaldıktan sonra iyice **"yayla"** kıvamını almaya başlayan oyunun orta kısmında hâkimiyet kurmak yerine, Galatasaray, tabiri caiz ise kaleden kaleye oynamayı seçti.

KALECİ GÖZÜYLE

İlhan Parlak'ın kalenin dibinden kaçırmayı **"başardığı"** pozisyonu saymazsak, **Muslera**'nın maç boyunca yaşadığı en tehlikeli ve kayda değer pozisyon, goldü. Üstüne gelen topa tek eliyle garip bir müdahalede

bulunması, savunmanın **Akpala**'yı bomboş bırakması kadar hatalıydı. O topu tutabilirdi bile. Karabük'ün kalecisi **Boy Waterman** ise, açıkçası geçen sene **PSV**'de ilk tercih iken Türkiye'ye gelmesine şaşırdığım bir isim. Özellikle ayağına hâkimiyeti gayet iyi seviyede. İkinci yarıda **Aydın**'ın şutuna da yerden çok iyi bir reaksiyon gösterdi. Golde, top önce yükselip sonra alçaldığı için, yapabileceği bir şey yoktu.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dejavu

Arda Alan 28.10.2013

Cumartesi gecesi **Barcelona**'nın şahane performansını izlerken adeta dejavu yaşadım. **Ancelotti**'nin **Madrid**'i aynı **Mourinho**'nun ilk dönemlerindeki gibi oldukça yüzeysel bir kontratak oyununu benimsiyor, **Gerrado "Tata" Martino**'nun **Barcelona'sı** ise geçen seneki muhafazakârlığından sıyrılmış bir şekilde **Guardiola** döneminin oyununu icra ediyordu. Elbette tam bir kopya olduğunu söyleyemeyiz ancak iki antrenörün de devrildikleri oyun anlayışına fazla müdahale etmediklerini söyleyebiliriz. Ancak **"küçük"** detayların **"büyük"** etkiler yarattığını da söylemek gerek.

Öncelikle, **Ancelotti** tam da kendisinden beklediğim gibi, Mourinho'nun ilk denemelerine benzeyen, ancak onların bile aşağısında kalan geleneksel bir kontratak oyunu tasarlamış. Top rakipteyken takım hâlinde kendi yarı sahasına gömülü durmayı, top kapıldığı anda ise **Ronaldo**'ya ivme kazandıracak şekilde uzun top atmayı benimseyen anlayış **Bale**'in varlığına rağmen hâlen tek plan. Ancelotti, **Ramos** gibi oyun planı içerisinde sırtımayacağı tek pozisyon **stoper** olan (ki orada bile tüm beklentileri karşıladığı tartışılır) birini, oyun akışı içinde en kritik pozisyonlardan birine konumlandırarak nasıl bir oyun istediğini de gösterdi zaten.

Şimdilerde **Chelsea**'de, **Mourinho**'nun bile neredeyse kimliğini kaybettirme noktasına getirecek kadar revize ettiği bir oyunu en ilkel hâliyle oynamakla **Ancelotti** neyi amaçlıyor bilemiyorum. Elle tutulur bir oyun inşa etmek adına elindeki belki de en uygun isimler olan **Illarramendi** ve **Isco**'yu yedekte, **Modric**'i ise absürt bir defansif görevde tutmak, **"oynamaya niyetli olmamanın"** ilanı bana göre.

Ancak diğer tarafta heyecan verici gelişmeler var. Her ne kadar **Vilanova** ile yürek burkan bir ayrılık yaşandıysa da, değişimin Barça'ya iyi geldiği çok açık. Yeni teknik direktör **Martino**, her ne kadar takım sezona iyi başlamıştıysa da köklü oyun felsefesinde değişikliğe gittiği eleştirilerine maruz kalmıştı. Ancak benim gözlemlediğim kadarıyla, temel oyun anlayışına uzaklaşma değil yakınlaşma var.

Öncelikle geçen sezon çok eleştirilen, takımın çoğu maçta oyuna hükmetmek yerine çekingen bir biçimde savunmaya ağırlık vermesi sorunu ortadan kalkmış gibi gözüküyor. Geçtiğimiz sezon kendi oyun felsefesi ile geleneksel pragmatik oyun arasında sıkışıp kalan ve ortaya **"monoton, rakibi şaşırtamayan"** bir performans koyan, sonunda da **Münih** karşısında haklı bir hezimete uğrayan Barça'dan eser yok. Geçen sezon monotonluk öyle bir noktaya varmıştı ki **Messi**'nin ayağından çıkacak bir sihir dışında yaratıcılıktan eser yoktu. Oysa harika çocuk şimdi **Guardiola** döneminde oynadığı pozisyonda, yeniden takım oyunu içinde işlev kazanan bir rolde.

Yaşanan değişimde **Neymar**'ın etkisinin de oldukça yüksek olduğunu belirtmek lazım. Takımın hücumda oldukça geniş bir alanda oynaması ve oyunu sürekli ileriye taşımasında en büyük rollerden biri onun. Ayrıca

kendisinden **Brezilya**'da görmeye alışık olmadığımız şekilde savunma görevlerini de yerine getirmesi özellikle **"takıntısız"** bir kişiliğe sahip olduğunu göstermesi açısından çok önemli.

KALECİ GÖZÜYLE

Ne yalan söyleyeyim, **Diego Lopez** gerçekten de **Iker Casillas**'ı aratmayacak bir performans ortaya koyuyor. Her ne kadar **Alexis Sanchez**'den yediği golde hatası var gibi gözüküyorsa da, o pozisyonda kalecilerin çoğu, açığı kapatmak adına öne doğru çıkar. Burada yapılacak tek şey Sanchez'i o anki serinkanlılığı için tebrik etmektir. **Valdés** ise yediği gole kadar kusursuz bir maç çıkarmıştı. Yediği gol pozisyonu aslında kalecilerin ustalığı konusunda turnusol kâğıdı olabilir. Küçüklüğünden beri, doğal olarak, topa mümkün olduğunca eliyle müdahale etmesi öğütlenen kaleci, gerektiğinde ayaklarını da kullanmalıdır. Diğer taraftan ikinci yarıda **Ronaldo**'nun şutuna verdiği reaksiyon fiziksel olarak ne kadar iyi durumda olduğunu gösteriyor.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Webo sihirbaz değil

Arda Alan 04.11.2013

Fenerbahçe'nin kongre ile yatıp kalktığı bugünlerde nedense aklıma sürekli şu bir türlü anlam veremediğim ve tahminimce sadece Türkiye'ye özgü olan yorum geliyor: **"Bu saatten sonra güzel futbol beklemeyin."** Bu cümledeki **"güzel futbol beklemeyin"** lafını, **"adil yarış beklemeyin"** yaparsak sanırım kongre sürecini çok net açıklamış oluruz. Öncelikle **Aziz Yıldırım**'ın kulüpten ihraç edilenleri **"özgür bırakma"** sözünden dönmesi, kulüp üyelerinin isimlerini ve ulaşım bilgilerini diğer adaylardan gizlemesi, **FBTV**'yi tam bir propaganda aracı olarak kullanması ve dahası (şike sürecinde artık aşına olduğumuz) **"zafere giden yolda her yol mubahtır"** anlayışını ortaya koyuyor. **Mehmet Ali Aydınlar** ise belki de Fenerbahçe'yi tarihinin en zor dönemine sokmuş olan rakibine garip bir şekilde aynı tondan cevap vererek en büyük avantajını yok ediyor. Ben bu yazıyı yazarken kongre sonuçları daha belli değildi, umarım sonuç Fenerbahçe için **"temiz"** bir sayfa olur.

Takımın tam da bu atmosferde oynadığı **Bursaspor** maçı da, skor sizi aldatmasın, maalesef aynı vasatlıkta geçti. Öncelikle Bursa'da **Daum** bozulmuş bir plak gibi Türkiye'ye ilk geldiği dönemlerde ne oynatmaya çalışıyorduyorsa hâlâ aynı şeyleri deniyor. Vakti zamanında kendisini **"Dâhi Daum"** yapan düz kontratak oyununun eski sürümü bugünleri kaldırmıyor artık. Her ne kadar karşısında niyeti **"oynamak"** olan ancak **"pratikte çok aksayan"** bir rakip olsa da, salt bu kadar basit bir **"tuzak"** ile galibiyete ulaşması şaşkınlık verici olurdu.

Hikâyenin Daum kısmı zaten tahmin edilebilir ve alışık olduğumuz kısmı. Ancak asıl merak ettiğimiz ve potansiyeli olduğunu düşündüğümüz **Ersun Hoca**'nın da hâlen çok eksiği olduğunu belirtmekte fayda var.

Öncelikle ilk yarıda takımın verdiği birçok pozisyona karşılık ikinci yarıda nispeten daha kontrolde olmasının sebebi genel anlayışın aksine **Pierre Webo**'nun girişi değil. Kamerunlu forvetin kendisine pozisyon yaratıldığı zaman işi bitirme konusunda oldukça maharetli olduğu bir gerçek. Ancak nedense bu pozisyonların nasıl

yaratılacağından veya oyunun rakip yarı sahaya nasıl hapsedileceğinden kimse bahsetmiyor. Yine hiç anlam veremediğim **"topu ileride tutan oyuncu"** tanımı da bir futbolcunun tüm bunları yapabilmesi için yeterli değil.

Öncelikle, Fenerbahçe'nin hâlen net bir oyun planı yok. Ersun Hoca, bol hücum oyuncusuyla oynayarak ve oyuncuları (nasıl oluyorsa) **"bireysel(!)"** olarak etkili olabileceklerini düşündüğü yerlerde konumlandırarak **"düzenli"** bir oyun yaratabileceğini düşünüyorsa yanılıyor. Şimdilerde bu oyunu **"yeni nesil düzensizlik"** olarak tanımlayanlar ya **Barcelona'nın**, **Dortmund'un**, **Bayern'in** oyunun arka planındaki **"makine düzenini"** görmekten aciz, ya da Türkiye'deki **"ultra düzensiz"** somut futbol pratiğinden habersiz.

Oysa Yanal'ın **"kurucu"** karakteri, geleneksel **"kaotik"** oyun yerine **"ne yaptığını bilen"** modern bir oyuna yakın. Türkiye'de ve hatta dünyada antrenörlerin çoğunluğu stratejisini, sürekli bir belirsizlik içerisinde konjonktürel pozisyonlar yaratmak üzerine kurar ancak fark yaratanlar bu işi düzen içerisinde yapmayı başaranlardır. Çünkü çoğu antrenörün rakibin dengesini bozmak adına yeltendiği bu formül asıl kendi takımının dengesini bozar.

KALECİ GÖZÜYLE

Sebastian Frey'in Bursaspor performansına tanık olunca açıkçası insanın bu kalecinin yıllarca **Serie A**'da oynadığına inanası gelmiyor. Özellikle yan toplardaki zafiyeti akıl alır gibi değil. Reaksiyonlarının yavaşlığından ve müdahalelerinin keskinlikten uzak oluşundan iyi çalışmadığını tahmin ediyorum. Pek ihtimal vermesem de umarım Daum gençlere bir şans verir. Diğer taraftan **Volkan**'ın göze çarpan tek hatası ikinci golde topun gidişini kestirememesi ve topu bırakmasıydı. Temel prensip basittir, emin değilsen en garanti müdahaleyi yapmalısın.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aldanma Kartal, aldanma!

Arda Alan 11.11.2013

İşler bariz bir şekilde yolunda gitmiyor. Galatasaray maçında yaşanan kırılmadan sonra **Beşiktaş** ilk dört haftada oynadığı oyunu oynayamıyor. İlk haftalarda fark yaratan olay, takımın kusursuz bir organizasyonu olmamasına rağmen baskı kuran, agresif ve hızlı bir stratejiye sahip olmasıydı. Şimdi ise daha çok **enine kısa boyuna uzun, kopuk** bir oyun var. **Bilic** eğer oyunun orta bölümünde beş pas üst üste yapmak için **Necip'e** muhtaç kalıyorsa acil bir şekilde aksayan parçaları kızığa çekmeli. Şu an için **Fernandes, Gökhan, Oğuzhan** tabiri caiz ise ilk dört hafta **"şışirdiğimiz"** ne kadar adam varsa hepsi oyun içinde aksıyor. Oysa Bilic'in stratejisine akışkanlık kazandıran ve oyunun kalbini oluşturan bu parçaların her maçta belli bir istikrarının olması lazım, diğer parçalar aksasa bile.

Özellikle Türkiye'ye yeni gelen oyuncuların çoğunda gördüğümüz, sağlam bir iş ahlakına sahip olanlar ayrı tabii (bkz. **Kuyt**), ilk haftalardan sonra yaşanan **"salma"** hâli Beşiktaş'ın en temel elemanlarını temelden etkilemiş gibi. **Gökhan**'ın artık gölgesine bile çalım atmaya çalışır bir hâle gelmesi, **Fernandes**'in dalga geçer

gibi yaptığı yalancı koşular ve **Oğuzhan**’ın eskisi kadar oyunda sorumluluk almaması bu durumun somut örnekleri diyebiliriz. Hepsinin fiziksel olarak yerlerde süründüğünü ayrıca belirtmeye de gerek yok herhalde.

Fernandes zaten hep böyleydi, dolayısıyla onun vakasını ayrı tutuyorum. Yüklü bir kontrat imzalamaya yakın olduğu bir dönem veya konjonktürel bir derbi atmosferi dışında kendisinin motive olduğu pek görülüyor zaten. Beni asıl düşündüren takımın “**taze kanlar**”ının içine girdiği formsuzluk. Beşiktaş’ın geleceği eğer kendi öz kaynaklarına dayanan bir şekilde geliyecekse Bilic projesinin akıbeti bu geleceği en temelden etkileyecektir. Aynı şekilde projenin akıbetini de genç oyuncuların gelişimi etkileyecek.

Kayserispor karşısındaki aldatıcı skor da açıkçası beni düşündürüyor. Oyun olarak iki takımın da birbirinden en ufak bir farkları yoktu; ortaya farklı bir sonucun çıkmasını topun yuvarlak ve ilk golde hakemin “**miyop**” olmasına dayandırmaktan başka aklıma bir şey gelmiyor. **Ne ilk dört haftadaki gibi rakibi boğan bir pres ne de oyunun merkezini rakibi en tehdit edecek bölgeye kurmaya çalışan bir takım vardı.** Takımın rakip yarı sahaya en azından dört beş pas yaparak geldiği bir tane bile hücum hatırlamıyorum. **Oyunun kaderi** insanın içini acıtacak şekilde **Gökhan’ın fütursuz çalımlarına, Olcay’ın şahsına münhasır koşularına, Almeida’nın göğsüne alacağı bir topa veya Fernandes’in açacağı bir ortaya kalmıştı.** Açıkça söylemek gerekirse Bilic böyle bir oyunu hak etmiyor. Böylesine herkesin ayrı telden çaldığı bütünlükten uzak bir oyun onun “**sosyalist**” yapısına aykırı!

KALECİ GÖZÜYLE

Kayserispor’un genç ve performansına bakılırsa hep “**genç Semih**” statüsünde takılı kalacak kalecisi **Gökhan**’ın bu maçı oturup tekrardan izlemesi ve pozisyonları en ince ayrıntısına kadar incelemesi lazım. Çünkü hatalarının çoğu bir sefere mahsus olmaktan çok fundamental ve tekrar etmeye yatkın hatalar. İlk golde (ofsayt olması ayrı bir konu) tutabileceği bir topu **Almeida**’nın önüne çelmesi, kornerden kalabalık noktaya atılan topu yumruklamak yerine tutmaya çalışırken az daha topla birlikte kaleye girecek olması ve **Fernandes**’in serbest vuruşunda göbeğine gelen topu göbeğinde yumuşatmadan **kaleciliğe yeni başlamış biri gibi** eğilip elleriyle tutmaya çalışması kabul edilebilir hatalar değil. Doğru hareketi yapmaya çalışırken hata yaparsın golü yersin, bu çok normaldir. Ama bu seviyede bu kadar temel kalecilik öğelerini unutmak nasıl açıklanır bilemiyorum. Diğer yandan **Tolga** da inişli çıkışlı bir oyun sergiledi. **Özellikle ayağıyla uzun oynaya çalıştığı her top rakibe hediye oldu.** Karşı karşıya bir iki pozisyonda ise reaksiyonları yerindeydi.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fatih Terim’le 2023 olmaz

Arda Alan 18.11.2013

Başbakan Erdoğan’ın her ortamda sıklıkla vurguladığı, hatta vurgulamanın da ötesine geçip parti vizyonu hâline getirdiği bir rüyası var: **2023** yılında Türkiye’yi dünyada sözü geçen, refah içinde ve tabii ki **muhafazakâr demokrat** (ve ucundan **otokrat**) bir ülke hâline getirmek. Beğenin ya da beğenmeyin ama

hakkını teslim edin ki bugüne kadar bu planı şöyle ya da böyle yürütmeyi başardı. “**Vazife aşkı**” ile bütünleştirdiği “**ılımlı muhafazakâr**” yolundan başka, ayağına herhangi bir ideolojiyi pranga etmeden, bu yolda “**pragmatik makaslar**” ata ata Türkiye’nin on bir yılda Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı **Mesûd Barzanî**’nin resmî ziyaret gerçekleştirebileceği bir ülkeye dönüşmesinde kaptan pilot oydu. Ancak normalleşme yolunda demokratik adımlar atarken bunun adeta “**ücretini almışçasına**” otokrat eğilimler gösteriyor. Kimileri bunun normalleşme sürecinin “**doğal**” bir parçası olduğuna hükmederek görmezden geliyor. Ancak reformist Erdoğan ile otokrat Erdoğan arasındaki farkı bana göre bu eğilimlere verilen tepkiler oluşturuyor. Zira pragmatik ve kıvrak politikasına paralel olarak, toplumda karşılığı olan talepleri karşılamakta fena bir iş çıkarmadığını da biliyoruz aslında.

Ancak spor ve en popüler dalı futbol gibi hâlen “**eski Türkiye**” kokan sektörlerde, toplumdan alenen bir reform talebi gelmediği zaman Erdoğan’ın harekete geçmediği de bir gerçek. Dünyanın en “**bağımlı-özerk**” futbol federasyonunu ve yaptığı inşaatlardan başka hiçbir kayda değer başarısı bulunmayan Gençlik ve Spor Bakanlığı’nı tek elden kontrol etmek onları değiştirmeye çalışmaktan daha tatlı geliyor. **Leyla Zana**’ya bile “**Erdoğan bu işi çözer**” dedirten karizması, onu her konuda yetkin olduğu yanılgısına düşürüyor. Siyasetteki reformlarının somut pratiğini unutarak, toplumun spor anlayışındaki temel yanılsamaları ele almak yerine eski sistemi “**daha fazla para, daha fazla inşaat**” gibi “**pansumanlarla**” kurtarabileceğini düşünüyor. Oysa Sayın Başbakan 2023’te futbolda tepeye oynayan, madalyaları “**düğündeymiş gibi**” bir bir toplayan, olimpiyat düzenleyebilecek kapasitede bir Türkiye arzuluyorsa sporda sağlam bir “**Temiz Eller**” operasyonuna ihtiyacı var.

Zira milli takımın başına **Fatih Terim**’i veya Federasyon’un başına **Yıldırım Demirören**’i getirmekle; Emniyet’in başına **Mehmet Ağar**’ı veya İçişleri Bakanlığı’na **İdris Naim Şahin**’i getirmek arasında bir fark yok bana göre. Nasıl ki böyle “**Gaddar Türkiye’den selamlar getiren**” isimlerle dünyaya entegre olunamıyorsa, modern futbola ve sporun tüm branşlarına da böylesine “**yerel ve geleneksel**” isimlerle uyum sağlanamaz. “**Marka değeri zarar görmesin**” gibi komik ve insanların zekâsı ile alay eden mazeretlerle şikecilere sahip çıkarak da bir dünya markası yaratılmaz, olsa olsa olimpiyat yarışında bir Japon delege çıkar sizi mahcup eder. Aynı şekilde adeta kendi çalıp kendi oynadığımız, çok affedersiniz, “**kıytırık**” bir turnuvada “**zorla**” üç beş madalya alan ne kadar dopingci, ırkçı varsa onlara milyon eurolar, tonlarla çeyreklikler akıtmakla da olmaz bu iş.

Sporda yeni, çağdaş ve dinamik bir zihniyet kurmaya ihtiyaç var. On on beş yıl öncesine kadar var olan “**Kürt yoktur**” politikasından; **Kürdistan**’dan, **Mela Mistefa Barzanî**’den, **Ehmedê Xanî**’den, **Feqiyê Teyran**’dan “**muhabbetle**” bahsedecek bir pozisyona gelmeyi başaran bir “**dünya okumasının**”, sporun da diğer sektörler gibi dünyayla senkronize ilerlediğini anlamasını beklerdim. **2023 veya 2071** fark etmez, ütöpik hayallere ulaşmak için sporun içindeki derin devlet uzantılarını ve kast sistemini temizlemek gerek. Bu temizlik yaşanmadığı sürece de aynı filmi izleyip durmaya devam edeceğiz, tartışmalar “**Bizim UEFA kupamız var, biz altı tane attık, siz sekiz tane yedinizden**” öteye gidemeyecek. İşin korkutucu tarafı ise, bu çürümüş sistemi kurtarmaya çalıştığı her an Erdoğan’ın onu daha fazla sahiplenmeye doğru gitmesi, eğer bu olursa reformlar kendine asla hayat alanı bulamaz.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adım atan kızı kaparmış!

Üniversiteye kapağı yeni atmış bir şahsiyet olarak kızlı-erkekli partilerle de yeni tanışıyorum. Bir arkadaşım tarafından “**sosyallikten ölüyor**” diye tanımlanan bir okulda okumak da yaşadığım kültür şokunu biraz daha yoğun hissetmeme yol açıyor açıkçası. **İstanbul**’un **Beylikdüzü** semtinde, şehrin goygoyundan kaçmış ve huzur arayan standart orta sınıf toplumda geçen “**nezi**h” on dokuz yılın ardından adapte olmakta zorlandığım bir sosyallik içerisindeyim. Ama karşı koymak veya kendini izole etmek de çare değil. En sonunda dayanamadım, “**dağdan indim köye**” dercesine ilk partime gideyim dedim.

Karanlık mı, loş mu yoksa sisli mi çıkaramadığım ama kesinlikle yabancı ve buyurgan olduğuna kanaat getirdiğim bir mekâna gittik. Benim kulaklarımı zorlayan ama ilginç bir şekilde insanları kendinden geçiren bir müzik, sizi de ister istemez ele geçirmeye başlıyor. Durum böyle devam ederken insan gözünü güzel hanımefendilerden de alamıyor tabii. Kafamda hemen oyun planlarımı kurmaya başladım, stratejilerimi belirledim, son taktikleri belirledim ve kendimce uygun zamanı kollamaya başladım. Ama bir de ne göreyim; ben güvenli sınırlarımdan kendimi çıkarmaya çalışmakla uğraşırken ve olası bir kazaya karşı tüm hamleleri hesaplarken birileri çoktan harekete geçmiş. Bütün pas opsiyonlarım kapanmış, her limana bir gemi demirlemiş tabiri caiz ise tüm kaleler zaptedilmişti. O zaman anladım ki sonuç almak istiyorsan savunmaya bu kadar önem vermeyeceksin arkadaş, atik olacaksın. Her ne kadar tecrübemizi edindiysen de, o gün elimiz boş kızlı-erkekli yurdumuza geri döndük.

Şimdi hele bir sorun, ben bunu niye anlattım? Başarısız parti hikâyelerimden feyzalın diye değil kuşkusuz, eminim benden eğlenceli hikâyeleriniz vardır (severek dinlerim). Bu hikâyeyi anlattım çünkü geçen gün **Bayern Münih**’ten üç gollü bir mağlubiyet alırken **Jürgen Klopp**’ta aynı o partideki çekingenliğini gördüm.

Aslında maç öncesi beklentilerimi hesaba kattığımda sadece Klopp’un değil **Guardiola**’nın da, özellikle ilk yarıda, dans etmeye pek hevesli olmadığını söylemek gerek. İkisi de, rakibi, gözünde gereğinden fazla büyüttü ve maçı alacak yani kızı kapacak o cesur adımı atmaya ilk yarıda hiç yanaşmadı. Zavallı kız elindeki kokteyli ile (müzikli bir ortamın istemsiz hareketi olarak) tek başına bir o yana bir bu yana salınıp durdu, kimse şansını denemedi bile. Ve bu, ortaya izlemesi çok keyifli bir tablo çıkarmadı doğal olarak. **Rüştünü ispat etmiş ve cesaretiyle takdir toplamış bu iki teknik adamın girdikleri bu hâl, kimse kusura bakmasın ama, kadrodaki eksiklerle açıklanamaz.** O partide bütün benliğiyle varsın, yüzünde küçük bir sivilce çıkması bütün planları mahvetmemeli.

Ama ikinci yarıda bu komik durumun farkına varan, başka bir deyişle **normalleşen** isim **Guardiola** oldu. İlk önce kendini güvenli sınırlarının dışına atarak dans pistine çıktı, **savunmayı öne çıkardı**. Daha sonra, aslında partinin başından beri olması gerektiği gibi davranarak, kendini müziğin akışına bıraktı, **Thiago’yu oyuna alıp oyunu yapay pozisyonculuktan çıkararak doğal akışkanlığına kavuşturdu**. Ve en nihayetinde kıza açılarak mutlu sona ulaştı, **oyunu hâkimiyeti altına aldı, topu rakip yarı saha çevresine konumlandırdı ve Dortmund’u etkili kontratak yapma fırsatı bulamayacak kadar baskı altına alarak fişi çekti**. Tüm bunlar olurken **Klopp** ise **karanlık, sisli bir köşede çekingenliği ile cebelleşiyordu**. Açılmaya karar verdiği anda ise iş işten çoktan geçmiş, herkes yerini bulmuş, evine doğru yola koyulmuştu bile. Atik davranan partiden istediğini alarak ayrılmıştı, kendisine güvenemeyen veya gelmeyecek olan o mükemmel hızlı hücumu bekleyenler ise üç puanın süzülüp gitmesini acı bir şekilde izlemek zorunda kaldı.

Direnin, reddedin!

Arda Alan 02.12.2013

Başbakan Erdoğan'ın yaklaşık bir ay önce yaptığı açıklamaları müteakip başlatılan **"bakaya ve firari avı sezonu sağ olsun"**, **"vicdani ret"** meselesi memlekette gündeme gelmeyi başardı. Türkiye imza attığı tüm uluslararası sözleşmeleri hiçe sayarak **"vicdani retçiler"**e, sürgün hayatı yaşatmaktan tutun tekrar tekrar cezaevine yollamaya kadar (artık gönlünden ne koparsa) her türlü işkenceyi uygularken, bu isimsiz kahramanlar çoğunlukla aileleri ve yakın çevrelerinin yardımı dışında bu acılı süreçleri tek başlarına atlatmak zorunda kaldı. Şimdi ise yaklaşık **600 bin** insan kendilerine karşı başlatılmış bu cadı avına karşı bu cesur insanların hikâyelerinden güç almaya çalışıyor, direniyor. İçinde yaşadığımız sistemin nasıl bir beyin yıkama arzusu olduğunu en sembolik bir biçimde temsil eden **"zorunlu"** göreve karşı, **"Ben bu pis işte yokum diyor"**.

Bir spor yazısına yine alışılmadık bir yerden girdim biliyorum ama, memleketin şu atıl futboluna karşı, adeta vicdani ret ateşini yakmış iki teknik direktörün mücadelesine bu bağlamdan bakmak zorunda hissettim kendimi. İki vicdani retçi, **Slaven Bilic** ve **Ersun Yanal**... Birinin sosyalizmden diğerinin ise basketboldan ilham alarak tasarladığı oyun anlayışı ile **"küfleşmiş"** futbola ve farkında olmadan da düzene karşı koyuyorlar.

Nasıl ki güç sahibinin çevresine konumlanan **"usta kalemler"** korku ve biat kültürü ile **3000- 4000** vuruşluk **"yuvarlamalar"**, **"öyle demek istemedi de böyle demek istediler"**, **"tercümeler ve sıvamaların"** ötesine geçemiyorsa; memleketimin topçusu, antrenörü, yorumcusu da **"İyi mücadele ettik"**, **"bireysel hatalar yaptık"**, **"önümüzdeki maçlara bakacaz"** ile sınırlı **"bermuda yorum üçgeninin"** dışına çıkamıyor. Nasıl ki benim **"TOKİ İşletim sistemine sahip"** yöneticim para basarak Olimpiyat alabileceğini zannediyorsa, diğer tarafta da ülkeyi **Dubai'den önce son durağa çeviren**, futbolun kitabını yazan yönetici de **ne kadar son kullanma tarihi geçmiş, kartlaşmış topçu varsa Reina'ya transfer etmeyi** marifet sanıyor.

Ancak tüm bu kokuşmuş karanlığın içerisinde, yerelde şu an bize yalnızca bu iki isim **jonglölrlük** etmeye çalışıyor. Tabii bu yolda ister istemez her vicdani retçinin akıbetine uğruyorlar maalesef, tek başlarına dağları delmek zorunda kalıyorlar. Her ne kadar birileri onları teknik direktörlük mertebesi ile merkeze yerleştirse de, yörüngeden çıkma ihtimallerine karşı uydu gibi etraflarında dönen yerleşik güçlerle mücadele hâindeler. Hem etraflarındaki baskı unsurlarını memnun etmeye uğraşıp hem de oyuna yeni bir yorum getirmeye çalışırken **"ip üstündeki cambazları"** anımsatıyorlar bana.

Birbirleri ile karşılaşmaları ise iki orijinal fikrin mücadelesinden çok yukarıyı memnun etmeye odaklanan bir performanstı açıkçası. Her ne kadar bizim yorumcular **"postmodern"** bir bakış ile kaosun içindeki düzeni görmeyi başardılarsa da, **"bir o kalede bir bu kalede"** diye şevkle tabir edilen **"haldır huldur"** oyunu ben iki teknik adamın stratejisi ile bağdaştıramadım. Özellikle Bilic'in pas seçeneği bol, akışkan ve ani ataklarla ısran takımından eser yoktu. Beşiktaş maçın başından itibaren basit bir kontratak türküsü tutturdurdu. Artık atmosfer mi dersiniz, oyuncuların iyi çalışmaması mı dersiniz bilemiyorum ancak teori ile pratik arasında bir tutarsızlık olduğu çok açık.

Diğer yandan Ersun Hoca basketbolun **bütünlüğünden** ilham alırken **pas dolaşım modellerinden** de ilham almalı. Takım belki bölünmüş ve belli görevlerin içine hapsolmuş bir görüntü sergilemiyor ama stratejiye hayat verecek bir pas döngüsü hâlen yok. Özellikle bütün planı, programı by-pass eden **manasız uzun toplar** bu sorunu net bir şekilde ortaya koyuyor.

Velhasılıkelam, daha çok çalışmak lazım Vicdani Retçiler!

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüce Madiba

Arda Alan 09.12.2013

Hayatının 27 yılını özgürlük mücadelesi için feda eden, Bono'nun deyimiyle "Kuşları bile baştan çıkaran adam"ı, Nelson Mandela'yı kaybettik. Hepimizin başı sağolsun, huzur içinde yatsın. Başarıları bugün bile milyonlarca insana ilham kaynağı olmaya devam ediyor. Her ne pahasına olursa olsun ırkçı rejime boyun eğmemiş gerçek bir efsane o. Ölümü yüzünden adeta bütün dünyanın yas ilan ettiği başka bir isim dünya tarihinde var mı bilmiyorum.

Bütün dünya yas hâlinde iken, Madiba'nın hayatı boyunca mücadele ettiği ayrımcılıkların bizzat muhatabı olmuş olma ihtimalleri çok yüksek olan, Süper Lig'in iki Afrikalı yıldızı Drogba ve Eboue'nin, ona hürmetlerini göstermesinden daha doğal bir şey olamazdı. Nitekim aramızdan sessiz ve hüzünlü bir şekilde ayrılırken Mandela, bu iki oyuncu çok masumane bir şekilde, formalarının altına adını yazarak onu selamladılar.

Ee, TFF boş durur mu? "Bizden nasıl izin almazsınız ulan!" diyerek ikisini de PFDK'ya sevk etti. Peki, bu gerçekten de böyle "üfürükten" bir sebeple cezalandırılacak bir eylem miydi Allah aşkına? İki oyuncu bireysel olarak, artık tüm dünyanın kabul ettiği ortak değerlerin adeta sembolleştiği bir ismi andı sadece. Bunun politik veya belli bir kesime hitap eden ne gibi bir amacı olabilir ki?

Ama anlaşılacağı üzere bu o kadar basit bir iş değil, bir arka planı var. Bu işin bir Fethiyespor'u, bir "Yüce Atatürk"ü var. İlk önce, aslında gözüktüğü kadar "şirin" olmayan Fethiyespor'un durumunu irdelersek her şey daha net ortaya çıkacak gibi.

Fethiye PTT 1. Lig'de sonuncu durumda, on dört maçta sadece altı puan toplamışlar. Takımın berbat gidişini müteakip bir olağanüstü genel kurul yapılmış, nasıl olduysa, hâlihazırdaki başkan güven tazeleyerek galip çıkmış. Fatura teknik direktöre kesilerek Engin İpekoğlu göreve gelmiş. Sansasyonel Fenerbahçe maçına kadar da, fazla gözönünde olmadığı için bir grup insanın rahatça krallığını kurduğu ve ekonomik sıkıntılarla boğuşan klasik bir alt lig takımına benziyorlardı.

Peki, bayram değil seyran değil iken, ufukta hiçbir "milli mevzu" gözükmeyen iken, Fethiyespor ne oldu da Fenerbahçe maçına "Yüce Atatürk" yazısıyla çıktı? Şükrü Saracoğlu Stadı bir anda Atatürk sevgisiyle mi kuşattı oyuncuları? Hayır elbette. Hayatının belli bir bölümünde alt lig takımlarında çalışmış herkesin iyi bileceği gibi, bu "hinlik", "hayran kalınası(!)" kurnaz yönetici zekâsının bir örneği. Başarısızlığını örtmek adına ne kadar yaratıcı çözümler, "sempatik kalkanlar" bulabileceğinin bir örneği. Bu "kalkanın" üzerine bir de mucizevi, tesadüfi galibiyet eklenince Fethiye'de her şey "sütliman" oldu sanki, tam manasıyla ustaca bir manipülasyon. Hatırı sayılır bir kitle tarafından benimsenen siyasi bir figürü "imaj temizliği" için kullanmanın bir bedeli olmalıydı elbette.

İşin garip tarafı ise TFF'nin tepkilerin gazını almak için, adeta "Bir sağdan asalım bir soldan asalım" mantığı ile Eboue ve Drogba'yı da disiplin kuruluna sevk etmesi. Oysa bu iki eylem gerek amaçları gerekse araçları ile kıyaslanamaz bile. Fakat Fethiye'nin hamlesi o kadar başarılı oldu ki, TFF yeni bir kurban bulmak zorunda kaldı. Fenerbahçe taraftarı muhtemel cezayı karşılamayı önerdi, Sözcü ve ardıllarında "Mandelacılara ceza yok mu" tadında haberler çıktı ve hatta Suat Kılıç bile geri adım atmak zorunda kaldı.

Hatta tam da olağanüstü genel kurul döneminde "Fenerbahçeli olası gelen" ve rengini belli eden Yılmaz Özdil, Atatürk'e ceza veriliyor falan dedi, işe "mizah" kattı. Haftayı onunla bitirelim: "Fethiyespor'un Onursal Başkanı olan Fethiye Belediye Başkanı, geçtiğimiz günlerde 'Kürtçe' pankart yüzünden partisinden ihraç edildi. Bu açıdan bakarsak 'Yüce Atatürk' tişörtleri söz konusu belediye başkanının ne kadar Atatürkçü olduğunu gösterme çabasının bir unsuru olarak gösterilebilir..."

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Onun düdüğü onun kararı

Arda Alan 16.12.2013

Çok şey değişiyor, ama daha fazlası sabit kalmaya devam ediyor. Üç adet Futbol Federasyonu başkanı gördük 2009 yılından bu yana; Mahmut Özgener, Mehmet Ali Aydınlar ve Yıldırım Demirören. Üçünün de hikâyesi farklıydı; biri hâlen konuşulmaya devam eden şike operasyonunun merkezinde olması gerekirken nasıl olduysa "kayıplara karışan" Özgener, bir diğeri ise şen şakrak soyunduğu Federasyon Başkanlığı elinde bombaya dönüşen Aydınlar ve sonuncusu ise "Kurtarma Operasyonlarının Efendisi" veya "Atanmışların En Maharetlisi", Ankara'dan "Ne yap et her şeyi ört bas et!" net talimatıyla "kutsal" görevi devralan Demirören.

Her ne kadar birbirine pek benzemeyen pratiklere sahip olsalar da tereddütsüz uzlaştıkları bir konu vardı: Erkek egemen, maço futbol ruhunu ilelebet payidar kılma ülküsü.

Pratikte işlevsiz, göstermelik (Sporda Şiddet Yasası) veya zorba (Deplasman Yasağı) kurallar ile aslında bu konu ile mücadele ettikleri izlenimini vermeye çalıştılar. Fakat öyle somut bir örnekte çakıldılar ki, yaratmaya çalıştıkları sanrı ellerinde patladı. O somut örneğin ismi de Halil İbrahim Dinçdağ idi.

Vakti zamanında Dinçdağ'ın durumundan çok bahsedildi, ancak kaçırınlar için ben yeniden hatırlatmak istiyorum. Kendisi TFF'de lisanslı bir hakem olarak görevini sürdürdüğü sırada GATA'dan kendisine verilen "askerliğe elverişli değildir" raporu kılıf olarak uydurularak mesleğini icra etmesi engellenmiştir. Tabii ki bunun altında yatan asıl sebep TFF ile TSK'nın arasındaki "al gülüm ver gülüm" ilişkisi değil, Halil İbrahim Dinçdağ'ın eşcinsel olmasıdır.

Cinsel yöneliminden dolayı bir hakemin çalışma hakkını elinden alan, özel hayatını hiçbir yasa gözetmeden medyaya servis eden, kısacası bir insanın hayatını gözünü kırpmadan karartmaya cüret eden bir yapı ile karşı karşıyayız. Böylesine çürümüş bir yapıdan şike, finansal fair-play veya altyapı konularında gelişim beklemenin

ne kadar anlamsız olduğunu da görüyorum Dinçdağ'ın davasına baktığımda.

Uluslararası normların Trabzonlu hakemden yana olduğunu söylememe gerek yok sanırım, ancak "nadir" bir örnek olarak yerel bilirkişi raporları da Dinçdağ'ın haklılığını destekler nitelikte. Ne var ki tüm bu donelere rağmen tazminat istemiyle açılan davada mahkeme bir türlü karara varamıyor! Son olarak 10 Aralık Salı günü TFF'nin iki duruşmadır vermeyip adeta eveleyip gevelediği bir belge sebebiyle davayı 4 Mart 2014'e erteledi. Bu arada hiçbir iş başvurusu kabul görmeyen, son olarak çalıştığı radyo programından da çıkarılan Dinçdağ hayatını idame ettirmeye çalışıyor. Ancak çektiği tüm sıkıntılara rağmen bu davanın peşini bırakmayacağını her fırsatta belirtiyor kendisi.

Aynı Vicdani Retçilerin hikâyesinde olduğu gibi, Dinçdağ ve benzeri, yalnız başına mücadele etmeyi göze almış insanların çabaları sayesinde LGBT hakları çok yavaş da olsa kabul görmeye başlıyor. Türkiye'de ve yurtdışında sayısız taraftar grubundan destek alan bir eşcinsel hakemin mücadelesinden, — çok klişe olacak biliyorum ama —, bundan beş altı yıl öncesine kadar bahsetseydiniz size gülerlerdi büyük ihtimal. Dinçdağ'ın alt liglerde çalışmış olmasına veya şimdilerde çok gündemde olmamasına hiç takılmamak gerek, eğer dava sürecinden başarıyla çıkarsa bu kokuşmuş sisteme sağlam bir darbe vurmuş olacak. Tabii Türkiye yargısıdır bu, sağı solu belli olmaz, absürt bir karar çıkarsa da şimdiye kadar verdiği mücadele bile bence kayda değer.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hazır el atmışken

Arda Alan 30.12.2013

Ortalık fena kaynıyor sayın seyirciler. İki eski dost ve iş ortağı tabiri caiz ise "ağız burun" birbirine girmiş durumda. İki taraf da yeminini bozmuş bir şekilde misilleme üstüne misilleme yapıyor. Bir tarafta, "maşallah" devletin neredeyse her kademesinde "tam tekmil" örgütlenmiş bir cemaat, diğer tarafta ise artık iyice yalnızlaşan (niye acaba!), kendi içinde ayrılmaya başlayan bir siyasi iktidar. Aslında bir nevi gerillanın nizami ordu ile mücadelesi gibi. Biz ise halk olarak her zamanki gibi, elimizde çekirdek, savaşın "en heyecanlı" kısmını canlı izleme şerefine nail olduğumuz için devlet büyüklerimize "minnettarız". Gaza gelip "Ben bu savaşa çomak sokarım!" diyene de ânında "gaz tedavisi" uygulanıyor, dikkat!

Tabii paralel devlet, uluslararası komplolar, adli kolluk yönetmelikleri vs. bunlar çok uzun mevzular. Konun bizi ilgilendiren kısmı ise; madem bu kavganın mezesi "yolsuzluklar" oldu, bir temizlik süreci var. Hazır birileri duruma "el atmışken" şu Spor federasyonlarına da bir göz atsalar fena olmaz diyorum. Zira mevzuatlarında ve işleyişlerinde "ilgilerini çekebilecek" bolca malzeme olduğunu düşünüyorum. Uzman bir bakış için gazetemizin değerli yazarlarından Haluk Çetin'e bir kulak verelim:

"Spor federasyonları seçim mevzuatındaki özerklik aldatmacasıyla inisiyatif ve kontrol tamamen spor teşkilatındadır.

Spor federasyonları başkanlık seçimlerinde spor teşkilatının istemediği birinin birkaç istisna dışında federasyon başkanı olması olanaksız gibidir.

Spor teşkilatının istemi dışında kazara seçilen federasyon başkanlarının bütçe kısıntısı ve teftiş dayatması gibi mekanizmalarla karşı karşıya bırakıldığı iddiaları çok konuşulmaktadır.

Kamu kaynağından, bütçeden; göstermelik seçimlerle belirlenen federasyon yönetimlerine kaynak aktararak bu kaynaklar uygun mevzuat ile özel hukuk hükümlerine göre harcanmaktadır.

Kamu kurumlarına memur olarak girebilmek için sınav şartı arandığı hâlde kamu kaynaklarının tahsis edildiği toplam 63 spor federasyonuna elemanlar, federasyon başkanı ve spor teşkilatı üst düzey yöneticilerinin isteği ve talebi doğrultusunda doğrudan alınmaktadır.

Kamu kaynakları baypas yöntemiyle özel yöntemlerle harcanmaktadır.

Asıl çarpıcı olan ve inanmak istemediğimiz iddia ise spor federasyonları yönetimlerinin yaptıkları ihale ve harcamalarda siyasi tercih ve kayırmaların olduğu, buna uymayan federasyon yönetimlerinin bütçelerinde kısıntı yapıldığı ve teftiş mekanizmasıyla istifaya zorlandığıdır."

Zaten görünürdeki sportif başarısızlıkların üstüne, federasyonların işleyişi konusunda oldukça tecrübeli bir isim olan Çetin'in bu sözleri eklenince insanın açıkçası "Hani bunlara operasyon!" diyesi geliyor. Cemaat'in operasyonlar yaparken derdinin yalnızca yolsuzluklar olmadığını artık dünya âlem biliyor. Ancak bu operasyonlardan elde ettiği "gücü" kanalize edeceği bir siyasi enstrüman olmadığı için "derin devlet şahlanacak" endişesi taşı mıyorum açıkçası. Bu da beni olaya daha pragmatik bakmaya ve var olan durumdan maksimum faydayı çıkarmaya itiyor. Madem bir şeyler de arada temizleniyor, "vatana millete" bir "kıyak" yapın da sporu da katıverin bu işle!

Şikesinden dopingine, sırf bina dikerek olimpiyat alabileceğini zannetmekten Avrupa'dan men olduk diye teşekkür beklemeye ne kadar absürtlük varsa yine en ön planda olduğu "sıradan" bir yılı daha geride bıraktık. Artık yeni bir Spor Bakanımız var, ancak önümüzde "esaslı" seçimler olduğu için ömrü ne kadar uzun olur bilemiyorum. Dolayısıyla bir an önce "operasyonlara" başlamakta fayda var!

"Sağlam" bir yıl bizi bekliyor, kemerlerinizi bağlayın...

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakiki Fenerli

Arda Alan 06.01.2014

Ne diyor **Rıdvan Dilmen**:

"Ben Fenerbahçeliyim... İnsanlar bana gönül koyabilir ama Başbakanımızın şahsına karşı yapılan tezahüratları kınıyorum. 3 Temmuz sürecinde Sayın Başbakanımız Tayyip Erdoğan, herkesten fazla Fenerbahçelilik göstermiştir. Bildiğim için söylüyorum. Bu ayrıntıların hepsini Sayın Aziz Yıldırım biliyordur ve konuyla ilgili açıklama yapmasını bekliyorum. Çok ciddi hizmetleri olan ülkenin başbakanına haksızlık yapıldığını düşünüyorum. Neden haksızlık yapıldığını da Başkan Yıldırım'ın açıklamasını bekliyorum. Beğenmeyebilirsiniz, oy kullanmayabilirsiniz. Zaten Fenerbahçe kulübüne siyasetin karışmaması lazım. Ancak benim bu süreçte (şike sürecini kast ediyor) çok iyi bildiğim konular var. Sayın Başbakan herkesten fazla Fenerbahçelilik yapmıştır, hiç hak etmedi."

Gezi direnişi ile başlayan (belki Fenerbahçe taraftarı için 3 Temmuz diyebiliriz) ve son **yolsuzluk operasyonu** ile iyice alevlenen tribündeki muhalif sesler hakkında Sayın Dilmen ne düşünür, ne eder açıkçası beni çok ilgilendirmiyor. Sonuçta o da bu ülkenin özgür bir vatandaşdır ve istediği siyasi hareketi destekleme veya beğenmeme hakkına sahiptir. Eğer tercihini **AK Parti** hükümeti ve Başbakan'dan yana kullandıysa bunu da olağan karşılamak gerekir. Asıl **"Spora siyaset karıştırmama"** bahanesiyle genellikle **"tarafsızlık"** denerek kutsanan, etliye sütlüye dokunmayan, kuvvözden çıkma yorumları olağan karşılamamak lazım. Dolayısıyla Dilmen'in Fenerbahçe taraftarına içerlemesine pek takılmıyorum.

Ama bunun haricinde takıldığım çok **"enteresan"** noktalar var.

Bunlardan birincisi, **Mahmut Uslu**'nun Başbakan ile yaptığı görüşmede Dilmen'in ne gibi bir rol üstlendiği?

Şike operasyonundan bu yana hükümet ile Fenerbahçe kulübünün arası uzun zamandır limoni, bunu herkes biliyor. Şimdi tüm bu gerginliğin anlamsız olduğunu ve **"tüm katakulliyi Cemaat'in şapkadan çıkardığını"** yolsuzluk operasyonundan sonra **"bir anda"** kavramalarını es geçiyorum. Hadi diyelim barışmaya karar verdiler, taraflar buluştu. Peki, Rıdvan Dilmen ne yapıyor orada? Arabuluculuk dışında bir de hakemlik görevini mi yürütüyor kendisi? Şike sürecinden bu yana kendisinin Başbakan ile birden çok görüşme yaptığını düşündüğümüzde, bildiği ve kamuoyu ile paylaşmadığı bilgiler **"yorumculuk"** mesleği ile ne kadar bağdaşiyor merak ediyorum. Kendisi de diyor ya **"Benim bu süreçte çok iyi bildiğim konular var"** diye. Keşke mesleğine yakışanı yaparak tüm bu bildiklerini bizimle paylaşıp da milyonlarca insan kim masum kim suçlu daha iyi anlasa.

Takıldığım ikinci nokta ise şike süreci boyunca Başbakan'ın nasıl **"herkesten fazla Fenerbahçelilik"** yaptığı?

Bütün şike süreci boyunca tüm camianın hedefinde olan ve hatta kulüpten ihracı bile konuşulan Erdoğan nasıl bir kahramanlık sergiledi merak ediyorum? Eğer o, bu süreçteki **"en hakiki Fenerli"** idiyse biz neyin tiyatrosunu izledik? Her şey bir yana, şike davasına hepimizden daha **"hâkim"** olduğunu anladığımız Rıdvan Dilmen bunu söylüyorsa bunun tek bir açıklaması var: **Şike yapıldı ve örtbas edildi**. Bir başbakanın yargı sürecine başka ne gibi bir **"taraftarlık"** katkısı olabilir. Şikecileri akladığını zanneden TFF ve Demirören'in beklediği teşekkürü Başbakan mı bekliyordu yoksa?

Yakın zamanda **Yargıtay** kararını açıklayacak. Diyelim ki karar onandı ve artık kaçacak hiçbir yer kalmadı, milyonlarca insana nasıl hesap vereceksiniz? **"Marka değerini kurtarma"** kisvesi altında birkaç yöneticiyi kurtarmak adına koca bir kulübün tarihine leke sürmeyi ve ülke futbolunu acınacak hâle getirmeyi nasıl açıklayacaksınız? En hakiki Fenerli, kulübünün iki yıl Avrupa'dan men cezası almasına ve şikeci damgası yemesine sebep olan kişi midir? Bence Sayın Başbakan ve Sayın Dilmen bu konu üzerine düşünürse çok iyi olur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sosyalist İmparator!

Arda Alan 13.01.2014

Bu aralar memlekette **sosyalizm** yeniden "**revaçta**". **Bilic'in** gelişiyle bir hareketlenme olacağını tahmin ediyorduk ama "**beklenmedik**" desteklerin de geldiğini eklemek lazım. Mesela **Antalya**'daki teknik direktörler buluşmasında **Fatih Terim**'in bolca "**70'ler parkası**" kokan açıklamalarını duyunca şaşırmadım değil. Kısaca hatırlatalım:

"Bize değişiklik yetmez, devrim lazım. Artık, sorunları hepimiz biliyoruz. Artık teşhisten çok öteye gittik. Tedavi, hem de radikal bir şekilde tedavi gerekiyor. Hepimiz bunda birleştik. Söylemden ziyade eylem zamanıdır. İnşallah bunda başarılı oluruz. Bu da tek başımıza olacak şey değil. Ülkece herkesin, futbolla ilgilenen ilgilenmeyen herkesin bu taşın altına elini sokması gerekir. Bu seferberliğe katılması gerekir. Başka türlü olmaz. Yoksa bugün 10 yaşındaki bir çocuğa da sorsak, aşağı yukarı bizim sorunlarımızın bir kısmını anlatır. O yüzden dediğim gibi muhakkak ki eski yeninin düşmanıdır, yeniliklere ve güzelliklere açık olmalıyız."

Her ne kadar 70'li yıllara tanık olamadıysa da, Türkiye'deki "**çekirdek**" sosyalist hareketlerin argümanlarının o zamandan bu zamana çok fazla değişmediğini çeşitli kaynaklardan anlayabiliyorum. Fatih Terim'in konuşmasında da, ilginç bir şekilde, bu üsluba yakın bir hava var. İlginç diyorum çünkü kendisi pek "**devrimci**" damarı ile bilinmez, daha çok rakip antrenörlere yaptığı **bozkurt** işaretleri veya soyunma odasındaki "**vatansever**" konuşmaları ile bilinir.

Her neyse, eğer dikkat ettiyseniz, eski yazarlarımızdan ve değerli akademisyen Halil Berktaş'ın "**Solculuk hayatımda çok fazla hıyarlıklarım oldu**" şeklinde tabir ettiği dönemin sol anlayışı nasıl ki her şeyin en iyisini bildiğini (**bkz. Marx'ın 5 kuralı, Lenin'in 4 hamlesi vs.**) ve hemen eyleme geçmesi gerektiğini düşünüyorsa, Terim de daha bize "**bismillah**" deme fırsatı vermeden neşteri vurmaya karar vermiş. Ancak, Terim bu "**eyleme geçme heveslisi**" tavrının yenilikçi olduğunu düşünüyorsa, şimdilerde "**Beyoğlu- Şişli**" hattının güvenli sınırlarına çekilmiş sosyalist hareket sosyetesinin engin "**çöküş**" tecrübelerine başvurabilir. Eğer Terim de "**Değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" doğruları olduğuna inanıyorsa bir kez daha düşünmesinde fayda var. "**Ben bilirimcilik**" oynamanın ülkenin siyasi durumuna katkısı ortada iken, futboldaki kökten bir yeniden yapılanmanın toplumun her kesiminin katkısına açık olması gerekir.

Yine de, tüm bu "**korkutucu**" benzerliklere ve Terim'in birlikte çalıştığı birçok ismin varoluşları ile bu "**devrim**" mantalitesine ters düşmesine rağmen, ben yeni "**Sosyalist İmparatorumuzun**" niyetinde samimi olduğuna inanmak istiyorum. Dolayısı ile kendisine birkaç naçizane önerim olacak.

Öncelikle, yani memleketi ve sonra dünyayı "**kurtarmadan**" önce, Terim'in çalıştığı kurumun içine, yani futboldaki sorunların kaynağı ve tek çözüm noktasına, **TFF'ye** bir göz atması lazım. Hâlihazırda **Yıldırım Demirören** gibi, var olan düzeni korumaya çalışan bir isimle neyin devrimini yapacaksınız Allah aşkına? **Devrilmesi gereken isimle devrim mi olur?** Eğer bugün şike hâlen bir sorunsal, yabancı sınırlaması Fenerbahçe dışında kimseyi memnun etmiyorsa ve Beşiktaş borç batağında ise bunlar kimin eseri sizce?

Bir diğerk husus ise, eğer sorunların temeline inilecekse, bu, yalnızca antrenörlerle fikir alışverişı yaparak sağlanamaz. Futbolu içinde bulunduğı bataklığa sürükleyen **ekonomik yapının** derinlemesine incelenmesi gerek. Kendi kaynaklarımızdan oyuncu yetiştirmek yerine, dışarıdan **küflenmiş** versiyonlarını milyon eurolara alınca veya yönetici- oyuncu- antrenör- yorumcu arasındaki “**ağız birliğini**” görünce bu sektörde para nerelere akıyor diye düşünmeden edemiyor insan.

Terim gerçekten bir değışim yaratmaya niyetliyse, buna, etrafını sorgulayarak başlamasında fayda var.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdi napıyoruz beyler

Arda Alan 20.01.2014

Herkes pek bir şaşkın, pek bir üzgün, sanırsınız bu sonun gelmeyeceğinden adları gibi eminmişler. Ağıtlar, komplo teorileri, intikam yeminleri havada uçuşuyor, futbolun dibe vurduğunu nasıl olduysa şimdi anlıyor insanlar. Sanki **yerel mahkeme**, **UEFA** ve **CAS** öylesine evrak gönderilen prosedürel merciler, onların kanaatlerinin hiçbir önemi yok, **Yargıtay** şapkadan tavşan çıkaracak zannediliyordu herhalde. **Demirören** bile ne diyordu geçen ay katıldığı programda hatırlasanıza:

*“Bizim kurullarımız bir karar verdi. Şu an için bir değışiklik söz konusu değıl. **UEFA’den bir yazı gelirse, konu yeniden tartışılır.** Nasıl benim kararım yargıyı bağlamıyorsa, yargının kararı da beni bağlamıyor. Biz yargının ceza verdiği kişilerin bazılarına ceza verdik bazılarına vermedik. Bundan sonraki olay TFF açısından kapanmıştır. **Ancak bundan UEFA’den bir yazı gelirse tabii ki konuyu değıerlendirir ve durumu tartışmaya açarız.**”*

Hukukla, mahkemeye falan pek ilgilenmiyorsunuz, onu anladık. Dolayısıyla Yargıtay size vız gelir tırıs gider, onlardan daha sağlam “referanslara” sahipsiniz. UEFA bir kaş göz yaparsa o zaman işler değışir diyorsunuz, onu da anladık. Emme velâkin, halen neyin yazısını bekliyorsunuz onu anlamadık Sayın Demirören? Verdiği kararlarla UEFA size mesajın “kralını” vermemiş mi zaten? Daha ne bekliyorsunuz? Tahkim Kurulu’nu toplayıp “Ey UEFA, küme düşür diyorsan üç kere tıklat” falan mı diyeceksiniz?

Demirören ve ekibi elbette direnecektir, neticede göreve geliş amaçları bu idi zaten. Ancak artık kaçacak yer kalmadı. Aslında kalmayalı çok uzun süre oluyor ama “matematiksel” olarak da artık herhangi bir opsiyon kalmadı.

Peki, bundan sonra ne olacak? En acısız çözümün ne olacağını hukukçular daha iyi bilir, ancak acı reçeteden kaçmak adına neyin yapılmaması gerektiğini de herkes çok iyi biliyor. İki buçuk yıldır kaçınılmaz sonla adeta “saklambaç” oynanmasaydı böylesine “dramatik” bir sonla karşılaşılmıy mıydı?

Demirören ve ekibi geldikleri günden bu yana bataklıktan çıkmak yerine daha da battılar. Belki biraz ağır kaçacak ama Shakespeare'in *Macbeth*'teki şu dizeleri durumu çok güzel özetliyor bana göre:

"Kanın içerisinde öylesine batmışım ki daha ileri gidemiyorum, geri dönmek ise bana çok zor geliyor."

Dizedeki kanı şike batağına çevirirsek bence gayet güzel oturur. Şimdi bu batağa daha fazla batmamak için TFF'nin yapması gerekenler çok açık ve net; Adı şikeye karışmış tüm kulüpler küme düşürülmeli, şahıslar futboldan uzaklaştırılmalı ve 2010-2011 sezonu raftan indirilmelidir. Ancak o zaman kaybedilen spor ve futbol ruhu yeniden kazanılmaya başlanabilir, yoksa açılacak her yeni sayfa çamurlanmaya devam edecektir.

Tabii son yolsuzluk operasyonu ile birlikte hükümetin bir anda Ergenekon, Balyoz ve Şike davalarını Cemaat'e karşı bir kontratak fırsatı olarak görmeye başladığı gerçeğini de unutmamak gerek. Özellikle Rıdvan Dilmen ve Mahmut Uslu'nun Başbakan'ı "sürpriz" ziyaretinden sonra, yarın öbür gün Yalçın Akdoğan "Türkiye'nin en büyük kulübüne kumpas kuranlardan hayır gelmez" diye tweet atarsa pek şaşırtıcı olmaz.

Eğer bu dava günümüzün güç savaşı arasında karambola giderse bunun altından kimse kalkamaz. Aynı Ergenekon ve Balyoz'da olduğu gibi bütün davaya "kumpas" derseniz, "devletin derinliklerinde uyuyan devi" uyandırmaya da hazır olmanız gerekir.

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Enteresan işler

Arda Alan 27.01.2014

Gün geçtikçe işler daha da ilginçleşiyor, komikleşiyor. Meğer değerli yorumcularımız arasında paralel yapılanmalardan oldukça rahatsız ve bu konuda uzman ne çok isim varmış! Nedense bu rahatsızlıklarını ve uzmanlıklarını bugünlerde, özellikle **17 Aralık** operasyonundan sonraki günlerde, dile getirmeye başladılar. Hâşâ! İktidara eklemelenip de "**o ne derse o doğrudur**" kıvamında oldukları sanılmasın sakın, her beyefendiye yakışan hareketi yaparak, hukuki süreci etkilememek adına davaların sonuçlanmasını beklediler sadece!

Mesela şu sıralar oldukça popüler olan "**zamanlama manidar**" adlı garip argümanımı şeyin şike versiyonunu çıkardılar piyasaya. Neymiş, **Özel Yetkili Mahkemeler**'in tartışıldığı bugünlerde kararın açıklanması manidarmış. Bu kafayla gidersek manidar olmayan zaman kalmaz geriye. Belki siz farkında değildiniz beyler ama bu mahkemeler hep tartışılıyordu, arada futbol dışındaki memleket meselelerine göz atmanızda fayda var. Diğer taraftan, **Yargıtay Başkanı Ali Alkan** daha **kasım** ayında davanın yılbaşı olmadan sonuçlanacağını söylemişti, geç bile kalınmış bu hesaba göre. Ayrıca "**uygun vakit**" olarak tanımlanan **seçimler sonrasının** manidar bir vakit olmayacağı ne malum? Diyelim ki AK Parti istediği oyu alamadı ve itibarı sarsıldı, ardından bu

karar açıklansa zamanlamaya ne kadar dikkat çekileceğini siz düşünün. Yargıyı böylesine etkin bir siyasi enstrümana dönüştürmeden önce bunları düşünmeniz gerekirdi. Adalet kimsenin **“uygun zamanını”** bekleyecek lükse sahip değildir.

Bir diğer konu ise, yine 17 Aralık’tan sonra aynı **Ergenekon** ve **Balyoz** gibi **Şike** davasının da hep bir ağızdan anlamsızlaştırılmaya çalışılması. Evet, Özel Yetkili Mahkemeler’in varlığı ve işleyişi tartışmaya açık bir konudur, ama bu gerçek bu kadar hayati davalar için **“Cumhuriyet tarihinin en büyük hesaplaşması”** tanımından **“Milli orduya kumpas”** tanımına çark etmeyi açıklamaz. Burada belli ki başka bir hesap, başka bir strateji vardır. Durum böyleyken **iktidarın konumuna göre** bu davalara yaklaşmak çok akıl kârı bir iş değil. Yapılması gereken eldeki sağlam donelere bakarak bu davaları yorumlamaktır. Yerli ve uluslararası, gidilebilecek tüm merciler şike davasını paralel bir şekilde yorumlamış mı? Evet. Şike’nin varlığına hepsi kanaat getirmiş mi? Evet. O zaman siyasetin rüzgârına kapılmadan alınacak net duruş bellidir.

Buna rağmen, yazılarını severek okuduğum **Bağış Erten** bile, bana çok ilginç gelen şu çıkarımı yapmış:

“Kendinizi vicdanınıza göre değil, sabit bir yerde pozisyonladıysanız her şeyi açıklamak mümkün. Misal, tavizsiz Fenerbahçe savunucuları için durum gayet net. Güvenilmez yargının kulübü ele geçirme operasyonunun son perdesi. Sorgusuz Fenerbahçe karşıtları için de durum çok açık. Mızrak çuvala sığmaz, yapılan şikenin nihayet tescillenen cezası bu.”

İlk tanımlamaya katılıyorum, ancak ikinci tanımlamanın ilki ile aynı yapıda olduğu fikrine katılmıyorum. İlk tanımlanan grup Fenerbahçe, **‘Galaksiler Arası Futbol Birliği’**nden ceza alsa dahi kulübünün şike yaptığına inanmayacak kadar fanatik veya bu işten inanılmaz çıkarı olanların oluşturduğu bir grup. Yani nesnel verilere dayanmayan dogmatik bir grup. Diğer tarafta ise, yerli ve uluslararası tüm merciler tarafından onaylanmış bir şike suçunun varlığını kabul edenler var. Bunun neresi **“sorgusuz Fenerbahçe karşıtlığı”** çok merak ediyorum. **Bir tarafta dogmalar, diğer tarafta ise nesnel veriler var.** Nasıl olur da bu iki bakış açısı aynı seviyeye konur? Kendini vicdanına göre konumlandıranlar, birileri futbol piyasasında hayatta kalacak diye koskoca bir kulübün şikeci olarak damgalanmasına, Avrupa’dan men edilmesine sessiz kalamaz. **Sessiz kalanlar veya amigoluk yapmaya devam edenler kendilerini sabit bir yere pozisyonlamış olanlardır.**

arda251934@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)